NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

DANIELLE STEEL

A DOUA ȘANSĂ

Capitolul 1

Aerul condiționat tocmai încetase să mai funcționeze în birourile revistei *Chic*, într-o caniculară zi de iunie, la New York. Era cea de a doua întrerupere a curentului din ziua aceea și Fiona Monaghan, intrînd în biroul ei după ce stătuse douăzeci de minute în lift, avea o figură de parcă ar fi fost în stare să ucidă pe cineva. Același lucru i se întîmplase și cu o zi înainte. Ieșind din taxi, la înapoierea de la dejunul pe care-l luase la Four Seasons, a simțit că nu mai are aer în plămîni. Urma să plece la Paris peste două săptămîni – dacă supraviețuia pînă atunci. Zile ca aceasta aveau darul să facă pe oricine să urască New York-ul dar, în pofida căldurii și a exasperării, Fiona era încîntată să trăiască acolo. Oamenii, atmosfera, restaurantele, teatrul, avalanșa de manifestări culturale de pretutindeni – chiar și locuința cu fațada din gresie de pe East Seventy-fourth Street, care aproape o ruinase atunci cînd a cumpărat-o cu zece ani în urmă. Își cheltuise toți banuții ca să o transforme. Era șic și în același timp ideală, un simbol pentru tot ceea ce fusese și devenise ea.

La patruzeci și doi de ani, își petrecuse o viață de om ca să devină Fiona Monaghan, femeia admirată de bărbați și invidiată de femei, care ajungeau să o iubească atunci cînd o cunoșteau mai bine și le devenea prietenă. Dacă

se exercitau presiuni asupra ei, putea fi un oponent de temut. Dar chiar şi cei care nu o plăceau se vedeau nevoiţi să recunoască faptul că o respectau. Era o femeie puternică, plină de pasiune şi integră, ce lupta pe viaţă şi pe moarte pentru cauza în care credea sau pentru persoana căreia îi promisese sprijinul. Nu-şi încălca niciodată o promisiune şi cînd îşi dădea cuvîntul ştiai că poţi conta pe ea. Semăna cu Katharine Hepburn, dar avea şi ceva din Rita Hayworth. Era înaltă şi subţire, cu părul roşu aprins şi ochii mari verzi ce scînteiau fie de încîntare, fie de furie. Cei care au cunoscut-o pe Fiona Monaghan n-au uitat-o niciodată şi în fieful ei era atotştiutoare, atotvăzătoare şi atotputernică. Îşi iubea meseria mai mult decît orice şi se zbătuse din răsputeri să o practice, nu fusese căsătorită niciodată, nici nu-şi dorise acest lucru şi, cu toate că iubea copiii, nu a vrut să devină mamă. Se declara mulţumită cu ceea ce avea. Era de şase ani redactorul-şef al revistei *Chic,* ceea ce făcuse din ea un monstru sacru în lumea modei.

A avut, totodată, o viaţă personală împlinită. E suficient să amintim o aventură cu un bărbat însurat şi o relaţie cu un bărbat cu care a trăit vreme de opt ani. Înainte de aceasta, avusese legături ocazionale, îndeobşte cu artişti sau scriitori. Acum însă era singură de un an şi jumătate. Avea ca iubit un arhitect englez căsătorit, care circula între Londra, Hong Kong şi New York. Bărbatul cu care trăise era dirijor şi o părăsise ca să se însoare şi să aibă copii. În prezent locuia la Chicago, lucru pe care Fiona îl socotea un destin mai rău decît moartea. Fiona considera că New York-ul era centrul lumii

civilizate. Şi-ar fi dorit să trăiască la Londra sau la Paris, dar nu în altă parte. Ea şi dirijorul rămăseseră buni prieteni. El fusese iubitul ei înainte de arhitectul pe care Fiona îl părăsise atunci cînd aventura se complicase prea mult şi el ameninţa să-şi părăsească soţia de dragul ei. Fiona nu a vrut să se mărite cu el sau cu altcineva. Nu voise să se mărite nici cu dirijorul, deşi el o ceruse în căsătorie de mai multe ori. Pentru ea, căsătoria păruse întotdeauna un risc prea mare. Ar fi preferat mai degrabă să meargă pe sîrmă, la circ, decît să rişte o căsătorie, şi le făcea cunoscut acest lucru bărbaţilor. Căsătoria nu fusese niciodată o opţiune pentru ea.

Experienţa trăită în copilărie se dovedise suficient de dură ca s-o determine să nu vrea să rişte pentru nimeni acest fel de suferinţă. Tatăl ei o abandonase pe mama sa pe cînd aceasta avea douăzeci şi cinci de ani, iar ea doar trei ani. Mama sa se mai căsătorise de două ori cu bărbaţi pe care Fiona îi detesta. Amîndoi erau beţivi, aşa cum fusese şi tatăl ei. După ce tatăl ei plecase, ea nu-l mai văzuse niciodată, nici pe el, nici pe familia lui şi nu ştia decît că a murit atunci cînd ea avea paisprezece ani. Mama ei s-a prăpădit atunci cînd ea era la colegiu. Fiona nu avea fraţi vitregi sau rude cunoscute. Era singură pe lume, la vîrsta de douăzeci de ani cînd a absolvit Wellesley şi s-a descurcat singură după aceea. Şi-a început ascensiunea la reviste neînsemnate de modă şi a ajuns la *Chic* la vîrsta de douăzeci şi nouă de ani. Şapte ani mai tîrziu, a devenit redactor-şef, iar restul a fost istorie. Fiona, la treizeci şi cinci de ani era o legendă şi la patruzeci de ani devenise cea mai puternică femeie-editor de reviste din ţară.

Fiona avea o judecată aproape infailibilă, un perfect simț al modei și știa ce merge și ce nu. La aceasta se adăuga un simț al afacerilor pentru care era admirată de toată lumea. Și, mai mult decît atît, avea curaj. Nu se temea să-și asume riscuri, cu excepția vieții sale amoroase. În această privință, nu risca deloc și nici nu era nevoie să o facă. Nu se temea de singurătate și, în ultimul an și jumătate, ajunsese să prefere această stare de lucruri. De fapt, nu era niciodată singură, pentru că o înconjurau în permanență fotografi, asistenți, designeri, modele, artiști și o turmă de trepăduși. Avea o agendă încărcată, o viață socială activă și prieteni interesanți. Obișnuia să spună că n-ar deranja-o dacă bărbații ar dispărea din viața ei. Oricum, nu avea loc disponibil și nici nu dorea să-i facă loc cuiva. Avea suficiente responsabilități cu revista ca să mai vrea să-i mai poarte de grijă unui bărbat. Fiona Monaghan ducea o viață plină ce n-o lăsa nici să respire, însă lucrul acesta îi făcea o reală plăcere. Era înzestrată cu o mare toleranță și o ușoară înclinație spre dezordine, agitație și haos.

Purta o fustă lungă și strîmtă de mătase neagră, ce se desfăcea în pliuri mici de la talie, atunci cînd a ieșit din liftul în care fusese blocată timp de douăzeci de minute. Pe deasupra purta o ie albă ce-i dezgolea umerii, iar părul său roșcat și lung era strîns într-un coc. Unica sa bijuterie, o brățară imensă cu turcoaze, aproape că-i acoperea încheietura mîinii, stîrnind invidia tuturor celor care o vedeau. Fusese făcută pentru ea de către David Webb. Purta sandale Manolo Blahnik, negre, cu tocuri înalte, o poșetă Fendi mare și roșie, de aligator, iar întreaga

combinaţie de accesorii şi silueta fină, perfectă, creau impresia de eleganţă şi stil. Fiona era la fel de impresionantă ca şi modelele pe care le fotografiau şi, în ciuda celor cîţiva ani în plus, îşi păstrase frumuseţea, cu toate că înfăţişarea sa nu însemna nimic pentru ea. Niciodată nu s-a folosit de sex-appeal sau de artificii. Contau mai mult sufletul şi inteligenţa ce i se reflectau în ochii mari şi verzi. Se gîndea la coperta pentru numărul din septembrie în timp ce stătea la biroul său, cu sandalele scoase. A ridicat telefonul. Era un nou designer, de la Paris, la şcoala căruia ea voia să se formeze unul din tinerii ei asistenţi redactori. Fiona era întotdeauna preocupată de ceva. În preajma ei se aflau o mulţime de subalterni şi ajutoare, ea fiind la fel de temută pe cît era de admirată. Trebuia să te mişti repede ca să ţii pasul cu ea, căci Fiona nu-i suporta pe chiulangii, pe cei ce nu-şi făceau datoria sau pe proşti. Toţi cei de la *Chic* ştiau că atunci cînd Fiona te lua în vizor, îţi vedeai de treabă sau plecai.

Secretara sa a sunat-o, peste zece minute, pentru a-i aminti că John Anderson venea să o vadă peste o jumătate de oră. A oftat din greu. Uitase de întîlnire şi, din cauza căldurii, a lipsei aerului condiţionat şi a interludiului din lift nu era în cea mai bună dispoziţie. El era directorul unei agenţii noi de publicitate pe care o închiriaseră. Datorită lui, acea firmă veche, solidă, promovase unele idei excelente. Ea decisese să facă schimbarea şi să-şi apropie acel director. Activitatea şi rezultatul înregistrat vorbesc de la sine. Şedinţa n-a fost decît un prilej de întîlnire pentru cei doi. El reorganizase biroul din Londra unde se hotărîse ea să închirieze firma şi acum, că el era

din nou în oraş, conveniseră să se întîlnească. El sugerase să ia prînzul împreună, dar ea nu avea timp, aşa că i-a propus să vină la ea, la birou.

A răspuns la zeci de telefoane înainte de şedinţă, şi Adrian Wicks, cel mai important redactor al ei, a venit pentru cinci minute ca să discute cu ea show-urile de modă de la Paris. Adrian era un bărbat brunet, întrucîtva efeminat, înalt, zvelt, rafinat care fusese şi el designer timp de cîţiva ani înainte de a veni la *Chic*. Era la fel de inteligent ca şi ea, ceea ce Fionei îi plăcea. Adrian, absolvent al Universităţii Yale, avea un masterat în jurnalism la Columbia, lucrase ca designer şi, în final, ajunsese la *Chic* şi împreună formau o echipă puternică. De cinci ani era mîna ei dreaptă. La fel de pasionat de modă ca şi ea, împărtăşea proiectele editoriale ale Fionei. În plus, era cel mai bun prieten al ei. Fiona l-a invitat să participe la întîlnirea cu John Anderson, dar el avea la ora trei o şedinţă cu un designer şi chiar în momentul în care Adrian a plecat din biroul ei, secretara i-a anunţat sosirea domnului Anderson.

În timp ce Fiona privea peste biroul său spre uşă, l-a văzut pe John Anderson intrînd şi s-a ridicat în picioare, ca să-l salute. Ea a zîmbit atunci cînd li s-au întîlnit privirile şi fiecare l-a examinat cu atenţie pe celălalt. El era un bărbat înalt, solid, cu un păr alb, îngrijit, ochi albaştri şi o faţă tînără. Era la fel de conservator pe cît era ea de schimbătoare. Ea ştia din datele lui biografice şi de la prietenii comuni că rămăsese văduv, că tocmai împlinise cincizeci de ani şi că avea o diplomă M.B.A.*,

* Master of Business Administration (n.tr.).

de la Harvard. Mai ştia şi că avea două fete la colegiu, una la Brown şi cealaltă la Princeton. Fiona îşi amintea întotdeauna detaliile personale, le socotea interesante şi uneori utile pentru a-şi da seama cu cine are de-a face.

– Îţi mulţumesc că ai venit, a spus ea curtenitoare, de îndată ce s-au văzut. Era aproape la fel de înaltă ca şi el, cu tocurile înalte ale pantofilor Blahnik cu care se încălţase, din nou, înainte de a veni să-l întîmpine. În restul timplui, îi plăcea să meargă desculţă în jurul biroului său. Acest lucru o ajuta să gîndească. Te rog să mă scuzi pentru aerul condiţionat. Am avut toată săptămîna întreruperi de curent, a surîs ea agreabil.

– Şi noi la fel. Cel puţin, vă puteţi deschide ferestrele. Biroul meu a fost ca un cuptor. E bine că am hotărît să ne întîlnim aici, a spus el zîmbind, aruncînd o privire în biroul ei pe ai cărui pereţi era un talmeş-balmeş eclectic de tablouri ale unor tineri artişti de viitor, două fotografii importante de Avedon, care-i fuseseră dăruite pentru revistă şi scheme ale viitoarelor publicaţii. Nenumăratele bijuterii, accesorii, haine şi mostre de materiale aproape că acopereau în întregime canapeaua, dar ea le-a aruncat cu dezinvoltură pe podea atunci cînd asistenta ei a adus o tavă pe care se aflau o carafă cu limonadă şi o farfurie cu fursecuri. Fiona l-a invitat pe Anderson să ia loc pe canapea, apoi i-a dat un pahar cu limonadă rece şi s-a aşezat şi ea vizavi de el.

– Mulţumesc. E minunat că te-am întîlnit în cele din urmă, a spus el politicos. Ea a dat din cap şi l-a privit cu gravitate. Nu se aşteptase ca el să fie atît de ceremonios şi nici atît de arătos. Părea calm şi convenţional dar, în acelaşi timp, avea ceva electrizant în el, ca şi cum l-ar fi străbătut

un curent invizibil. Acest lucru era atît de perceptibil, încît şi el îl putea simți. În ciuda aerului său grav, avea ceva foarte incitant în felul său de a fi. Nici ea nu arăta aşa cum şi-o imaginase el. Era mai sexy, mai frapantă. Se aşteptase ca ea să fie mai în vîrstă şi mai bătăioasă. Avea o reputație nu tocmai favorabilă şi aceasta nu pentru că ar fi fost dezagreabilă, ci pentru că în afacerile sale era dură, deşi corectă, o forță ce nu putea fi ignorată. Spre marea lui surpriză, în momentul în care i-a oferit limonada, ea i se păruse aproape o fetişcană. Însă, în pofida zîmbetului prietenos, după cîteva minute, ea a făcut referire la obiectul întîlnirii lor şi a prezentat concis interesele revistei.

Aveau nevoie de campanii publicitare bune şi solide, nimic prea tendențios sau prea nepotrivit. Revista era foarte bine cotată în lumea afacerilor şi ea dorea ca reclama lor să reflecte acest lucru. Nu voia nimic ieşit din comun sau exagerat. John a respirat uşurat atunci cînd a auzit acest lucru. *Chic* era o miză mare pentru ei şi el se bucura să facă afaceri cu ea. După ce-şi bău cel de-al doilea pahar cu limonadă, iar aerul condiționat se restabilise, în cele din urmă, el ajunse la concluzia că o place. Aprecia stilul ei şi felul direct în care prezentase nevoile şi problemele cu care se confruntau. Avea idei clare şi judicioase cu privire la reclame, aşa cum avea şi în legătură cu propria sa afacere. Cînd el s-a ridicat să plece, i-a părut efectiv rău că întîlnirea s-a terminat. Îi făcuse plăcere să vorbească cu ea. Era fermă şi corectă. Era absolut feminină şi puternică în acelaşi timp. Era o femeie ce stîrnea deopotrivă admirație şi teamă.

Fiona l-a condus la lift, lucru pe care rareori îl făcea. De obicei se grăbea să se întoarcă la lucru, dar a zăbovit

cîteva minute vorbind cu el şi a fost mulţumită atunci cînd s-a întors în biroul său. El era un om bun, inteligent, expeditiv, amuzant şi nu atît de rigid după cum părea în costumul lui gri, cu cămaşă albă şi cravată sobră, de culoare albastru-închis. Arăta mai curînd ca un bancher decît ca directorul unei agenţii de publicitate, dar ei îi plăcuse faptul că el purta pantofi eleganţi şi scumpi pe care ea, în mod corect, bănuise că-i cumpărase de la Londra, iar costumul său era impecabil. Aspectul lui contrasta cu propriul ei stil. În toate privinţele şi, desigur, în materie de gust, Fiona era mult mai îndrăzneaţă. Putea purta aproape orice şi făcea ca acesta să arate extraordinar.

Ea a plecat de la birou după-amiază tîrziu şi, ca întotdeauna, se grăbea. A chemat un taxi din faţa sediului revistei, din Park Avenue, şi s-a grăbit să ajungă la locuinţa sa. Trecuse de şase cînd a ajuns acasă, istovită deja de căldura din taxi. Şi, în momentul în care a intrat în apartament, a auzit hărmălaia din bucătărie. Aştepta musafiri la şapte şi jumătate. Ea menţinea în casă o temperatură scăzută, atît pentru confortul său, cît şi pentru bătrînul ei buldog englezesc. Acesta avea paisprezece ani, o vîrstă miraculoasă pentru asemenea rasă şi era iubit de toţi cei care-l ştiau. Îl chema Sir Winston, după Churchill. Buldogul a salutat-o entuziast cînd a venit acasă. Ea s-a dus repede în bucătărie să verifice stadiul în care se aflau lucrurile şi a fost bucuroasă să constate că oamenii angajaţi de ea munceau în ritm alert, pregătind cina indiană pe care o comandase.

Servitorul ei cu jumătate de normă, pe nume Jamal, purta o cămaşă largă de mătase galbenă şi şalvari din

mătase roşie, făcuţi din material de sari. Lui îi plăceau lucrurile exotice şi, ori de cîte ori avea posibilitatea, ea îi aducea materiale frumoase din călătoriile sale. O amuza întotdeauna felul în care el le transforma. Jamal era pakistanez şi, cu toate că uneori era cam aiurit, în majoritatea timpului se dovedea eficient. Ceea ce-i lipsea în domeniul artei domestice, compensa prin creativitate şi flexibilitate, ce i se potriveau ei de minune. Fiona putea să-i spună, în ultimul moment, că a invitat la cină o duzină de oameni sau mai mult, că el reuşea să facă fabuloase aranjamente florale şi să procure mîncare pentru oaspeţi. În seara aceea totuşi, furnizorii, şase la număr, îi preluaseră sarcina. Jamal acoperise centrul mesei de sufragerie cu muşchi verde, flori delicate şi lumînări. Întreaga încăpere fusese transformată într-o fabuloasă grădină indiană. El utilizase suporturi de pus sub farfurii, din mătase roşie şi şervete turcoaz. Masa arăta elegantă. Era exact aspectul potrivit pentru una din vestitele petreceri ale Fionei.

„Perfect", a aprobat ea cu un zîmbet generos, după care s-a dus sus să facă un duş şi să se schimbe, cu Sir Winston mişcîndu-se greoi în spatele ei. Cînd a ajuns cîinele sus, Fiona îşi şi scosese hainele de pe ea şi era sub duş.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, a coborît din nou, îmbrăcată într-un elegant sari verde-deschis. După o oră, în livingul ei erau două duzini de oameni care discutau cu însufleţire. Printre musafiri se numărau tineri fotografi, scriitori de vîrsta ei, un renumit artist cu soţia şi fostul editor al revistei *Vogue,* care fusese mentorul

Fionei, un senator, o mulțime de bancheri şi oameni de afaceri, şi mai multe modele renumite. S-au distrat foarte bine toți şi, cînd au ajuns la masa din sufragerie, oamenii se simțeau de parcă ar fi fost prieteni de cînd lumea. Jamal trecea printre ei cu tăvi cu şampanie şi aperitivele aduse de furnizori. Seara a fost un succes încă înainte de a începe. Fionei îi plăceau, şi primea deseori musafiri. Dineurile ei păreau obişnuite dar, de fapt, erau organizate cu minuțiozitate deşi, ea susținea că sînt improvizate sau că sînt aranjamente de ultimă oră. Era o perfecționistă, colecționa un ciudat amalgam de cunoştințe din domenii artistice foarte diferite. Şi, printr-o coincidență ce depăşea intenția inițială, lumea de la masa ei se remarca printr-un farmec aparte. Însă, starul care întotdeauna se dovedea cel mai interesant, cel mai modern, cel mai impresionant, era Fiona. Stilul şi grația ei o deosebeau de ceilalți. Şi ea atrăgea ca un magnet oameni interesanți.

Cînd ultimul dintre invitați a plecat la două noaptea, ea s-a dus la culcare după ce i-a mulțumit lui Jamal pentru eforturile lui. Ştia că el va face o ordine desăvîrşită. Furnizorii lăsaseră şi ei bucătăria lună, iar Sir Winston sforăia de mult în dormitorul ei. El scotea un sunet ca de maşină de tuns gazonul, dar acest lucru n-o deranja deloc pe stăpîna sa care-l iubea. Şi-a aruncat sariul pe un scaun, s-a băgat în pat în cămaşa de noapte pe care Jamal i-o lăsase afară şi, după cinci minute, adormise buştean. S-a trezit în momentul în care a sunat deşteptătorul, la ora şapte. Avea o zi lungă în fața sa, pentru că pregăteau ultimul număr din august pentru tipar şi mai avea programată şi o şedință consacrată numărului din septembrie.

Era ocupată pînă peste cap cu redactorii cînd secretara ei a sunat-o la interfon ca să-i spună că John Anderson era la telefon. În primul moment, a intenționat să-i transmită că nu poate vorbi, după care s-a gîndit mai bine. Putea fi important. Ea ridicase o serie de probleme la întîlnirea lor şi avea nevoie de răspunsuri, mai ales în legătură cu bugetul.

– Bună dimineața, a spus John politicos. Este un moment nepotrivit? a întrebat cu inocență şi ea a rîs. În viața ei nu prea existau momente potrivite. Era întotdeauna extrem de ocupată.

– Nu, este perfect. Obişnuita nebunie de aici. Tocmai am terminat numărul din august şi-l începem pe cel din septembrie.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te întrerup. Voiam doar să-ți spun cît de mult m-a bucurat întîlnirea noastră de ieri. Vocea lui era mai profundă decît şi-o reamintea ea şi avea o tonalitate sexy. Totodată, el i-a oferit răspunsuri la unele din întrebările ei, ceea ce a impresionat-o favorabil. Îi plăcea să lucreze cu oameni care rezolvă repede o treabă. Evident că el făcuse ceva eforturi de cercetare. Şi-a notat mesajul lui, şi el i-a spus că-i va trimite ulterior, prin fax, mai multe informații. Ea i-a mulțumit şi era pe punctul de a închide telefonul cînd el a trecut la un alt aparat şi Fiona aproape că i-a perceput zîmbetul. Vocea s-a schimbat brusc; în locul omului de afaceri eficient, vorbea acum un copilandru.

– Ştiu că pari a fi teribil de ocupată, dar n-ai putea să-ți faci timp astăzi pentru dejun? Al meu tocmai s-a contramandat. De fapt, el însuşi plănuise să-l contramandeze dacă

ea ar fi acceptat să ia masa cu el. Se gîndise la ea toată dimineaţa şi voia să o revadă. Totul la ea îl intriga.

– Eu... de fapt..., a zis ea şi s-a gîndit cam un minut. Rezolvaseră toate problemele rămase din ziua precedentă, aşa că şi-a spus în sinea ei că nu era o idee rea să stabilească o relaţie mai apropiată cu el şi să ajungă să-l cunoască. Intenţionam să mănînc aici, astăzi e nebunie... Aş putea să ies în jurul orei unu şi un sfert, însă trebuie să mă întorc aici pentru şedinţa cu editorialul din septembrie, cam pe la două şi jumătate.

– E bine. Ştiu un loc foarte plăcut în apropiere de tine de unde putem lua un sandviş. Îţi convine? El era expeditiv şi eficient şi ei îi plăcea faptul că nu se formaliza. Existau foarte multe lucruri ce îi plăceau la el. Mult mai multe decît se aşteptase. Era agreabil şi atrăgător şi intenţiona chiar să-l invite la un dineu atunci cînd ea se va înapoia de la Paris.

– Excelent. Unde ne întîlnim?

– Voi fi jos la unu şi zece. Nu-ţi face griji dacă vei întîrzia, a spus el ca să o liniştească. A apreciat gestul lui, căci ea aproape întotdeauna întîrzia. Avea prea multe de făcut şi era greu de rezolvat totul. De obicei, ea întîrzia între douăzeci şi treizeci minute, cu o precizie de ceasornic.

– Perfect. Ne vedem atunci. Ea a închis telefonul şi s-a întors la şedinţa sa. Adrian făcuse, între timp, o prezentare în faţa celorlalţi redactori şi era aproape ora unu şi un sfert cînd şi-a încheiat expunerea. Ea şi-a privit ceasul cînd şedinţa a luat sfîrşit, şi-a strîns hîrtiile, le-a dat drumul în coşul său, şi-a apucat geanta şi a ieşit din birou.

– Unde te duci? Vrei să iei masa de prînz? a întrebat-o Adrian zîmbind. Şedinţa decursese bine şi amîndoi erau mulţumiţi de felul cum arăta numărul din august, acum că era gata.

– Nu pot, sînt ocupată. Iau masa cu agentul nostru de publicitate. Era pe punctul de a-l invita şi pe Adrian să vină, dar apoi a renunţat.

– Credeam că ai făcut asta ieri, a spus el ridicînd o sprînceană. El ştia că Fiona nu iese la prînz să mănînce decît dacă este necesar.

– Continuăm discuţia. Ieşind pe uşă nu era sigură dacă îl mintea pe el sau pe sine. Ea simţea că prînzul cu John Anderson nu era numai o chestiune de afaceri. Şi n-o deranja acest lucru. El părea un tip de treabă şi o persoană decentă. O aştepta jos într-o maşină neagră, Lincoln, cu şofer. A zîmbit cînd a văzut-o. Ea purta pantaloni pescăreşti roz, de in, o bluză albă fără mîneci, sandale şi o geantă de pai agăţată de umăr. Arăta ca şi cum s-ar fi dus la plajă. Era o altă zi toridă, dar în maşina cu aer condiţionat era o binecuvîntată răcoare. Şi cînd s-a urcat în vehicul, i-a zîmbit.

– Arăţi extraordinar, a spus John admirativ cînd ea s-a aşezat lîngă el şi s-au îndreptat spre localul de care îi vorbise el. Se afla la o distanţă de doar cîteva blocuri, dar era prea cald ca să meargă pe jos.

El purta un costum bej, o cămaşă albastră şi altă cravată sobră de culoare închisă. Înfăţişarea lui contrasta izbitor cu aspectul văratic al Fionei. Ea avea părul strîns lejer, cu ace de fildeş. El nu s-a putut abţine să nu se întrebe ce s-ar întîmpla dacă i le-ar scoate. În timp ce se

concentra asupra celor spuse de ea, îşi imagina părul ei roşu revărsîndu-se în cascadă pe umeri.

În timp ce îi vorbea despre şedinţa la care tocmai participase, ea şi-a dat seama că el o privea fără să audă nici un cuvînt spus de ea. Între timp, au ajuns la local şi şoferul a deschis portiera, ajutînd-o să coboare din maşină.

Localul era plin, arăta bine, iar mîncarea mirosea delicios. Fiona a comandat o salată şi ceai cu gheaţă. John a comandat un sandviş cu friptură de vită şi o ceaşcă cu cafea şi, în timp ce o privea, s-a pomenit că se întreabă ce vîrstă are. Avea patruzeci şi doi de ani, dar arăta cu zece ani mai tînără.

– Este ceva în neregulă? l-a întrebat Fiona.

În timp ce chelnerul îi turna cafeaua, el avea o privire ciudată, ca şi cum ar fi fost cuprins de un sentiment deosebit.

– Nu. Voia să-i spună că-i plăcea parfumul ei, dar se temea ca nu cumva ea să-l considere nebun. Ea nu părea genul de om care să amestece afacerile cu plăcerea şi, în mod normal, nici el nu proceda astfel. Dar ea avea ceva tulburător şi aproape fascinant în felul său de a fi. El se simţea ca hipnotizat. Fără să fie conştientă de acest lucru, ea avea darul de a seduce şi lui îi era extrem de greu să se gîndească la afaceri stînd la masă în faţa ei şi privindu-i ochii verzi, adînci, cu care ea îi întorcea privirea cu atît de multă seriozitate. Fiona nu bănuia ceea ce gîndea el despre ea. Niciodată nu dăduse prea multă atenţie impactului pe care-l avea asupra bărbaţilor. Era întotdeauna prea ocupată să gîndească şi să vorbească despre o mulţime de subiecte. John însă era fascinat de ea.

– Mi-au plăcut cifrele inițiale cu care ai venit azi-dimineață, a spus ea atunci cînd le-a sosit mîncarea și a început să guste din salată. Ea era atît de subțire încît cu greu îți puteai imagina că mănîncă atît de mult, dar nu arăta nici anorexică.

Avea destulă carne pe oase ca să confere figurii sale un aspect atrăgător. Părea atletică și el observase că ea avea brațe subțiri, tari și puternice. Se întreba dacă joacă tenis sau înoată mult. Bugetul revistei *Chic* era ultimul lucru la care se gîndea, întrucît ea îi capta toată atenția.

– Ce faci în vara aceasta? a întrebat-o, după ce au acordat atenția cuvenită bugetului. Voia să știe mai mult despre ea, nu numai despre activitatea sa. Pleci undeva?

– Mă duc peste două săptămîni la Paris pentru show-uri de modă. Și, după aceea, o să plec la St. Tropez pentru o săptămînă. Mă întorc apoi aici, altfel rămîn fără slujbă. Ea i-a surîs șăgalnic în timp ce mînca salata și el a rîs.

– Mă cam îndoiesc de acest lucru. Te duci la Hamptons în weekenduri? Era curios să afle mai multe despre viața ei.

– Uneori. Am lucrat foarte mult timp în weekend. Depinde de ceea ce am pe agendă. Încerc să-mi iau puțin timp liber și, de obicei, plec la Vineyard, de Ziua Muncii. Voi fi în Franța de Fourth*.

– Cum sînt paradele de modă? El nu și le putea imagina, dar i se păreau interesante. Nu fusese niciodată

---

* Ziua de 4 Iulie, aniversarea Declarației de Independență din 1776 a SUA (n.tr.).

la un show de modă, mai ales la Paris. Însă şi-o putea imagina pe ea în acel cadru şi-i plăcea ideea.

– Show-urile sînt amuzante, pline de agitaţie, pasionante, frumoase, nebuneşti. Haine superbe şi modele impresionante. Sînt mai puţine case de modă decît ar trebui să fie dar, cu toate acestea, oferă un show de calitate. Acum că reprezinţi revista, trebuie să vii cîndva. Îţi vor plăcea modelele. Nici un bărbat nu rămîne indiferent în faţa lor. Îţi pot lua eu bilete dacă vrei. Nu le-ar plăcea şi fetelor tale să meargă?

– S-ar putea. El nu-şi amintea dacă îi pomenise de Hilary şi de Countenay, dar probabil că o făcuse. Nici una dintre ele nu este pasionată de modă, dar ar fi greu să rezişti tentaţiei de a face o călătorie la Paris. Noi mergem, de obicei, în fiecare an, la un ranch în Montana. Cele două fete ale mele adoră să călărească. Nu sînt sigur dacă o vom face şi în acest an. Ambele fete au slujbe de vară într-o tabără, la Cape. Este foarte greu să ne petrecem vacanţa împreună, acum că ele sînt la colegiu. Şi lui nu-i plăcea să recunoască faptul că, de la moartea mamei lor, familia nu mai petrecea atît de mult timp împreună cum şi-ar fi dorit el. Aveau toţi programe separate, în prezent, deşi comunicau în mod frecvent, iar ranch-ul de la Montana reprezenta pentru el o dulce-amăruie amintire. Nu era nefericit la gîndul că renunţă la acea excursie. Îi amintea prea mult de soţia sa şi de verile plăcute pe care le petrecuseră împreună atunci cînd fetele erau mici. Fiona, ai copii? El ştia foarte puţin despre ea, în afara aspectelor legate de meseria ei.

– Nu, nu am. N-am fost niciodată căsătorită. Nu că ar fi o condiţie necesară, în prezent. Majoritatea celor pe care-i cunosc şi care au copii nu sînt căsătoriţi.

Nu părea cîtuşi de puţin nefericită fiindcă nu avea copii.

– Îmi pare rău, a spus el cu compasiune şi ea a zîmbit.

– Mie nu. Ştiu că sună îngrozitor, dar nu i-am dorit niciodată. Presupun că există foarte mulţi oameni care sînt părinţi buni, dar eu n-am fost niciodată sigură că m-aş putea număra printre ei. Nu mi-am dorit niciodată această şansă. El voia să spună că nu era prea tîrziu, dar s-a gîndit că ar fi fost deplasat să facă această remarcă.

– S-ar putea să ai o surpriză. Este greu să-ţi faci o idee despre copii pînă nu-i ai pe ai tăi. Eu eram destul de indiferent în această privinţă, pînă să se nască Hilary. A fost mult mai bine decît am crezut. Sînt nebun după fetele mele. Şi ele sînt foarte tolerante cu mine. El a ezitat un moment, după care a continuat: Am devenit mult mai apropiaţi de cînd a murit mama lor, deşi fetele sînt ocupate şi au acum viaţa lor. Dar noi vorbim des şi ne întîlnim ori de cîte ori putem. Ele au totodată încredere în mine mai mult decît aveau înainte de moartea mamei lor.

– Cînd s-a întîmplat asta? Mă refer la soţia ta, a întrebat ea cu delicateţe. Nu ştia dacă mai era în doliu mare sau se împăcase cu pierderea suferită. El nu vorbea de soţia lui cu veneraţie şi respect, ci cu gingăşie şi căldură, ceea ce o făcea să creadă că el îşi găsise liniştea în privinţa morţii ei.

– Se vor împlini, în august, doi ani. Uneori pare un timp îndelungat, alteori am impresia că au trecut doar cîteva săptămîni. A fost multă vreme bolnavă. Aproape trei ani. Fetele şi cu mine am avut timp să ne obişnuim cu ideea, dar este întotdeauna un şoc. Atunci cînd a murit, nu avea decît patruzeci şi cinci de ani.

– Îmi pare rău.

Nu ştia ce altceva să spună, şi gîndindu-se la asta, îl compătimea sincer.

– Şi mie, i-a zîmbit el cu căldură. A fost o fiinţă bună. A făcut tot ce i-a stat în putinţă înainte de a muri, ca să ne pregătească să avem grijă unii de ceilalţi. Pe mine m-a învăţat foarte multe despre rugăciunea în momente grele. Nu sînt sigur că aş fi putut fi atît de tare dacă aş fi fost în locul ei. Am admirat-o întotdeauna pentru asta. Ea m-a învăţat chiar să şi gătesc. A rîs cînd a spus acest lucru şi s-a destins în momentul în care Fiona i-a zîmbit. Ea îl plăcea mult mai mult decît se aşteptase. Brusc, nu mai era deloc vorba nici de *Chic* şi nici de noua agenţie de publicitate pe care o închiriase.

– Pare să fi fost o femeie minunată. Fiona voia să-i spună că şi el îi făcea aceeaşi impresie. Imaginea soţiei sale muribunde, învăţîndu-l să gătească, o emoţionase profund şi credea că şi fetele lui erau copii buni, dacă semănau cu el.

– Era extraordinară. Şi tu eşti la fel. Sînt extrem de impresionat de ceea ce faci şi de imperiul pe care-l conduci, Fiona. Nu este o sarcină uşoară. Trebuie să trăieşti la cea mai înaltă tensiune, să respecţi termene-limită în fiecare lună. Eu m-aş îmbolnăvi de ulcer într-o săptămînă.

– Te obişnuieşti. Mă descurc. Cred că-mi place fluxul de adrenalină. N-aş putea trăi altfel. Termenele mă ajută să rezist. Nici tu nu conduci un imperiu mic.

Agenţia era a treia din lume ca mărime şi înainte de asta condusese una şi mai mare. Mutarea la agenţia la care lucra acum se dovedise însă profitabilă pentru el.

Aceasta avea o excelentă reputație și cîștigase numeroase premii de creație. Se bucura de un prestigiu mai mare decît agenția pe care o condusese anterior, chiar dacă cea de acum era ceva mai mică.

– Îmi place biroul din Londra. Nu mă gîndisem acum cîțiva ani că o să-l conduc. De fapt, mi s-a făcut mai demult o primă ofertă, dar nu i-am putut cere lui Ann să se mute. Era prea bolnavă atunci și nu voiam să las fetele aici și nici ele nu doreau să-și părăsească școlile. În final, am obținut o slujbă mai bună după ce i-am refuzat. Schimbarea aceasta a venit chiar la momentul potrivit. Eram pregătit să mă mobilizez și să întreprind ceva nou. Dar tu, Fiona? Te vezi îmbătrînind și încărunțind la *Chic* sau vrei să faci ceva după aceasta?

– La revistele de modă nu îmbătrînești și nu încărunțești, a spus ea zîmbind. Bineînțeles, există și excepții. Mentora și predecesoarea ei a stat pînă la vîrsta de șaptezeci de ani, dar acest lucru este rar. În majoritatea cazurilor, există un termen limită, dar eu nu am nici cea mai vagă idee ce voi face după ce voi pleca de aici. Nu-mi prea place să mă gîndesc la acest lucru și sper să mai petrec cîțiva ani la *Chic*. Poate chiar mai mulți, dacă sînt norocoasă. Am dorit însă întotdeauna să scriu o carte.

– Ficțiune sau nonficțiune? a întrebat el cu interes. Terminaseră de mîncat, dar nici unul din ei nu voia să plece și să se întoarcă la treabă.

– Poate amîndouă. O nonficțiune despre lumea modei, așa cum este ea. Și, poate, după aceea, un roman pe aceeași temă. Îmi plăcea să scriu nuvele cînd eram copil și am dorit întotdeauna să le transform într-o carte. Ar fi distractiv să încerc, deși nu sînt sigură că voi reuși.

Lui îi venea greu să-şi imagineze vreun lucru pe care ea n-ar fi în stare să-l ducă la bun sfîrşit dacă şi-ar pune în minte. N-ar fi fost nici o problemă să scrie o carte. Era inteligentă, talentată şi expeditivă şi povestea lucruri foarte amuzante legate de afacere. El o credea în stare să scrie o carte care să prilejuiască o lectură plăcută.

– Te vezi făcînd altceva în afară de publicitate? Şi ea era curioasă în legătură cu el, la fel cum fusese şi el în privinţa ei. Şi evident că ei puneau bazele unei relaţii ce nu se limita doar la latura profesională. Faptul că ştiau mai mult unul despre celălalt putea aprofunda colaborarea pe care ei intenţionau să o stabilească pentru *Chic*.

– Sincer? Nu. N-am făcut niciodată nimic în afară de publicitate. Poate golf? Nu ştiu. Nu sînt sigur că există viaţă după muncă.

– Toţi simţim la fel. Mă gîndesc de multe ori că voi muri la biroul meu. Sper să nu se întîmple prea curînd, a spus ea simţindu-se stînjenită pentru că şi-a amintit de moartea recentă a soţiei lui. Nu am timp să fac prea multe lucruri în afară de muncă.

– Cel puţin ai făcut-o în locuri frumoase. Paris şi St. Tropez nu par să fi constituit o problemă.

– Ai dreptate, a spus ea zîmbind. Tocmai am fost invitată să petrec cîteva zile pe vasul unui prieten cînd mă duc la St. Tropez.

– Acum sînt chiar gelos, a spus el, în timp ce achita nota de plată. Ştia că amîndoi trebuia să se întoarcă la birou.

– Poate că ar trebui să vii şi tu să vezi. Spune-mi dacă vrei bilete pentru show-uri.

– Cînd au loc? a întrebat el cu interes. Nici nu-i trecuse prin gînd să meargă la Paris pentru parade de

modă. Dacă s-ar duce, ar fi cu adevărat pentru prima dată, deşi nu ştia dacă va fi posibil. Era foarte ocupat.

– În ultima săptămînă din iunie şi primele zile din iulie. Sînt foarte plăcute, mai ales dacă cunoşti lumea. Dar chiar dacă nu cunoşti pe nimeni, tot sînt extrem de interesante.

– Am o şedinţă la Londra, pe întîi iulie. Dacă totul merge bine, pot să lipsesc o zi sau două, spre sfîrşit. O să te anunţ. În timp ce se întorceau în grabă la maşină, pe distanţa dintre local şi maşină se simţeau ca şi cum ar fi fost absorbiţi într-un aspirator.

– Apropo, mulţumesc pentru masă, a spus ea aşezîndu-se lîngă el şi cinci minute mai tîrziu, erau înapoi la sediul biroului. Fiona s-a întors să-i mai zîmbească o dată, înainte de a coborî din maşină. A fost plăcut. Mulţumesc, John. Mă simt din nou ca o fiinţă umană, întorcîndu-mă la muncă. Staful meu îţi va fi recunoscător pentru aceasta. De cele mai multe ori sar peste masa de prînz.

– Trebuie să facem ceva în privinţa asta. Nu este sănătos, dar şi eu fac acelaşi lucru, s-a confesat el zîmbind. Şi mie mi-a plăcut. Sper să ne revedem în curînd, a spus el cînd ea a ieşit din maşină surîzătoare. Apoi, Fiona a intrat grăbită în clădire în timp ce el a plecat cu maşina, gîndindu-se la ea. Fiona Monaghan era o femeie remarcabilă, inteligentă, fascinantă, elegantă şi, în felul ei inimitabil, înfricoşătoare. Dar el, gîndindu-se la ea în timp ce se înapoia la biroul lui, nu se simţea speriat. John Anderson era cu adevărat intrigat. Era prima femeie pe care o întîlnise în decurs de doi ani şi care părea mai valoroasă decît îţi puteai da seama.

Capitolul 2

La o săptămînă după ce s-a întîlnit cu John Anderson, Fiona a luat parte, vreme de două zile, la o importantă şedinţă foto. Au participat şase din cele mai valoroase supermodele şi patru designeri de seamă, iar fotografiile au fost executate de Henryk Zeff. El a venit de la Londra în acest scop, împreună cu patru asistenţi, cu soţia sa în vîrstă de nouăsprezece ani şi cu cei doi gemeni ai lor care aveau şase luni. Şedinţa foto a fost fabuloasă şi Fiona era sigură că fotografiile vor fi extraordinare. În mod inevitabil, întreaga săptămînă a fost o adevărată nebunie. Modelele erau dificile şi pretenţioase; una a consumat cocaină aproape tot timpul şedinţelor foto, două dintre ele erau lesbiene şi nu aveau deloc astîmpăr să stea liniştite şi cea mai bună şi importantă dintre ele a fost într-o asemenea stare de anorexie, încît aproape că a leşinat, literalmente, pentru că nu a mîncat nimic în primele trei zile de lucru. Unele fotografii au fost făcute pe plajă, modelele purtînd haine de blană sub soarele fierbinte, ceea ce reprezenta o grea încercare pentru ele. Fiona a stat în apă pînă la genunchi ca să le vadă, şi pe cap avea o imensă pălărie de pai. Telefonul său celular a sunat în după-amiaza aceea de mai multe ori. De fiecare dată era un colaborator de la biroul ei, cu probleme ce nu sufereau amînare. Erau în toiul

pregătirii numărului din septembrie. Şedinţa foto pe care o făcea era pentru numărul din octombrie, dar numai atunci a putut Zeff să vină, fiind ocupat pentru restul verii. De data aceasta, cînd a sunat telefonul, la celălalt capăt al firului era John Anderson.

– Bună, ce faci? El părea relaxat şi bine dispus, deşi era la finele unei lungi zile aglomerate. Dar nu făcea parte din cei ce se plîng, mai ales în faţa celor pe care nu-i cunoştea bine. Se luptase toată dimineaţa să menţină un cont important pe care era în pericol să-l piardă. L-a salvat, în final, dar se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut întreaga zi donînd sînge. Este un moment nepotrivit? Fiona a rîs la auzul acestei întrebări.

Una dintre modele tocmai renunţase să mai pozeze din pricina căldurii, şi alta aruncase cu o sticlă de Evian în Henryk Zeff, pentru că nu o inclusese într-un cadru.

– Nu, deloc. E perfect, a spus Fiona rîzînd. Dacă ar fi avut un pistol, i-ar fi împuşcat pe toţi. Modelele mele cad ca muştele şi sînt ca turbate. Una dintre ele a aruncat cu ceva în fotograf, toţi sîntem pe punctul de a cădea din picioare din cauza soarelui şi a caniculei, iar soţia fotografului îşi hrăneşte gemenii; amîndoi au erupţie din cauza soarelui şi nu s-au oprit din plîns toată săptămîna. Într-un cuvînt, o zi obişnuită la *Chic*. El a rîs de descrierea făcută de ea, dar pentru Fiona era absolut real, chiar dacă lui i se părea greu de imaginat. Acesta era programul ei cotidian. Ziua ta cum a fost?

– Pare mai bună acum după ce mi-ai descris-o pe a ta. Am urmărit de aici convorbirile de pace de la Paris de la ora şapte A.M. Cred că noi am cîştigat. Mi-a trecut prin

minte o idee teribilă şi m-am gîndit să te sun. Mă întrebam dacă vrei să iei un hamburger cu mine în drumul tău spre casă. De data asta, ea a izbucnit într-un hohot de rîs.

– Mi-ar plăcea, numai că eu stau aici, cu fundul în Atlantic, într-o căldură sufocantă, undeva pe o plajă din Long Island, într-un oraş uitat de Dumnezeu, în care nu se află nimic în afară de o popicărie şi un restaurant şi vom rămîne aici pînă mîine dimineaţă. Altminteri, mi-ar fi făcut plăcere. Mulţumesc pentru invitaţie.

– Rămîne valabilă pentru altă dată. Cînd îţi planifici să termini?

– După apusul soarelui. Cred că va fi cea mai lungă zi din an. Mi-am dat seama de acest lucru pe la prînz, după ce două dintre modele s-au pălmuit şi uneia din ele i s-a făcut rău din cauza căldurii.

– Mă bucur că n-am meseria ta. Întotdeauna este aşa?

– Nu. De obicei, este mai rău. Zeff conduce o afacere prosperă şi nu se poate acomoda cu lucruri neprevăzute. Ameninţă tot timpul că pleacă şi se aşteaptă de la mine să-i fac pe toţi să funcţioneze ca un ceasornic. Aşa să fie.

– Participi întotdeauna la şedinţele foto? El nu ştia prea multe despre meseria ei şi îşi imaginase cumva că stă la un birou şi scrie despre haine. Era însă mult mai complicat, deşi scria totuşi foarte mult şi controla şi activitatea altora în materie de conţinut şi stil. Fiona conducea *Chic* cu o mînă de fier. Se necăjea în privinţa bugetului şi era cel mai „fiscal" redactor responsabil ce existase vreodată. În ciuda marilor cheltuieli, revista a prosperat şi de ani de zile era profitabilă, în mare parte datorită ei.

– Numai atunci cînd este necesar. De obicei, redactorii mai tineri se ocupă de acest lucru. Dacă însă este ceva neprevăzut sau necesită o abordare mai delicată, atunci iau parte şi eu. De astă dată mă aflu aici pentru că Zeff este un star şi la fel sînt şi modelele.

– Ele prezintă bikini? a întrebat el inocent şi ea a rîs şi mai tare.

– Nu. Blănuri.

– Oh, pe naiba. El nu-şi putea imagina acest lucru pe asemenea căldură.

– Chiar aşa. După ce şi le scot, noi ţinem fetele la răcoare, aşa că nici una n-a murit pînă acum din cauza căldurii.

– Sper că nu porţi şi tu blană, a tachinat-o el.

– Nu. Eu stau în apă, în bikini, şi soţia fotografului s-a plimbat pe aici toată ziua, goală, ţinîndu-şi în braţe bebeluşii.

– Pare foarte exotic. Femei frumoase umblînd goale pe plajă sau purtînd blănuri. Era o imagine interesantă. O vedea parcă pe Fiona în ocean, în bikini, vorbind cu el la celular. Nu la fel ca ziua mea de muncă. Cred însă că e totodată amuzant.

– Uneori este, a spus ea în timp ce Henryk Zeff începuse să-i facă semne disperate cu mîinile. El voia să se deplaseze pentru ultima şedinţă foto şi toate fetele în afară de una au obiectat, invocînd epuizarea din cauza căldurii. El voia ca Fiona să negocieze pentru el, lucru pe care, firește, ea urma să-l facă. Se pare că trebuie să plec, indienii sînt pe cale să-şi ucidă căpetenia. Nu prea ştiu de cine să-mi pară mai rău, de el, de ele sau de mine. Te

sun eu, a spus ea, părînd tulburată. Probabil mîine. Era deja şapte şi un sfert şi ea şi-a dat seama cu surprindere, privindu-şi ceasul, că el mai era încă la birou.

– Te voi suna eu, a spus el calm, dar ea plecase deja în timp ce el stătea gînditor la biroul său. Viaţa ei părea a fi la ani lumină depărtare de a lui, deşi oamenii din departamentul de artă din agenţie fireşte nu duceau o viaţă diferită de a ei. John, însă, rareori avea de-a face cu cei de acolo şi nu participa niciodată la şedinţe foto. Era mult prea ocupat cu solicitarea de noi conturi şi cu menţinerea celor existente în bune condiţii, precum şi cu supravegherea imenselor sume de bani ce se cheltuiesc pe campaniile de publicitate. Detaliile referitoare la realizarea acelor campanii reprezentau problema altora şi nu a lui. El era însă, fără îndoială, intrigat de lumea Fionei. I se părea extrem de fascinantă şi exotică, deşi Fiona n-ar fi fost de acord cu el pentru că ea şi-a ajutat asistenţii să împacheteze echipamentul lui Henryk, în timp ce soţia lui avea un acces de furie şi el se certa cu ea şi amîndoi bebeluşii plîngeau. Modelele stăteau plictisite sub umbrele, bînd limonadă caldă dintr-un container imens şi ameninţau că pleacă, încercînd să negocieze o plată exagerată, sunîndu-şi pe celular agenţiile. Ele le reproşau organizatorilor că nu le spuseseră cît de mult va dura şedinţa foto sau că trebuiau să poarte blănuri. Una dintre ele a ameninţat chiar că va încălca regulile şi va anunţa PETA care, cu siguranţă, va demonstra în faţa sediului revistei, aşa cum o mai făcuseră, dacă se mai folosesc prea multe blănuri.

Pînă să se instaleze în noua locație, la o distanță de opt sute de metri mai jos pe plajă, a mai trecut o oră și deja se înserase. Au avut timp doar pentru o ultimă ședință foto și Henryk se grăbea să le fotografieze pe toate în acel loc. În acest timp, soția lui și gemenii dormeau în mașină. În vreme ce urmărea ultimele *shooting*-uri, Fiona și-a dat seama că este epuizată. Trecuse de ora nouă seara cînd s-au îmbrăcat toate și au părăsit plaja. Aparatele au fost împachetate și modelele s-au îmbarcat în limuzinele pe care *Chic* le închiriase pentru ziua respectivă. Camioneta cu mîncare plecase deja. Henryk cu soția și copiii au plecat primii. Fiona a părăsit ultima plaja. Ea închiriase o mașină pentru sine; și-a închis ochii și și-a lăsat capul pe banchetă în timp ce mașina s-a pus în mișcare. Era aproape ora unsprezece cînd a ajuns acasă. Din punct de vedere profesional, ziua fusese însă perfectă. Ea știa că fotografiile vor fi excelente și că nu se vor ivi nici un fel de probleme.

Dar în timp ce urca scările spre dormitorul său, s-a simțit cu o sută de ani mai bătrînă. A zîmbit atunci cînd l-a văzut pe Sir Winston sforăind pe patul ei. L-a invidiat pentru viața lui. Era prea istovită ca să mai mănînce sau ca măcar să coboare în bucătărie să bea ceva. Avea arsuri puternice la stomac după ce băuse toată ziua limonadă. Cînd a sunat celularul, s-a uitat la el timp îndelungat, fiind prea obosită să-l scoată din geantă. Știa că după alte două apeluri se va auzi mesajul pe robot și nu-și făcea probleme. Apoi, în ultima clipă, s-a gîndit că ar putea fi Henryk, cu ceva probleme survenite după ședința foto.

Poate că avuseseră un accident la întoarcere şi pierduseră tot filmul sau fuseseră răpiţi de un OZN.

– Da? a spus ea cu o voce scăzută, aproape de nerecunoscut. Era prea ostenită ca să-i pese.

– O, Doamne, parcă eşti pierită. Totul e în ordine? Era John, dar ea nu i-a recunoscut vocea.

– Sînt moartă. Cine este şi de ce mă suni? Cel puţin, bine că nu era Henryk. Vocea aparţinea unui american, nu unui englez, şi nimănui, în mod normal, nu i-ar fi păsat dacă era sau nu moartă. Oricum, nu în ultima vreme.

– Sînt John. Scuză-mă, Fiona, dormeai?

– Oh! Îmi pare rău. M-am temut că era ceva în legătură cu şedinţa foto. Îmi era frică să nu se fi pierdut filmul. Tocmai am ajuns acasă.

– Munceşti prea mult, a spus el pe un ton compătimitor. Îi părea cu adevărat rău pentru ea. După cum se simţea, ea lăsa impresia că e doborîtă.

– Ştiu, dar cred că pentru asta sînt plătită. Ce faci tu? a întrebat ea întinzîndu-se pe pat şi închizîndu-şi ochii. Sir Winston a deschis un ochi, a văzut-o stînd acolo lungită şi s-a întors pe spate, sforăind şi mai tare. Ea a zîmbit la auzul sunetului familiar, care parcă era un avion 747 ce ateriza pe acoperişul său şi l-a auzit şi John.

– Ce este zgomotul acesta? Ea se simţea ca şi cum ar fi avut un ferăstrău electric în braţele sale.

– Sir Winston.

– Cine? a tresărit John.

– Să nu-i spui că i-am dat acest nume, dar este cîinele meu.

– Cîinele tău scoate acest sunet? Doamne Dumnezeule, ce nu-i în regulă cu el? Pare a fi ca filmul *The Texas Chainsaw Massacre*[*] din THX.

– Face parte din şarmul lui. Este un buldog englezesc. Cînd locuiam într-un apartament, vecinii mei de la parter se plîngeau că-l aud prin tavan. Ei îşi închipuiau că folosesc o aparatură grea şi n-au crezut că era un cîine, pînă ce nu i-am invitat sus, într-o noapte, în timp ce el dormea.

– Nu dormi cu el, nu-i aşa? Era evident pentru el că n-o făcea. Cum ar putea cu toată gălăgia aceea?

– Fireşte că da. Este cel mai bun prieten al meu. Sîntem împreună de paisprezece ani şi el este cea mai îndelungată relaţie pe care am avut-o vreodată şi cea mai bună, a spus ea cu mîndrie.

– Este un subiect ce trebuie abordat cîndva, cînd nu vei fi atît de obosită. Te-am sunat, de fapt, ca să aflu cum te simţi după şedinţa foto şi să ştiu dacă accepţi invitaţia la cină mîine-seară. Era hotărît să o revadă înainte de plecarea ei la Paris. Nu şi-o putea scoate din minte. Aceasta se întîmplase din momentul în care o întîlnise.

– În cît sîntem mîine? a întrebat ea deschizîndu-şi ochii. Mintea i se golise. Era cu adevărat moartă de oboseală.

– În douăzeci şi doi. Ştiu că este o invitaţie făcută în pripă. Am avut o săptămînă groaznică. Trebuia să mă întîlnesc cu un client la cină şi am fost fericit că s-a contramandat. Îşi petrecuse majoritatea nopţilor întreţi-

[*] Masacrul cu ferăstrăul cu lanţ din Texas (n.tr.).

nîndu-se cu clienţii şi era întotdeauna bucuros cînd îşi putea rezerva o noapte numai pentru sine.

– Fir-ar să fie, şi-a reamintit ea brusc. Nu pot. Îmi pare rău, după care a decis să-l includă în planurile ei. Va face o notă aparte în grup, dar ei îi plăcea acest lucru, atîta vreme cît pe el nu-l deranja. Am invitaţi la cină. Este întotdeauna foarte neoficial aici. Am nişte prieteni muzicieni ce vin de la Praga şi un grup de artişti pe care nu i-am văzut de multă vreme. Vine şi unul dintre redactorii revistei şi nu-mi mai amintesc cine altcineva. Meniul se compune doar din paste şi salată.

– Nu-mi spune că şi găteşti. El părea chiar impresionat, iar ea rîdea.

– Nu, dacă pot să mă descurc. Am pe cineva care vine să mă ajute. De data aceasta, Jamal şi nu furnizorii pregăteau dineul. Ea le spusese tuturor că dacă avea să fie o căldură insuportabilă, vor mînca în grădină. În nopţile calde de vară, era relaxant şi plăcut, iar Jamal făcea paste nemaipomenite. El voise să prepare *paella**, dar ea evita crustaceele pe o vreme atît de călduroasă, lucru înţelept de altfel, aşa că i-a spus să pregătească paste. Cu vin suficient la dispoziţie, nimănui nu-i va păsa prea mult de mîncare. Vrei să vii? Îţi pui doar blugii şi o cămaşă şi nu trebuie să porţi cravată. Nu şi-l putea imagina fără cravată.

– Sună amuzant. Ai deseori musafiri?

– Cînd am timp şi, uneori, chiar şi atunci cînd nu am. Îmi place să mă văd cu prieteni şi cam întotdeauna trece

* Un fel de mîncare din orez, carne, fructe de mare şi legume (n.tr.).

cineva prin oraş. Ţie îţi place să primeşti, John? Ea nu ştia încă nimic în legătură cu viaţa lui privată, doar că-i plăcea să călătorească cu copiii săi.

– Doar pentru afaceri, la restaurante. Este însă mai mult o obligaţie decît o plăcere. N-am organizat nici o petrecere de cînd a murit soţia mea. Ei îi plăcea să primească musafiri. Ea avea ceva în comun cu Fiona, deşi stilul lor de viaţă era total diferit. Ann Anderson oferise la Greenwich, prietenilor lor, mici petreceri desăvîrşite. Ei se mutaseră în oraş doar după ce ea se îmbolnăvise, pentru că-i era mai uşor, pentru tratament, să fie aproape de spital. Şi atunci era prea bolnavă ca să mai primească musafiri. Îşi petrecuse ultimii doi ani în apartamentul lor, ce era acum pentru el un loc trist, dar nu i-a spus asta Fionei. E greu să ţii casa deschisă cînd eşti singur, a spus el simplu, după care s-a simţit prost. Şi ea era singură şi fusese întotdeauna şi acest lucru nu o stingherise. Nimic nu o putea împiedica pe Fiona să facă ceea ce voia şi lui îi plăcea acest lucru.

– Trebuie să fii mai degajat. Oamenii nu se aşteaptă la prea mult din punct de vedere social de la o persoană singură, aşa că indiferent ce faci pentru ei este extraordinar. Uneori, cu cît faci mai puţin, cu atît le place mai mult. Fiona făcea mai mult decît recunoştea, dar lăsa impresia că nu depune un efort deosebit, ceea ce era o parte din magia pe care o crea cînd primea. Aşa că, vii mîine la cină? Ea spera ca el să vină, deşi grupul pe care-l invitase era mai eclectic decît de obicei şi ea se întreba dacă el nu-i va găsi prea ciudaţi sau prea exotici.

– Cu plăcere. La ce oră vrei să vin? a întrebat el entuziast.

– La opt. Voi fi în şedinţă pînă la şapte. Va trebui să mă grăbesc ca să ajung aici înaintea oaspeţilor. De fapt, nu era un lucru neobişnuit pentru ea.

– Pot să aduc ceva? şi-a oferit el serviciile, deşi n-avea nici o îndoială că totul era aranjat. Fiona n-ar fi lăsat la voia întîmplării nici cel mai mic detaliu. Ea n-ar fi ajuns acolo unde era dacă ar fi fost nepăsătoare şi evazivă.

– Nu trebuie să aduci nimic, decît pe tine însuţi. Ne vedem deci mîine-seară.

– Noapte bună, i-a urat el înainte de a pune capăt convorbirii. Ea s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte şi s-a spălat pe dinţi, gîndindu-se la el. Îl plăcea şi se simţea în mod incontestabil atrasă de el, deşi John era total diferit de orice alt bărbat care o interesase. În tinereţe, ieşise cu cîţiva tipi conformişti. Dar, în anii din urmă, s-a orientat spre bărbaţi din mediul artistic creator, ceea ce întotdeauna a avut un final dezastruos. Poate că era timpul unei schimbări. Încă se mai gîndea la el în timp ce s-a băgat în pat lîngă Sir Winston, care s-a întors mormăind şi a continuat să sforăie parcă mai tare ca oricînd. Era un zgomot familiar, ce o făcea întotdeauna să adoarmă. Şi, ca de obicei, a dormit pînă ce a trezit-o deşteptătorul, la şapte.

L-a scos pe Sir Winston pentru cîteva clipe în grădină, a făcut un duş, a citit ziarul, şi-a băut cafeaua, s-a îmbrăcat şi a plecat la slujbă. Era o altă zi nesfîrşită la *Chic*. Şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei cu Adrian, rezolvînd probleme şi studiind fotografiile făcute în săptămîna

precedentă. Nu putea aştepta să le vadă pe cele realizate de Henryk Zeff. Ştia dinainte că sînt excelente. Adrian venea seara la cină şi ea nu i-a spus că va fi acolo şi John Anderson. Ştia că dacă o face, el va comenta decizia ei şi se va întreba de ce l-a invitat. Nici ea nu prea ştia de ce. Avea nevoie de timp ca să înţeleagă. Şi, de fapt, nu voia să facă mare caz de asta. S-ar putea să fie una din acele atracţii reciproce inofensive ce nu duce nicăieri. Şi, după toate probabilităţile, nu vor fi, eventual, decît prieteni. Erau atît de diferiţi, şi i se părea imposibil să iasă ceva din relaţia lor de moment, pentru că altfel şi-ar face zile fripte unul celuilalt. Era mai bine să fie doar prieteni. Îşi tot spunea acest lucru cînd s-a înapoiat seara acasă şi l-a găsit pe Jamal în bucătărie amestecînd o salată imensă şi făcînd pîine cu usturoi. Mai pregătise şi *canapé**-uri. Ea a gustat una din ele cînd a intrat acolo. El purta pantaloni de culoare roşu aprins, sandale aurii, indiene, şi era cu pieptul gol. Majoritatea prietenilor ei erau obişnuiţi cu îmbrăcămintea excentrică a lui Jamal şi ea considera că dădea seratelor sale un aer festiv, deşi se întreba de ce nu poartă o cămaşă. De altfel, i-a şi spus acest lucru.

– Nu crezi că este cam nepotrivit? l-a întrebat, în timp ce gusta din alte *hors d'oeuvres*. Erau excelente.

– Este prea cald ca să port ceva, a spus el în timp ce punea pîinea în cuptor. Ea a observat, după ceasul din bucătărie, că nu mai avea decît patruzeci de minute ca să se îmbrace.

* Felii de pîine folosite ca suport pentru anumite preparate culinare (n.tr.).

– Bine, Jamal, rămîi cu pantalonii. Face impresie. El purtase odată un brîu incrustat cu pietre preţioase, ceea ce şi ea a trebuit să recunoască faptul că era cam prea mult, dar acum situaţia se schimbase. Apropo, îmi plac sandalele. De unde le-ai luat? Ea văzuse cîndva o pereche asemănătoare, dar nu-şi putea aminti unde.

– Sînt ale dumneavoastră. Le-am găsit în fundul unei debarale. Nu le purtaţi niciodată şi m-am gîndit să le împrumut pentru seara aceasta. Vă supăraţi? Părea atît de nevinovat, încît ea s-a uitat la el şi a rîs.

– Mi-am dat seama că-mi erau cunoscute. Acum, cînd mă gîndesc mai bine, cred că mă jenau. Păstrează-le dacă-ţi plac. Îţi vin mai bine ţie. Erau exemplare Blahnik făcute special pentru o şedinţă foto, cu mai mulţi ani în urmă.

– Mulţumesc, a spus el recunoscător în timp ce gusta din salata pusă pe o frunză de lăptucă. Ea s-a dus în fugă sus.

O jumătate de oră mai tîrziu, era din nou jos, îmbrăcată cu pantaloni albi şi o bluză fină, aurie, cu cercei imenşi cu diamante, sandale aurii cu tocuri înalte şi cu părul atîrnîndu-i pe spate, împletit într-o coadă groasă. Ea şi Jamal arătau aproape ca o pereche care se potrivea. El pusese farfuriile, şerveţelele şi tacîmurile pe masa din grădină şi pretutindeni erau lumînări şi flori. Ea a pus cîteva perne mari, fantezi, în jur, în cazul în care lumea ar fi vrut să stea pe jos şi a dat drumul la muzică exact atunci cînd primii oaspeţi au intrat. Aproape că uitase pe cine invitase, aşa că a examinat rapid lista. Era obişnuitul grup neomogen, artişti, scriitori, fotografi, modele, avocaţi, doctori şi muzicienii veniţi de la Praga. Era şi

un cuplu de brazilieni pe care-i cunoscuse recent, doi italieni şi o femeie care vorbea franceza, adusă de unul din ei, şi printr-o stranie coincidenţă, unul din muzicieni a descoperit că femeia vorbea şi ceha. Ea a spus că tatăl său fusese francez şi mama sa cehoaică. Era un amestec perfect şi, în timp ce Fiona se uita în jur la cele aproape două duzini de oameni din grădina ei, l-a văzut brusc pe John, care trecea prin living, îmbrăcat cu o pereche de blugi călcaţi perfect şi o cămaşă albă apretată. Purta mocasini Hermès, fără şosete. Ţinuta lui era la fel de impecabilă, ca şi în cazul în care ar fi purtat un costum. Şi, în pofida lipsei de imaginaţie pe care el o manifesta în materie de îmbrăcăminte, ei i-a plăcut cum arăta. Părea viril, elegant, impecabil şi ea l-a găsit extrem de atrăgător. Şi cînd a sărutat-o pe obraz, i-a plăcut şi colonia pe care o folosise. Şi el i-a apreciat parfumul pe care îl utiliza de douăzeci de ani.

Îl comanda special la Paris şi-i purta semnătura. Toţi cunoscuţii ei îl recunoşteau şi lumea făcea întotdeauna comentarii în această privinţă. Era în acelaşi timp înviorător şi răcoritor, cu o mireasmă uşor amăruie. Ei îi plăcea că era numai al său şi nu purta nici un nume. Adrian îl numea Fiona Unu. Era şi el în acea seară şi se uita la ea cînd a intrat John. Ea a făcut prezentările, cînd Jamal i-a oferit lui John şampanie. Fiona i-a spus lui John că Adrian era cel mai important redactor de la *Chic*.

– Mă flatează, în loc să-mi mărească salariul, a tachinat-o Adrian, conducîndu-l pe John înăuntru. La fel ca Fiona, şi el i-a admirat stilul, siguranţa de sine şi farmecul şi şi-a dat seama că şi ei îi plăcea. Ea a stat

lîngă John în timp ce ceilalţi se învîrteau în jurul lor şi l-a prezentat tuturor celor din grup.

– Este chiar o colecţie de oameni, a spus el încet, într-un moment de pauză, după ce Adrian a plecat ca să discute cu cineva din grupul cehilor.

– De obicei, paleta e mai restrînsă, dar pare amuzant. Iarna dau petreceri mai sobre. Vara mi se pare nostim ca acestea să fie ieşite din comun.

El a dat aprobator din cap, deşi nu mai fusese niciodată la un dineu ca acesta. Casa ei era frumoasă, intimă şi primitoare şi se găseau pretutindeni, în ea, numeroase lucruri de preţ, majoritatea aduse din călătoriile sale. El părea să caute ceva şi apoi s-a întors spre ea.

– Unde este ferăstrăul mecanic?

– Ce ferăstrău mecanic?

– Tipul ce sforăia în patul tău noaptea trecută.

– Sir Winston? Este sus. Nu suportă musafirii. Crede că aceasta este casa lui. Vrei să-l cunoşti? Era bucuroasă că o întrebase.

– Va avea ceva împotrivă? Părea uşor preocupat.

– Va fi onorat.

A profitat de ocazie ca să-i arate lui John restul casei. Livingul, sufrageria şi bucătăria se aflau la parter. Mai era o elegantă bibliotecă la etajul întîi şi o cameră de oaspeţi alături de ea. Culorile pe care le alesese erau toate în caramel şi şocolatiu deschis, cu tente de alb şi puţin roşu. Se părea că-i plăceau pielea de căprioară, mătasea şi blana. Avea draperii elegante din mătase bej cu roşu. Dormitorul şi camera de toaletă erau la ultimul etaj, unde se mai afla şi un mic birou pe care-l folosea

atunci cînd lucra acasă, lucru ce nu se întîmpla prea des. Era o casă perfectă pentru ea. Mai fusese un al doilea dormitor la acelaşi etaj pe care ea, atunci cînd se mutase, îl transformase în debara.

În timp ce se afla la jumătatea drumului pe scări, John a auzit un sforăit puternic. Intrînd în dormitorul ei, în care predomina mătasea bej, John a văzut cîinele pe pat. Sir Winston dormea nemişcat. Fiona l-a mîngîiat, iar el a ridicat capul cu mare efort, s-a holbat la ei şi a gemut. O clipă mai tîrziu, şi-a lăsat din nou capul pe pat, cu un oftat şi a închis ochii. Nu i-a aruncat nici o privire lui John. Părea să-i fie complet indiferent.

– Arată ca un veritabil gentleman în vîrstă. Nu pare să-l deranjeze un bărbat străin în camera ta, a comentat John amuzat. Era într-adevăr un nostim cîine bătrîn, care a început să sforăie din nou puternic. Stătea cu capul pe perna ei şi avea alături jucăria preferată.

– Ştie că este stăpînul casei. Nu are de ce să-şi facă griji. Acesta este imperiul lui şi eu îi sînt sclavă.

– Norocos tip; John i-a zîmbit şi a aruncat o privire în jurul camerei. Erau cîteva fotografii, în rame de argint, ale Fionei, alături de celebrităţi şi figuri politice, cîţiva actori faimoşi, dar şi preşedinţi. Dintre toate acestea, prefera fotografia sa cu Jackie Kennedy, cînd a înfiinţat revista *Chic*. Şi, în ciuda decoraţiei simple, camera ei se remarca prin eleganţă şi feminitate. Avea un stil subtil, dar inconfundabil, şi era evident că nici un bărbat nu locuia acolo. Ea nu împărţise niciodată cu nimeni casa, în afară de Sir Winston.

– Îmi place casa ta, Fiona. Este confortabilă şi elegantă, intimă şi totuşi rafinată, aşa cum eşti şi tu.

– O iubesc, a spus ea în timp ce părăseau dormitorul şi se înapoiau jos, la oaspeţi. Biroul ei avea pereţii acoperiţi cu lac roşu şi scaune Ludovic al XV-lea, tapisate cu piele veritabilă, de zebră. Pe podea, se afla un frumos covor de zebră. În nici un colţ al casei nu era ceva bărbătesc. Cînd s-au întors jos, Adrian s-a uitat la ei şi a zîmbit. El purta un tricou alb, blugi albi şi sandale de aligator pe care Manolo Blahnik le făcuse special pentru el.

– Ţi-a arătat casa? a întrebat Adrian.

– L-am prezentat lui Sir Winston, a precizat Fiona, în timp ce Jamal a anunţat dineul cu un mic gong tibetan, ce avea un sunet plăcut. Tot ce era legat de Fiona şi mediul ei părea exotic, de la pachistanezul său pe jumătate gol, pînă la prietenii săi şi, într-o oarecare măsură, chiar şi casa, şi cîinele ei. John ajunsese să-şi dea seama, în cîteva zile, că ea era cea mai deosebită femeie pe care o întîlnise vreodată. Socotea că avea mai mult rafinament decît văzuse întruchipat într-o fiinţă umană. Şi Adrian, ca şi mulţi alţii, ar fi fost de acord cu el.

– Ce părere a avut el? a întrebat Adrian cu seriozitate în timp ce John asculta amuzat discuţia lor. Lui îi plăcea şi prietenul ei, redactor. Părea puţin excentric, dar şi-a putut da seama, vorbind cu el, că Adrian era un om extrem de inteligent şi interesant, în ciuda gustului său extravagant în materie de pantofi.

– El, firește că l-a socotit adorabil, a răspuns Fiona pentru el, zîmbindu-i lui John.

– Nu John. Bineînţeles că şi el a apreciat că Sir Winston este adorabil. N-o să-ţi spună că-l consideră un cîine bătrîn, ce miroase şi este răzgîiat indiferent ce crede cu

adevărat. Vrei să ştii ce părere a avut Sir Winston? A fost de acord?

– Nu cred că a fost impresionat, a intervenit John făcînd o grimasă. A dormit pe tot parcursul întrevederii. Foarte sonor!

– Ăsta-i un semn bun, a remarcat Adrian, cu un zîmbet, apoi s-a îndreptat spre masa cu mîncare. Erau patru feluri diferite de paste, în vase uriaşe de teracotă, trei feluri de salate şi pîine cu usturoi ce mirosea apetisant. Cînd Fiona cu John au venit la masa pusă de Jamal, pîinea picantă aproape că se terminase. Şi gardeniile, cu care Jamal decorase masa, răspîndeau un amețitor parfum romantic. John a luat una din ele şi i-a pus-o ei în păr.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat. Îmi place aici. Se simțea ca şi cum ar fi păşit în acea seară într-o lume magică, lumea Fionei. El o vedea ca o prințesă fermecată în centrul acestei lumi, vrăjindu-i pe toți. Simțea cum îi intră în toți porii parfumul ei toropindu-l şi, totodată, revigorîndu-l. Fiona produsese o puternică impresie asupra lui, şi ea, la rîndul său, începuse să simtă acelaşi lucru în ceea ce-l privea. Fireşte că nu voia acest lucru, dar John exercita asupra ei o irezistibilă atracție. Stăteau amîndoi pe o băncuță de fier mîncînd şi vorbind încet, în timp ce Adrian, din livingul roşu, se uita la ei cu atenție. El o cunoştea pe ea şi-şi putea da seama că Fiona era categoric îndrăgostită, iar John îi împărtăşea sentimentele. El părea subjugat de ea, dar cine n-ar fi, a comentat Adrian cu un fotograf ce observase şi el apropierea dintre cei doi şi a spus că ei alcătuiesc o pereche frumoasă.

Amîndoi ştiau că Fiona nu avusese nici o relație de aproape doi ani şi dacă aceasta era ceea ce dorea, ei se

bucurau pentru ea. Nu-i spusese nimic lui Adrian pînă acum, dar el ştia că o va face, cît de curînd. Presimţea că vor avea multe de văzut în legătură cu John Anderson şi el spera acest lucru, de dragul Fionei. Amîndoi ştiau că planurile ei nu erau pe termen lung, dar un an sau doi ar fi fost bine veniţi pentru ea.

Adrian a fost întotdeauna de părere că nu era bine să fie singură, dar ea pretindea că preferă această stare de lucruri. Nu o credea întru totul şi o suspecta că se simţea uneori singură, ceea ce explica ataşamentul ei excesiv pentru caraghiosul ei cîine bătrîn. În realitate, cînd venea seara acasă, Fiona nu avea pe nimeni altcineva, cu excepţia lui Jamal. Dădea petreceri de anvergură şi avea prieteni interesanţi, dintre care unii îi erau devotaţi, dar nu avea cu cine să-şi împartă viaţa şi Adrian se gîndea întotdeauna că era păcat ca o asemenea femeie să nu-şi găsească un bărbat potrivit. Şi-a dat seama că doreşte ca John să devină omul potrivit pentru ea.

John a plecat printre ultimii, dar a socotit că nu se cade să fie cel din urmă. Se făcuse aproape ora unu dimineaţa cînd el i-a mulţumit pentru seară şi a sărutat-o pe obraz.

– M-am simţit minunat, Fiona. Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Te rog să-i transmiţi complimentele mele lui Sir Winston. M-aş duce sus, dar nu vreau să-l deranjez. Spune-i că-i doresc numai bine şi-i mulţumesc pentru ospitalitate, i-a spus în timp ce-i strîngea uşor mîna, la plecare. Ea i-a zîmbit. A impresionat-o faptul că înţelesese cît de important era cîinele pentru ea. Majoritatea oamenilor îl socotesc un animal bătrîn şi prost, aşa cum

o făcea Adrian, dar pentru ea însemna imens. Sir Winston era tot ceea ce avea ea din punct de vedere sentimental şi tocmai de aceea îl considera atît mai preţios.

– O să-i transmit, a spus Fiona cu seriozitate şi John a mai sărutat-o uşor pe obraz, de rămas-bun. Putea simţi mirosul gardeniei ce i-o pusese în păr. Avea un efect ameţitor, îmbinat cu parfumul ei, dar la Fiona totul era ameţitor şi lui îi displăcea faptul că trebuie să plece. Era ca şi cum ar părăsi Brigadoon*-ul, întrebîndu-se dacă la întoarcerea în lumea reală o va mai vedea. Acum, singura lume ce-i părea reală era a ei şi nu-şi mai dorea altceva.

– Te sun mîine, i-a şoptit ca să nu audă altcineva. Ea a dat din cap, a zîmbit şi s-a înapoiat la ceilalţi oaspeţi, continuînd să se gîndească la el. Avea însă sentimente contradictorii faţă de el. Pe de-o parte, se simţea atrasă de acest bărbat, iar pe de altă parte, îi era teamă. În final, Adrian, care întotdeauna pleca ultimul, a tachinat-o în legătură cu John.

– Cazi greu, Miss Monaghan, ca o tonă de cărămizi aş spune. Dar, de data asta sînt de acord. Este respectabil, inteligent, responsabil, plăcut, arătos şi îndrăgostit pînă peste cap de tine, sau va fi în curînd. Este pe drumul cel bun. Adrian se bucura sincer pentru ea.

– Nu, nu este. Abia dacă ne cunoaştem. Ne-am întîlnit doar săptămîna trecută. Ea a încercat să pară mai detaşată decît era în realitate. Nu voia ca Adrian să-şi dea seama

* Sat în musicalul „Brigadoon" (1947) de A.J. Lerner şi F. Loewel (1968): un loc idilic, neafectat de timp sau influenţat de realitate (n.tr.).

cît de mult îi plăcea John. Nu putea şti unde se va ajunge. Probabil că nicăieri, îşi spunea în sinea sa, încercînd să fie indiferentă.

– De cînd lucrurile bune au nevoie de mult timp ca să se întîmple? Intră în viaţa ta omul potrivit şi tu ştii asta, Fiona. Celor nepotriviţi le-a trebuit mult timp ca să dispară. Cei buni îţi cad la picioare. Sau se întîmplă altfel? Oricum, Fiona, acest om îmi inspiră un sentiment pozitiv. Nu-l lăsa să se îndepărteze speriat şi să-i spui că vrei să rămîi singură. Cel puţin dă-i omului o şansă.

– Să vedem, a spus Fiona enigmatică, în timp ce Jamal stingea toate lumînările şi lua de pe masa din grădină farfuriile şi paharele. Seara fusese un succes, ca de obicei. Pentru ea însă, mai mult ca oricînd. Fusese surprinzător de plăcut să-l aibă pe John la ea. Şi el păruse neaşteptat de degajat cu marea ei varietate de oaspeţi. A fost prietenos cu fiecare şi s-a simţit la largul său.

– Ştiu că nu poţi trăi în casa asta cu un bărbat, a recunoscut Adrian. Este numai a ta. El nu s-ar simţi niciodată bine dacă s-ar muta aici.

– Nu l-am invitat să o facă şi nici nu am de gînd să locuiesc vreodată în altă parte. Aceasta este casa mea şi, în plus, nu este prematur să vorbim despre asta? s-a prefăcut ea că e supărată pe Adrian, dar apoi a rîs. Sir Winston şi cu mine sîntem absolut fericiţi aici în fieful nostru.

– Prostii. Eşti la fel de singură ca oricare altul. Toţi sîntem. Poţi să te simţi perfect, Fiona Monaghan, dar eşti şi tu o fiinţă umană. Ţi-ar prinde bine să ai alături un bărbat. Eu votez pentru John. Pentru mine, el este ca un înger păzitor.

Cuvintele lui Adrian i-au dat de gîndit.

– Sir Winston nu va tolera niciodată o asemenea situație. Ar considera-o ca o infidelitate față de el și, în plus, nu aș putea renunța la spațiul meu personal. N-am întîlnit niciodată un bărbat care să merite să fac asta pentru el, a spus ea cu îndărătnicie, dar amîndoi știau că nu era adevărat. Ea fusese foarte îndrăgostită de dirijorul care, în cele din urmă, o părăsise pentru alta, întrucît ea refuzase să se mărite cu el. La fel se întîmplase și cu arhitectul ce a vrut să-și lase soția pentru ea. Problema Fionei era că o îngrozea căsătoria și, într-un fel, și eventualitatea de a se ataşa prea mult de bărbați. Nu voia să fie abandonată de ei și știa că, de fapt, toți o vor face. Cel puțin aceasta era cea mai mare temere a ei, știind că tatăl său o abandonase și că, după tații vitregi răi pe care-i văzuse venind și plecînd, Fiona luase cu ani în urmă decizia să nu aibă deplină încredere în nici un bărbat. Adrian știa că dacă într-o zi nu renunță la zidul de apărare pe care îl ridicase în jurul ei, va rămîne, în fapt, singură. Ei i se părea o soartă rezonabilă, dar nu și lui. O acceptase ca fiind destinul ei, o adoptase și persista în ideea că singură era cea mai fericită.

– Nu face prostii, a avertizat-o Adrian la plecare. Jamal plecase deja. Fă un mic compromis de data asta, Fiona. Dă-i omului o șansă.

– Sînt prea bătrînă pentru compromisuri.

– Vinde atunci casa asta și mută-te la el sau cumpărați împreună o casă. Nu renunța însă la un om bun pentru o casă, o carieră și un cîine.

– Oamenii au renunțat la alții pentru lucruri mai rele, Adrian, a spus ea grav. Şi, în afară de asta, n-am avut o întîlnire romantică cu el şi poate că nu voi avea niciodată.

– E o chestiune de zile, a spus calm Adrian, care era îngrijorat pentru ea. Îți promit eu. Şi John este un om bun. El spera ca Fiona să nu piardă ocazia şi de data aceasta, aşa cum făcuse întotdeauna. Şi tot ceea ce putea Adrian să spere, în timp ce se urcase într-un taxi, îndepărtîndu-se, spre cartierul de vile, era că de data asta cîinele va pierde partida şi bărbatul o va cîştiga.

Capitolul 3

John a sunat-o a doua zi dimineață, după petrecerea ei și i-a mulțumit din nou că l-a invitat, dar ea n-a avut decît cîteva minute disponibile să vorbească cu el la telefon. Era copleșită de treburi. Pleca în după-amiaza aceea la Hamptons, să stea la prieteni și, apoi, la Paris, în săptămîna următoare. Ea i-a spus că are o mie de lucruri de făcut și, cînd el a întrebat-o de cină, i-a răspuns că nu are timp să-l vadă înainte de plecare, ceea ce era întrucîtva adevărat. Și-ar fi putut revizui planurile pentru el, dar a socotit că nu era o mișcare bună. Încerca din răsputeri să se opună atracției covîrșitoare pe care o exercita asupra ei. Nu voia ca lucrurile să evolueze mai repede decît i-ar fi convenit ei și nu era încă pe deplin sigură că voia să se lase sedusă de el. Implicațiile emoționale erau întotdeauna periculoase și ei îi displăceau. Și dacă avea să se întîmple ceva, ea voia să evolueze lent ca să aibă timp de gîndire. Nu se grăbea să stabilească o relație mai apropiată cu el, indiferent cît de atrăgător era. Ea nu-și prea dădea seama de sentimentele pe care le nutrea pentru el. Erau atît de puternice și aproape greu de stăpînit, încît o puneau pe gînduri.

– În cazul acesta, nu-mi dai nici o șansă, a spus el necăjit.

– În legătură cu ce? a spus ea nedumerită. El avusese asemenea impact asupra ei, încît o făcuse să-şi piardă controlul, ceea ce o speria.

– Ca să te văd. Cred că voi accepta oferta ta de a participa la unul din show-urile de modă. Am pe data de întîi şedinţe la Londra şi aş putea zbura la Paris mai tîrziu, în după-amiaza respectivă. Este vreun show la care aş putea veni atunci? Desigur însă, dacă nu te deranjează. El nu voia să fie o povară, dar nu dorea decît să o vadă şi Parisul i se părea un loc excelent.

– Vorbeşti serios? a spus ea tulburată.

– Sigur că da. Cum se potriveşte asta cu planurile tale?

– De fapt, ar putea fi amuzant pentru tine. Mai mult pentru propria-i linişte, a încercat să adopte mai degrabă tonul unui expert la o expoziţie de artă decît al unei femei căreia el îi face curte. Dacă stătea mai mult să se gîndească la acest lucru, ştia că o va apuca spaima. Era aproape înfricoşător, pentru că se simţea atrasă irezistibil de el. Pe de altă parte însă, el părea un om incredibil de drăguţ. Din tot ceea ce auzise despre el, nu avea defecte evidente şi se bucura de o reputaţie excelentă. Era un om bun şi ea ştia cît de rar se întîlneşte o asemenea calitate. Aşa că, cel puţin pentru moment, nu s-a speriat, dar nici nu i-a oferit spaţiu în intimitatea ei, aşa cum îi sugerase Adrian să procedeze. Tot ceea ce intenţiona să facă, dacă el vorbea serios în legătură cu venire la Paris, era să-i rezerve o cameră la Ritz. El ar avea foarte mult spaţiu la dispoziţie.

– Show-ul Dior are loc în seara de întîi şi este cel mai extravagant şi mai fastuos. Cred că-ţi va plăcea, deşi

toaletele nu sînt uşor de purtat pentru oricine. Galliano prezintă show-ul în locaţii neobişnuite, iar rochiile sînt incredibile. Dacă vrei, putem merge a doua zi la Lacroix, care este întotdeauna frumos şi aproape ca o sculptură vie. O să rezerv locuri pentru amîndoi. Şi mai este şi o petrecere mare în seara Dior-ului. Ţi-ar plăcea să participi şi tu?

– Îmi place să merg oriunde vrei tu. Nu am de gînd să te deranjez, Fiona. Ştiu că ai de lucru şi nu vreau să-ţi stau în cale. Doresc însă foarte mult să mă incluzi în programul tău. Îmi iau cîteva zile după Ziua Independenţei şi nu trebuie să mă grăbesc. Anul acesta, fetele mele sînt amîndouă ocupate, aşa că sînt la dispoziţia ta.

– De ce să nu lăsăm lucrurile la voia întîmplării? Să te gîndeşti ce-ţi place şi ce nu-ţi place. Însă, majoritatea timpului, totul este extrem de amuzant. Şi dacă n-ai mai văzut prezentări de modă, ele sînt un adevărat spectacol, iar petrecerile, extraordinare. Toată lumea se duce la *haute couture*. Este ca un spectacol de artă în Franţa; chiar şi taximetriştii ştiu asta şi vorbesc despre show-uri ca şi cum le-ar fi văzut. Cred că ar fi nemaipomenit să vii. Vrei să-ţi rezerv o cameră la hotel? Noi toţi stăm la Ritz. Poate că s-au făcut rezervările, dar eu pot telefona, ei mă cunosc foarte bine.

– Ar fi minunat, Fiona. Spune-mi doar unde şi cînd să apar. El era în culmea încîntării. I se părea nostim să treacă bariera lumii sale obişnuite şi sigure ca să intre în cea mult mai exotică, a ei. Promitea să fie o reală aventură pentru el. Şi poate că şi pentru ea, de asemenea. Cu toate acestea, Fiona nu ştia dacă e cazul să fie prietenoasă sau impersonală, ceea ce ilustra caracterul contradictoriu al sentimentelor pe care le avea faţă de el.

– O s-o rog pe secretara mea să-ți transmită un itinerar. A spus acest lucru de parcă ar fi fost numai prieteni, lucru ce i-a dat lui de gîndit. Seara precedentă, ea fusese mult mai prietenoasă, dar s-a trezit dimineață puțin îngrijorată din cauza atitudinii sale față de el, mai ales că Adrian se referise la o conviețuire în comun. Se întreba dacă nu-i făcuse o impresie proastă lui John la petrecerea sa. Nu voia ca el să creadă că era prea accesibilă. Amîndoi aveau nevoie de timp de gîndire cu privire la ce aveau de făcut înainte de a trece la fapte, indiferent cît ar fi fost de tentant. Aceasta o determina să acționeze cu toată precauția şi ea intenționa să procedeze astfel, mai ales dacă el venea la Paris.

Faptul că s-a decis să vină a tulburat-o foarte mult. I-a telefonat din nou, după o oră, ca să-i spună că i-a rezervat o cameră la hotel, lîngă ea. Mai rămăseseră doar cîteva camere şi ea s-a bucurat că a putut găsi una pentru el. Fiona stătea întotdeauna în acelaşi apartament din aripa Cambon a hotelului. Nu mai rămăseseră camere orientate spre Place Vendôme şi ea se gîndea că lui i-ar fi plăcut una din acelea, dar a fost nevoită să accepte ceea ce era disponibil.

– Mii de mulțumiri, Fiona, va fi excelent. El şi-a notat ca să-i spună secretarei sale să sune la hotel pentru a-i da detaliile cărții lui de credit, şi să aranjeze să-l ia o maşină de la Aeroportul Charles de Gaulle. Era emoționat la gîndul că, în mai puțin de o săptămînă, va pleca. La fel era şi Fiona cînd a plecat cu maşina la East Hampton, tîrziu în după-amiaza aceea. Regreta însă că nu fusese de acord să-l vadă înainte de plecare. Ar fi fost mai uşor decît să-l reîntîlnească la Paris, prima

dată după petrecerea ei. Era cam ciudat că nu avuseseră încă un rendez-vous şi că el se întîlnea cu ea abia la Paris. Vor avea însă destul timp ca să fie împreună. Va fi acolo şi Adrian. Ea îi putea trimite împreună dacă Adrian era liber şi ea trebuia să lucreze. Va încerca însă să petreacă cu John cît mai mult timp posibil. Era un bun prilej să se cunoască unul pe altul şi un loc excelent pentru aceasta.

A fost pe punctul să facă un accident gîndindu-se la el şi, din cauza traficului aglomerat de pe autostrada Sunrise, n-a ajuns la East Hampton decît seara tîrziu. A petrecut un weekend plăcut şi relaxant împreună cu unul dintre redactorii seniori ai revistei, soţul şi copiii acesteia. Cînd Fiona a ajuns acasă, duminică seara, a sunat-o John.

– Ce face rivalul meu?

– La cine te referi? Ea părea fericită şi relaxată după weekendul de pe litoral şi se simţea mai liniştită în privinţa lui, mai ales că nu-l văzuse de cîteva zile.

– Sir Winston, firește. L-ai luat la East Hampton?

– Nu-i place plaja. E prea cald pentru el şi nu poate să înoate. Şi-a petrecut weekendul cu Jamal. Tocmai l-a adus acasă. Nu suportă să plec undeva. Se va duce la o tabără de vară săptămîna viitoare.

Aceasta era cu adevărat o viaţă ideală pentru un cîine; orice om l-ar invidia, şi John aproape că putea spune acelaşi lucru şi despre el. Era încîntat la gîndul de a sta lungit, de a dormi în patul ei, mai puţin de a sforăi.

– E un tip norocos, a spus John enigmatic, după care au discutat ultimele detalii ale călătoriei la Paris şi au stabilit ce fel de haine urma să-şi ia cu el. Ea i-a spus că

nu s-au făcut precizări în legătură cu smochingul, dar că are nevoie de două costume negre. Ar putea lua unul de la Givenchy. *Chic* lansează de fiecare dată invitații la cocteil, așa cum fac aproape toți marii designeri. Valentino, Versace, Gaultier și Chanel oferă întotdeauna unul în apartamentul lui Coco Chanel de pe strada Cambon. Ei nu vor duce lipsă de distracție și contacte sociale, iar serata patronată de *Chic* la Ritz a fost întotdeauna o reușită. Adrian era însărcinat cu organizarea petrecerii și invitarea oaspeților. El invită întotdeauna staruri de cinema, cîntăreți, designeri, personalități de seamă și capete încoronate pe care le poate aborda. Oamenii se înghesuie să vină.

Și-a propus să-i atragă atenția lui Adrian a doua zi să-l includă și pe John printre invitații la serata dată de *Chic*. John părea extrem de agitat în perspectiva călătoriei. Și, în ciuda sentimentelor sale contradictorii și a grijii pe care și-o făcea în legătură cu el, ea își dădea seama că-i este greu să-i reziste lui John și era tot atît de emoționată ca și el. Era încîntată la gîndul că va avea pe cineva cu care să fie împreună la Paris, altcineva decît Adrian și ceilalți redactori ai ei. Îi făcea plăcere să fie din nou cu un bărbat, indiferent din ce motiv, indiferent de scop, prietenie sau altceva, pentru că era singură de multă vreme. În drum spre birou, gîndindu-se la acest lucru, s-a decis să-și ofere o șansă cu John și să lase la o parte precauția. Cine știe, s-ar putea să fie el bărbatul potrivit. Și ce-ar fi viața fără emoție și romantism?

Capitolul 4

Cursa de noapte de la Aeroportul JFK la Charles de Gaulle dura întotdeauna prea puțin. Fiona a lucrat ceva, a mîncat, s-a întins pe scaunul rabatabil, s-a acoperit cu șalul oferit de Air France la clasa I și a dormit cîteva ceasuri – și, apoi, de îndată ce a atins pămîntul, a început alergătura.

A fost la Ritz pe la ora zece și, după ce a făcut un duș, și-a schimbat hainele și a băut o ceașcă cu cafea, Fiona s-a apucat de treabă. Avea programate ședințe cu atașații de presă de la casele de modă; de obicei, se întîlnea chiar cu designerul și întotdeauna arunca o privire asupra cîtorva mostre selectate pentru show, ceea ce vădea respectul pe care aceștia îl aveau față de ea. Doar cîțiva editori importanți erau însă admiși în sanctuarul caselor de modă și în ateliere înainte de show-uri. Fiona s-a numărat printre ei. Și, după ce în prima zi a făcut turul celor mai importante case, s-a întîlnit, în acea după-amiază, cu Adrian și cu amîndoi asistenții lor. Încă nu se simțea doborîtă de oboseală, iar Adrian era pînă peste cap ocupat cu ultimele aranjamente pentru serata pe care o dădeau. Fiona îi spusese deja să-l includă pe John pe listă.

Ea cu Adrian au mîncat în seara aceea la Le Vaudeville, un mic bistrou agreabil, ce se afla lîngă bursă și unde

era mai puțin probabil să întîlnească oameni din lumea modei. Altminteri, se duceau la L'Avenue, dar Fiona nu era dispusă să se vadă cu o mulțime de alți editori sau cu zeci de modele care frecventau acel local. Restaurantul ei preferat fusese desigur Le Voltaire, amplasat pe malul stîng de pe Quai Voltaire. Amîndoi erau însă obosiți în prima seară petrecută acolo și au fost bucuroși să-și împartă un imens platou cu stridii și o salată înainte de a se întoarce la hotel. Știau că de a doua zi va începe pentru ei marea agitație și că vor trebui să acționeze rapid. Prima prezentare era programată în seara aceea, iar John urma să sosească de la Londra, după-amiază tîrziu. Adrian o și tachinase deja pe această temă, dar ea nu l-a luat în seamă, căci aveau alte priorități. Toaletele pentru sezonul de iarnă, pe care urmau să le vadă, erau fabuloase, judecînd după mostrele ce îi fuseseră arătate. Rochia de mireasă de la Chanel depășea orice imaginație. Fusta în formă de clopot, din catifea grea, albă, era bordată cu hermină albă și avea o trenă tot din hermină, iar voalul arăta ca și cum ar fi fost acoperit de fulgi de zăpadă scînteietori.

Cînd ea și cu Adrian și-au spus noapte bună, ea a închis ușa, s-a dezbrăcat și s-a băgat în pat în mai puțin de zece minute. Și n-a mai auzit nimic pînă ce n-a fost trezită a doua zi de deșteptătorul său. Era o splendidă zi de vară însorită și lumina soarelui îi invadase camera. La Paris, ea dormea întotdeauna cu perdelele trase la o parte, pentru că îi plăceau lumina și cerul, atît ziua, cît și noaptea. Strălucirea de pe cerul nopții o fascina, sugerîndu-i o mare perlă neagră. Adora să stea în pat și să-l privească pînă cînd adormea.

Cea de a doua zi a Fionei la Paris a fost şi mai aglomerată decît precedenta, şi John sosise deja cînd ea s-a înapoiat, tîrziu, la hotel în acea după-amiază. A sunat-o în cameră, aproape imediat după ce ea a intrat pe uşă.

– Tu trebuie să fii mediu, l-a tachinat ea. Tocmai am intrat.

– Ştiu, a mărturisit el. Am aflat de la portar. Am discutat despre rezervările la restaurant. Unde ţi-ar plăcea să mergi?

– Cel mai mult îmi place Le Voltaire. Era mic, şic şi plăcut şi toată lumea bună din Paris mergea acolo, umplea mesele mici sau se înghesuia în două separeuri. Localul nu putea adăposti decît treizeci de persoane, dar era frecventat numai de personalităţi ilustre. Noi sîntem invitaţi însă în seara asta la serata de la Dior şi cred că Givenchy va organiza ceva mîine. Putem merge la cocteilul de la Versace înainte sau după. Ne-am putea duce la Le Voltaire după serata noastră, dacă mai eşti încă aici. Nu ştia exact cît stă el sau cît de mult îl interesează moda de calitate. Majoritatea bărbaţilor nu rezistă mult, unii o zi sau două, iar el nu părea omul care să-şi piardă multă vreme în lumea unei femei. Ei nu-i ajungea niciodată timpul şi, de fapt, asta-i era meseria. John era doar turist.

– Stau pe toată durata show-ului, dacă n-ai nimic împotrivă, a zis el, spre surprinderea Fionei. La început, fusese vorba de o zi sau două. Nu vreau să fiu o povară, sau să te încurc. Nu trebuie să mă întorc la Londra. Noi am rezolvat totul astăzi şi eu am pregătit acţiunile de la New York, aşa că pot rămîne dacă mă vrei, şi dacă nu,

atunci expediază-mă și mă duc acasă. Încerca să fie rezonabil. El intuise sentimentele ei contradictorii față de el și nu voia să o sperie.

– De ce să nu vezi cum te simți și după ce vei prinde gustul? a spus ea pe un ton evaziv. Este posibil să te saturi definitiv de *haute couture* după o zi sau două. El știa însă că nu se va sătura de ea cu una, cu două sau, cel puțin așa spera, dar nu i-a împărtășit și ei simțămintele sale.

– Deci, care sînt planurile noastre?

– Show-ul de la Dior este la șapte. Așa scrie în invitație. Dacă sîntem norocoși, va începe la nouă. Dior este întotdeauna un fel de zoo. Nu încep niciodată la ora stabilită și întîrzie întotdeauna. La șapte, încă mai cos mărgele pe rochii și termină tivurile, dar este cel mai bun show. Și-l fac în locații teribile pe care le anunță în ultima clipă. Tocmai am aflat că acesta va avea loc în gară, așa că nu este prea departe. Dacă plecăm de aici la șapte și jumătate, va fi bine. Nu vreau să stau acolo două ore și dacă, printr-un miracol, vor începe mai devreme decît de obicei, nu e nici o problemă.

– Costum și cravată, presupun? Nu avea nici un reper, și Fiona a rîs la auzul întrebării lui.

– Poți veni gol dacă vrei. La Dior, nu va remarca nimeni.

– Nu sînt sigur dacă este ceva de natură să mă liniștească sau e o insultă.

Cel puțin, el spera, deși nu avea nici un indiciu din partea ei, că intenționa să se implice într-o relație romantică cu el. Simțise de la început atracția magnetică

dintre ei dar, uneori, ea era foarte rece. Şi, în ciuda mediului romantic, din cel mai frumos oraş al lumii, Fiona părea să nu fie interesată decît de afaceri. Dar, la urma urmelor, pentru aceasta se afla ea aici, aşa că el a înţeles. Se întreba încă dacă vor putea fi singuri înainte ca el să plece. Indiferent dacă va fi sau nu aşa, el se bucura să fie cu ea şi i se părea amuzant să pătrundă într-o lume atît de neobişnuită. Credea că o va putea cunoaşte mai bine văzînd-o mîncînd, dormind, bînd şi respirînd. Moda reprezenta totul pentru ea.

– Ne întîlnim jos la şapte şi un sfert, a spus ea zglobie. Avea de dat telefoane şi alte lucruri de făcut înainte de a se întîlni cu el şi, apoi, brusc, vocea i s-a înmuiat şi a devenit mai apropiată. Îţi mulţumesc, John, că ai venit, a spus cu căldură. Sper că te vei simţi bine aici. Dacă este prea mult pentru tine, întoarce-te la hotel şi înoată în piscină.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Aştept cu nerăbdare acest eveniment, Fiona.

– Bine. Ne vedem jos. La ora şapte şi jumătate, a văzut-o trecînd grăbită prin hol. Erau mii de oameni care se perindau pe acolo sau, cel puţin, aşa părea. Printre aceştia se numărau obişnuiţii turişti din timpul verii, ce stăteau la Ritz şi care veneau din toate colţurile lumii, precum şi spectatorii interesaţi de *haute couture*. Erau modele, fotografi, editori, reporteri, clienţi de *haute couture,* care purtau achiziţiile de la ultimele prezentări de modă, din ianuarie, femei din Europa, America, ţările arabe şi asiatice, împreună cu soţii lor şi o mulţime de gură cască ce se holbau la ei toţi. În faţa hotelului se aflau admiratori şi paparazzi ce aşteptau să fotografieze

celebrităţile. Potrivit zvonurilor, Madonna tocmai trecuse cu cîteva clipe mai înainte. Ca majoritatea celorlalte staruri care stăteau la hotel, s-au dus şi ei la show-ul Dior. Cîteva momente mai tîrziu, Fiona şi John au urcat în maşina pe care ea o închiriase pentru şederea sa şi s-au îndreptat în viteză spre gară. Adrian şi cei doi asistenţi ai lor îi urmau cu o altă maşină. Fotografii lor se aflau deja la gară şi aşteptau de cîteva ceasuri. Toate fotografiile pe care le făceau erau importante. Show-urile de *haute couture* de la Paris reprezentau seria mondială a modei.

Uitîndu-se la el, Fiona a zîmbit amuzată.

– Nu pot să cred că eşti aici cu mine, John, eşti absolut nemaipomenit.

– Şi ignorant, presupun. Nu-mi dau seama în ce am intrat. I se părea însă deja amuzant. Îi plăcea atmosfera de tensiune şi aşteptarea. Cum vor face asta într-o gară? Se îndreptau spre Gare d'Austerlitz.

– Dumnezeu ştie. Vom vedea. Dacă te pierd după show, găseşti maşina afară sau ne întîlnim la hotel. Ea nu făcea decît să anticipeze haosul controlat, caracteristic pentru aproape toate show-urile.

– Nu vrei să-mi prinzi cu un ac adresa pe cămaşă? Mama a făcut-o odată cînd ne-am dus la Disneyland. Ea nu avea încredere în capacitatea mea de a-mi aminti propriul nume. A avut dreptate fireşte, pentru că m-am rătăcit de îndată ce am ajuns acolo.

– Nu-l uita pe al meu, a spus ea zîmbind amuzată în timp ce coborau din maşină şi se chinuiau să treacă prin mulţime. Biletele lor VIP erau nişte invitaţii pe un carton argintiu ce puteau fi recunoscute cu uşurinţă însă, cu

toate acestea, le-au trebuit aproape douăzeci de minute să-şi facă loc. Trecuse de opt cînd au intrat şi au fost conduşi la scaunele pentru directori pe care era imprimat un leopard şi care se aflau pe podium. Şirul de scaune se întindea cît vedeai cu ochii, iar tema, după cum ştia deja Fiona, era jungla africană.

Se făcuse opt şi jumătate cînd, în cele din urmă, show-ul a început.

Întreaga gară s-a cufundat în întuneric şi un tren de epocă a venit încet spre ei. Tobele au început să bată în ritm sacadat, de junglă şi o sută de bărbaţi îmbrăcaţi în războinici Masai* au apărut de nu se ştie unde şi au stat în picioare uitîndu-se la ei. Cînd s-au aprins din nou luminile, John privea fascinat spectacolul. Le localizase deja pe Catherine Deneuve, pe Madonna şi anturajul ei şi pe regina Iordaniei, care stătea în apropiere. Se aflau într-o companie selectă, iar atenţia lui John era împărţită între spectacolul din jur şi prezenţa Fionei. Ea stătea liniştită şi tăcută, concentrîndu-se asupra desfăşurării şi, după cîteva clipe, trei bărbaţi cu doi tigri şi un leopard, alb ca zăpada, s-au îndreptat încet spre mulţime. Văzîndu-i, Fiona a zîmbit.

– Asta, a spus ea uitîndu-se la John, este adevăratul Dior. Nu mai lipsea decît un elefant, şi peste cîteva momente a venit unul cu doi dresori şi o şa imensă placată cu ştrasuri. John nu-şi putea da seama dacă animalele erau menite să creeze panică în mulţime, dar nimănui nu

* Membru al unei populaţii pastorale şi de vînători din Kenya sau Tanzania (n.tr.).

părea să-i pese. Toți așteptau cu nerăbdare să vadă toaletele ce au apărut după aceea.

Fiecare model era precedat și urmat de un războinic Masai în îmbrăcăminte autentică, cu lănci și cicatrice și pictați în toate culorile. Fiecare model care cobora din tren era fabulos. Rochiile erau în culori exotice, cu mărgele și cu fuste largi de tafta, pictate sau cu jambiere de dantelă acoperite cu mărgele, bustiere cu mărgele, extraordinar de complicate. Unele coborau din tren cu pieptul gol, la care John n-a îndrăznit să se uite. De fapt, una dintre ele, care s-a îndreptat spre el, era înfășurată într-o imensă pelerină brodată pe care a deschis-o încetișor, dezvelindu-și trupul perfect și purtînd doar un șnur menit să-i acopere sexul, în timp ce Fiona privea amuzată. Modelelor le plăcea să cocheteze cu mulțimea. John se străduia din răsputeri să pară calm și să nu se foiască pe scaun cînd modelul s-a îndepărtat. Fusese un moment de neuitat. Și în tot acest timp, Fiona urmărea șirul de fete trecînd, cu o expresie greu de definit, ce făcea parte din șarmul ei inefabil. Avea o figură inexpresivă, care făcea imposibil de ghicit dacă aprobă sau nu toaletele. Voia ca lumea să știe ce gîndește cînd era pregătită și nu înainte. Și John n-a întrebat-o. Lui îi plăcea să o urmărească pe ea și ce se întîmplă în jur.

Toaletele de seară, ce s-au prezentat spre sfîrșitul show-ului, erau la fel de fabuloase. El nu-și putea imagina nici una dintre femeile pe care le cunoștea purtînd aceste creații la deschiderea MET* sau la alte evenimente la

* Mechanical Transport (n. tr.).

care participa el, dar îi plăcea să urmărească îndelung cu privirea modelele şi să vadă întregul spectacol ce se desfăşura în jurul lor. Şi cînd şi-a făcut apariţia mireasa, aceasta arborase o variantă sofisticată a unei coafuri Masai, o fustă albă de tafta pictată, atît de enormă, încît cu greu s-a putut da jos cu ea din tren şi o bustieră din aur incrustată cu diamante. Şi, în momentul în care modelul a coborît din tren, John Galliano a apărut pe un elefant alb purtînd, la rîndul său, o fîşie de pînză legată în jurul taliei şi un pieptar identic. Şi şase războinici pictaţi au ridicat mireasa la el şi au aşezat-o în spatele lui pe elefant, după care amîndoi au făcut cu mîna fiind conduşi spre ieşire. Tigrii şi leopardul alb au fost îndepărtaţi, ceea ce a reprezentat un mare noroc pentru John, deoarece mulţimea din jurul lor era absolut dezlănţuită, ţipînd şi strigînd, şi ovaţionînd, şi aplaudînd, în timp ce treceau restul modelelor, în sunetul asurzitor al tobelor. Cîteva clipe mai tîrziu, războinicii şi modelele s-au urcat în tren şi au fost scoşi afară din gară. Pe peron era un infern cînd Fiona, în cele din urmă, s-a întors să-l privească pe John.

– Ei bine? Ea îl privea amuzată. Fusese fascinat de spectacol. Era prea mult pentru un novice, ba chiar şi pentru un amator de show-uri de modă.

– Bănuiesc că va fi încă o zi de lucru pentru tine, i-a zîmbit el. Îi plăcuse. A fost însă un şoc pentru mine. Absolut uimitor. Totul. Toaletele, femeile, războinicii, muzica, animalele. Nu ştiam la ce să mă uit mai întîi. Într-un fel, aceasta i-a amintit de momentul cînd a fost la un circ cu trei arene. Întotdeauna este aşa?

– La Dior, da. Se pare că ei se autodepăşesc de fiecare dată. Casele vechi nu fac niciodată asemenea lucruri. Prezentările sînt de obicei elegante şi sobre. Dior este aşa de cînd l-au angajat pe Galliano. E mai mult o campanie de publicitate decît o intenţie serioasă de a îmbrăca femeile. Dar presa apreciază acest lucru.

– Poartă cineva rochiile? El nu şi-o putea imagina, deşi o nuntă cu mireasa lui Galliano, îmbrăcată într-o rochie cu corsaj din aur şi diamante ar fi fost interesantă, firește.

– Nu multe. Şi se fac o mulţime de modificări şi ajustări. Nu sînt mai mult de treizeci sau patruzeci de de femei în lume care, oricum, poartă îmbrăcăminte de lux, aşa că numeroase case de modă s-au închis. Munca de creaţie este atît de intesă, materialele şi mîna de lucru atît de costisitoare, încît toate au pierdut mulţi bani. De aceea, în unele cazuri se preferă publicitatea şi nu profitul material. Într-un fel însă, acest lucru are un impact favorabil asupra confecţiilor. Pentru că mai devreme sau mai tîrziu vom vedea o schimbare, în acest sens, în rîndul femeilor din lumea bună care-şi cumpără rochiile de la Barney's.

– Abia aştept să văd asta, a spus John, şi ea a rîs. Mi-ar plăcea să văd acest lucru la firma mea.

– Poţi, într-o oarecare măsură, într-o versiune simplificată. Mai devreme sau mai tîrziu, se va ajunge acolo printr-o dezbatere publică. Exista un singur mod de abordare, şi John ştia că ea era o mare cunoscătoare a afacerii sale. Avea pentru ea un respect şi mai mare după ce a văzut-o la Paris. Şi ea se bucurase, în mod evident, să fie împreună cu el.

Profitînd de faptul că nu mai era o îmbulzeală aşa de mare, ei s-au îndreptat spre ieşire. Se întorceau la hotel să bea ceva şi ca să se ducă la o piscină publică unde avea loc petrecerea găzduită de Dior. Fiona a spus însă că nu era cazul să meargă acolo înainte de miezul nopţii. Era deja ora zece cînd au părăsit gara. La zece şi jumătate, au ajuns înapoi la hotel şi s-au instalat la bar, la o masă de colţ, pentru cocteiluri şi aperitive. El era flămînd, dar ea a susţinut că nu-i este foame. Adrian s-a oprit cîteva clipe să-i vadă, şi a spus că, după părerea lui, show-ul fusese fabulos. La fiecare cinci minute, altcineva se oprea să o salute pe Fiona. Era mai mult decît evident că în acest domeniu ea deţinea supremaţia.

– Nu faci niciodată pauză? a întrebat-o el cu interes.

– Nu aici, a spus ea sorbind dintr-un pahar cu vin alb. El comandase un Martini şi nu s-a plîns că era mai mult vermut. De fapt, nu-i păsa. Se simţise atît de bine cu ea, încît nu mai conta ce bea. Şi era evident cît de mult îi plăceau ei nu numai atenţia ce i se dădea, dar şi ambianţa. Era în elementul său, înconjurată de supuşii ei. Toţi voiau să ştie ce gîndeşte ea despre toalete şi Fiona recunoscu, în final, că îi plăcuseră în cea mai mare parte.

– Ce ţi-a plăcut la ele? a întrebat-o el intrigat.

– Măiestria, detaliul, imaginaţia, culoarea, maniera. Fustele pictate au fost extraordinare, adevărate opere de artă. El este realmente un geniu. Vezi tu, în *haute couture*, fiecare punct separat dintr-o rochie trebuie cusut manual. Nu există în întreaga colecţie nimic cusut la maşină, a explicat ea. Pentru John, totul era un mister. Era lumea Fionei, nu a lui, şi el o privea cu admiraţie. Îţi

plac hainele? a întrebat ea mestecînd alune şi gustînd cîteva aperitive, în timp ce o lume pestriţă continua să le întrerupă conversaţia. Toţi o omagiau pe Fiona şi unii l-au privit cu interes pe John atunci cînd ea l-a prezentat. Majoritatea l-a ignorat însă. Toţi voiau să vorbească cu Fiona.

– Îmi plac femeile bine îmbrăcate. Nu pot să emit judecăţi de valoare, dar fireşte că este amuzant de văzut un asemenea show. Ea a dat din cap, întrucît un alt oaspete nepoftit s-a oprit la masa lor. N-ai nici un pic de linişte aici. De fapt, nu pentru linişte venise la Paris.

– Nici nu mă aştept la aşa ceva, a spus ea calmă. Adevărul era că nu avea nicăieri multă linişte şi nu-şi făcea o problemă din asta. Aceasta îi umplea viaţa în locul unui soţ şi al copiilor. Singurele constante din existenţa ei erau munca, Adrian şi Sir Winston. Restul era scena cu locurile şi actorii care veneau şi se urcau pe podium. Îi plăcea spectacolul. Cred că prea multă linişte mă face nervoasă. Îmi lipseşte gălăgia.

– Cum te simţi în vacanţă? a întrebat-o el cu interes. Era greu să ţi-o imaginezi nefăcînd nimic sau fiind singură. Părea să fie o parte însemnată din haosul în care trăia, şi el nu şi-o putea închipui fără acesta. John se gîndea că o perioadă îndelungată sau un program complet de muncă l-ar doborî, dar acum acest lucru îl fascina.

– În prima săptămînă sînt neliniştită, a recunoscut ea. Şi plictisită în cea de a doua.

Amîndoi au izbucnit în rîs.

– Şi într-a treia?

– Mă întorc la muncă.

– Aşa m-am gîndit şi eu. În aceste condiţii, nu se pune problema de a pleca o lună pe o insulă pustie. Ar fi prea rău.

– Am petrecut odată o lună în Tahiti după ce am fost bolnav şi doctorul meu a insistat să mă odihnesc într-o climă caldă. Aproape că mi-am ieşit din minţi. Îmi petrec vacanţele la Paris, Londra şi New York.

– Şi St. Tropez, a adăugat el, iar ea a zîmbit.

– Este mai deosebit ţinînd seama de faptul că pot face baie. Nu este prea multă linişte, dar e foarte distractiv. El recunoştea că aşa ar fi, mai ales în compania ei. Fiona era o pasăre exotică rară, cu penajul la fel de strălucitor şi colorat ca acela văzut recent la Dior. Nu avea nimic lipsit de importanţă, searbăd sau banal. Îi plăcea foarte mult felul ei de a fi. Eşti gata pentru o altă rundă la Dior? a întrebat ea cu un aer ştrengar.

– Mai mulţi tigri şi elefanţi şi războinici? Erau interesanţi, dar lui i se părea prea mult pentru o singură zi.

– Nu, este o temă legată de apă, i-a spus Fiona dar, din nou, atunci cînd au ajuns, el a fost complet bulversat văzînd ce au făcut dintr-o piscină obişnuită. Peste piscină fusese amenajat un ring de dans Lucite*, cu peşti exotici imenşi ce înotau sub el. Fete pictate în culori vii, cu dungi aurii, fără să poarte nimic pe trupul vopsit, umblau prin mulţime. Iar bărbaţii în bikini aurii, minusculi, cu trupuri desăvîrşite, serveau mîncare şi băutură. În acordurile unei asurzitoate muzici tehno, lumea dansa şi se

* Marcă de material folosit pentru o răşină acrilică sau plastic constînd, în principal, din metacrilat de metil polimerizat (n. tr.).

învîrtea pe podeaua Lucite. Totul era decorat ca să arate ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Se serveau sushi şi scoici exotice şi toate supermodelele din Paris se aflau acolo împreună cu stelele de cinema, fotografi, personalităţi, aristocraţi şi capete încoronate. Şi toată lumea o cunoştea pe Fiona şi o saluta. A fost o seară incredibilă, dar John a respirat uşurat atunci cînd au plecat, în mai puţin de o oră. Fiona îşi făcuse pe deplin datoria. În vreme ce stăteau amîndoi relaxaţi în limuzină, ea era mulţumită că totul se sfîrşise cu bine şi se simţea uşurată de a fi scăpat de gălăgie.

– Doamne, a fost într-adevăr un spectacol! a exclamat el. Începea să se simtă ca Alice în Ţara Minunilor sau ca şi cum ar fi luat, la prînz, o supradoză de LSD*. N-ar fi fost în stare să petreacă o săptămînă făcînd asta de două ori pe an, dar ei părea să-i priască şi nu era deranjată de toată acea agitaţie. Îi zîmbea liniştită, mergînd spre Ritz sub cerul incredibil de frumos al Parisului.

– Celelalte petreceri din această săptămînă nu vor fi aşa de exotice ca aceasta. Dior le întrece pe toate. Ea ştia că ei cheltuiseră trei milioane de dolari pentru a organiza petrecerea de la care tocmai plecaseră şi o sumă mai mare pe show-ul pe care-l văzuseră în acea după-amiază. Celelalte case erau mai cumpătate în privinţa bugetelor alocate. În timp ce se îndreptau spre Place Vendôme, Fiona i-a cerut şoferului să oprească şi s-a întors spre John.

– Nu vrei să mergem pe jos cîteva minute sau eşti prea obosit? Îi plăcea să meargă prin Paris înainte de a

* Drog (n. tr.).

se duce acasă să se culce, dar fusese o zi lungă pentru amîndoi şi se simţea obosită.

– Mi-ar face plăcere, a spus el simplu, iar ea a dat drumul maşinii şi au luat-o încet pe rue Castiglione spre Place Vendôme. De îndată s-au simţit ca nişte oameni obişnuiţi într-o lume obişnuită, în cel mai frumos oraş de pe planetă şi el era recunoscător pentru plimbare. Era o revenire la normalitate după toate lucrurile neobişnuite pe care le trăiseră şi le văzuseră. M-am simţit de parcă aş fi fost sub influenţa drogurilor, a recunoscut el în momentul în care au intrat în scuar şi s-au oprit să privească vitrinele. Acum el se simţea din nou la largul lui, însă destul de obosit.

– A fost prea mult pentru tine? a întrebat Fiona curioasă să afle dacă reuşise să se acomodeze cu mediul ei.

– Nu încă. Sînt fascinat, deşi nu mi-a fost prea uşor. Cred că voi fi dezamăgit dacă celelalte show-uri vor fi mai puţin interesante.

– Nu mai puţin interesante, dar de anvergură mai mică. Îţi vor plăcea mai mult. Nu sînt atît de sofisticate ca la Dior. Acesta e capitalul lor de bază.

– Şi al tău? a întrebat el, luîndu-i mîna şi punîndu-i-o pe braţul lui în timp ce-şi continuau plimbarea.

– Poate. Apreciez frumosul şi exoticul, oamenii interesanţi, cu talent şi spirit creativ. Toate acestea mi se par absolut normale. Uit, cîteodată, că alţi oameni duc o viaţă mai simplă.

– Te vei plictisi de moarte, Fiona, dacă într-o zi ai să renunţi la toate aceste lucruri. Sau poate că vei simţi nevoia să scrii despre ele.

Chiar dacă o cunoştea de puţin timp, nu şi-o putea imagina făcînd altceva, cu o droaie de admiratori, care se învîrteau în jurul ei. În centrul tuturor acestora ea era matca, la fel de puternică precum orice regină. Probabil că îi venea greu să se asocieze cu vreun bărbat şi bănuia că ea era conştientă de acest lucru. Puţini bărbaţi ar fi dispuşi să trăiască la marginea lumii ei. Şi încă şi mai puţini ar fi în stare sau ar fi doritori să facă parte din această lume. Pentru majoritatea bărbaţilor, viaţa ei semăna cu o călătorie, cu o rachetă prin spaţiul extraterestru. Acelaşi lucru îl simţea şi John. El însă se bucura să fie împreună cu ea. Propria lui viaţă părea neinteresantă şi incredibil de terestră în comparaţie cu a ei, deşi el conducea una din cele mai mari agenţii publicitare din lume. Nu putea să nu se întrebe ce-ar însemna să fii căsătorit cu ea. Şi presupunea că acesta era motivul pentru care ea nu s-a măritat niciodată. În timp ce se apropiau de Ritz, n-a putut rezista să nu o chestioneze în această privinţă. Se întreba dacă viaţa ei solitară era prea plăcută ca să renunţe la ea şi dacă viaţa de femeie măritată ar fi fost prea anostă. Nu-şi putea imagina ca o persoană căsătorită să trăiască în acea lume.

– Nu cu adevărat, a spus ea gînditoare. De fapt, n-am simţit niciodată nevoia să mă căsătoresc. Este atît de dureros cînd nu iese bine. N-am vrut niciodată să-mi asum acest risc. Este ca şi cum ai sări dintr-o clădire în flăcări. Dacă ai noroc, poţi cădea în plasa ce ţi se întinde, dar, de multe ori, se întîmplă să cazi pe ciment. S-a uitat la el convinsă de adevărul spuselor sale, şi John a rîs, în timp ce intrau la Ritz. Afară erau paznici cu cîini, iar

paparazzi încă mai stăteau la pîndă aşteptînd celebrităţile să vină la hotel.

– Există o singură modalitate de a privi lucrurile. Este minunat cînd totul merge bine. Îmi place să fiu căsătorit. Trebuie însă să alegi persoana potrivită şi atunci poţi avea mult noroc. În clipa în care el a spus asta, amîndoi s-au gîndit la defuncta lui soţie.

– Nu mi-au plăcut niciodată jocurile de noroc, a mărturisit Fiona. Prefer să-mi cheltuiesc banii pe lucrurile ce îmi plac decît să risc să-i pierd pe toţi şi n-am întîlnit încă pe nimeni care să-şi dorească să facă parte din viaţa mea pentru totdeauna. Călătoresc mult. Sînt prea ocupată, am în jurul meu o mulţime de oameni bizari. Cîinele meu sforăie. Şi mie îmi place viaţa pe care o duc.

Întrucîtva, lui John îi venea greu să creadă că aşa gîndea ea cu adevărat. După părerea lui, mai devreme sau mai tîrziu, toţi îşi dau seama că nu vor să fie singuri. Şi, totuşi, el s-a văzut nevoit să recunoască faptul că ea părea să fie extrem de mulţumită de viaţa sa.

– Şi cum va fi cînd vei îmbătrîni?

– O să mă descurc. M-am gîndit întotdeauna că este absurd să te căsătoreşti. De ce să-ţi petreci treizeci de ani alături de o persoană nepotrivită, doar ca să nu fii singur cînd îmbătrîneşti? Dacă mă îmbolnăvesc de Alzheimer şi nu-l mai recunosc? Gîndeşte-te la tot acel timp pe care l-aş irosi nefiind fericită, doar ca să nu fiu nefericită cînd voi îmbătrîni. Este mai mult o poliţă de asigurare decît o comuniune de idei şi sentimente. În plus, aş putea cădea cu avionul după o săptămînă şi l-aş face pe celălalt îngrozitor de nefericit dacă s-ar întîmpla aşa ceva. În

acest fel, singurul care ar suferi ar fi cîinele meu. Lui John i s-a părut ciudat acest mod de a privi lucrurile, dar ea părea convinsă că are dreptate.

Era opusul felului de viață pe care-l dusese el, cu o îndelungată căsnicie, cu o soție pe care o iubise și cu doi copii. Și deși suferise cumplit cînd a murit Ann, el socotește că anii petrecuți înainte au fost foarte fericiți. Cînd va muri, nu dorea să fie jelit doar de un cîine. Fiona însă a fost foarte explicită în această privință. O văzuse pe mama ei suferind de fiecare dată cînd o părăsea un bărbat și ea, personal, nu s-a pierdut cu firea cînd cele două relații ale sale mai îndelungate au încetat. Își putea imagina însă că mariajul și pierderea unei soții poate fi un lucru mult mai rău, poate chiar de nesuportat. Era mai ușor, cel puțin din punctul ei de vedere, să nu aibă pe cineva pe locul întîi, așa că își umplea viața cu alte lucruri, distracții, carieră, proiecte și contacte sociale.

– Și, în plus, a continuat ea gînditoare, nu-mi place să nu am libertate de mișcare. Poate că-mi place mai mult ca orice să fiu liberă. Viața mea, așa cum este ea, îmi convine.

Ajungînd la Ritz, au trecut prin fața vitrinelor pline de bijuterii și haine scumpe, după care el a condus-o cu liftul în aripa Cambon. Camerele lor erau la etajul al treilea și apartamentul lui se afla la o distanță mică față de al ei. A stat în fața ușii ei în timp ce ea a căutat în geantă să-și găsească cheia mare, albastră, din plastic. Cheia era atașată de un inel greu de alamă, însă ea o scotea întotdeauna de pe inel, pe care-l lăsa pe o măsuță în cameră. A fost cam greu să dea de urma ei în poșetă.

John a aşteptat politicos pînă ce ea a găsit-o, a introdus-o în broasca electronică şi uşa s-a deschis, iar ea i-a mulţumit pentru că a venit cu ea la Paris. Fusese amuzant să participe împreună la spectacolul de la Dior, de la început pînă la sfîrşit sau, mai bine zis, de la gară la piscină.

– Ai timp mîine dimineaţă pentru micul dejun sau vei fi prea ocupată? a întrebat el în timp ce ea a remarcat că ţinuta lui era la fel de impecabilă ca la începutul serii, deşi acum era aproape ora două dimineaţa. Era flexibil şi degajat şi îi făcea plăcere compania lui. Mai avea şi o agreabilă alură bărbătească de care ea era pe deplin conştientă.

– Am de dat nişte telefoane cînd mă scol şi, la un moment dat, trebuie să mă întîlnesc cu fotograful nostru ca să vedem probele de la show-ul Dior. El le va avea ceva mai tîrziu după-amiază. Trebuie să fim la show-ul Lacroix la unsprezece. De aici, urmează să plecăm la zece treizeci... Vreau să mă îmbrac la ora nouă... aşa că pot lua cu tine micul dejun la opt şi treizeci. Suna ca o întîlnire de afaceri, dar pe el nu l-a deranjat acest lucru.

– De acord. Şi el avea de dat cîteva telefoane legate de afaceri, pe care le planificase însă pentru după-amiază, din cauza diferenţei de fus orar faţă de New York. Ce ţi-ar plăcea la micul dejun? Voi comanda pentru amîndoi dacă n-ai nimic împotrivă. Ea era atît de independentă, încît el nu voia să-i dea senzaţia că a pierdut controlul. Avea sentimentul că nu ar fi fost o mişcare bună.

– Grepfrut şi cafea, a spus ea simplu cu un mic căscat. Era somnoroasă şi lui îi plăcea cum arăta ea în asemenea momente. Părea mai potolită şi mai maleabilă şi nu atît de eficientă, sau atît de înspăimîntătoare, sau atît de sigură de ea.

– Nu vrei să comanzi şi altceva? Nu poţi alerga pînă la ora prînzului doar cu o jumătate de grepfrut şi o ceaşcă cu cafea. O să cazi din picioare, Fiona. Ce zici de o omletă? Ea a părut o clipă că ezită, după care a aprobat. Vrei să fie simplă?

– *Chanterelles**, a spus ea zîmbindu-i, cu un aer mulţumit.

– O să iau şi eu acelaşi lucru. Am să fac comanda pentru opt şi treizeci. La mine sau la tine? El a ştiut însă înainte de a o spune ea. Începea să o cunoască.

– La mine. E posibil să mă sune cineva. Lucrez.

– Nici o problemă. Ne vedem dimineaţă, Fiona. Am petrecut o seară minunată. Îţi mulţumesc că m-ai inclus şi pe mine printre invitaţi. Este cu adevărat o seară pe care n-o voi uita, deşi nu cred că m-ar crede cineva dacă aş descri-o. Cred că acei războinici Masai mi-au plăcut cel mai mult.

– Fireşte, i-a zîmbit ea. Nişte băieţi remarcabili.

– Ţie ce ţi-a plăcut cel mai mult? a întrebat-o el cu vădit interes.

Ea a fost tentată să spună „să fiu cu tine", dar n-a făcut-o şi a fost chiar surprinsă că i-a trecut acest gînd prin minte.

– Poate că rochia de mireasă sau fustele pictate. Urma să scrie despre ele în revistă şi spera ca fotografiile să fie bune.

– Cred că tigrii şi leopardul au fost şi ei la înălţime, a spus el copilăros. Abia aştepta să le povestească fetelor lui ce văzuse. Ele ştiau că se dusese la Paris, dar nu le

* Bureţi galbeni (n.tr.).

dăduse şi alte amănunte. Întotdeauna le spunea unde se află, mai ales acum cînd Ann nu mai era.

– Ar fi trebuit să te duc la Muzeul de Istorie Naturală sau la Grădina Zoologică, în loc de Dior, l-a tachinat Fiona, dojenindu-l pentru lipsa de respect faţă de modă. Ştia însă că el se simţise bine şi asta conta. Ei au mai zăbovit o clipă lăsîndu-se în voia sentimentelor nerostite, după care el a sărutat-o pe frunte şi a plecat spre camera lui, făcîndu-i cu mîna. Fiona, intrînd în camera sa, nu se putea gîndi decît la el. Era extem de atrăgător, responsabil şi natural, sensibil şi, indiscutabil, un bărbat adevărat. Într-o clipă de nebunie, a vrut să fugă după el, dar habar n-avea ce ar face după aceea. A încercat să-şi păstreze mintea limpede în ciuda faptului că era aproape de ea dar, brusc, şi-a dat seama că-i este greu să o facă. Se simţea irezistibil atrasă de el. Din fericire însă, el tocmai închisese uşa camerei sale şi Fiona s-a felicitat pentru capacitatea sa de autocontrol. Nu servea la nimic să intre într-o relaţie cu el, şi-a spus în sinea sa. Luase această decizie în cursul serii. El era al naibii de frumos şi ea se simţea atrasă de el, dar era suficient de înţeleaptă ca să-şi dea seama de diferenţele dintre ei. La urma urmelor, nu mai era o puştoaică şi, unele daruri, indiferent cît de atrăgătoare ar fi, ar trebui să fie lăsate nedesfăcute din ambalajul lor. Tot ceea ce avea ea acum de făcut era să treacă cu bine zilele următoare, fără să-şi piardă controlul. Era hotărîtă să o facă şi să nu cadă pradă farmecului lui John, indiferent cît de greu i-ar veni. Şi, în privinţa autocontrolului, Fiona era o profesionistă.

Capitolul 5

John Anderson a bătut la uşa Fionei a doua zi dimineaţă, cu chelnerul de la room-service stînd în spatele său. Cînd Fiona a deschis uşa, purta un halat de frotir roz Ritz şi papuci asortaţi. Era spălată pe dinţi, cu părul pieptănat şi i-a spus lui John că a stat la telefon, în dimineaţa aceea, de la ora şapte. Discutase cu Adrian despre show-ul de la Dior, din seara precedentă, şi erau întru totul de acord asupra pieselor celor mai importante. Se duceau amîndoi, în acea dimineaţă, la Lacroix. Adrian fusese la ateliere cu o zi înainte şi era încîntat de creaţiile ce-i fuseseră arătate. Cînd John a venit cu micul dejun, ea nu se gîndea decît la afaceri şi modă.

– Ai dormit bine? a întrebat-o el grijuliu. John purta pantaloni sport gri şi o cămaşă albastră cu gulerul răsfrînt. În picioare avea mocasini negri Gucci, lustruiţi impecabil. Uitîndu-se la el, ea a fost din nou conştientă de atracţia irezistibilă pe care o exercita asupra ei.

– Da, mulţumesc. I-a zîmbit în timp ce chelnerul punea micul lor dejun pe masa cu rotile şi trăgea două scaune confortabile pentru ei. La fiecare din locuri era un ziar împăturit şi pe masă se afla o vază cu trandafiri roşii. Dorm întotdeauna bine. Totuşi, trebuie să recunosc că, fiind de ceva timp aici, mi-a lipsit sforăitul lui Sir

Winston. Este ca şi cum ar fi oceanul, a spus ea în timp ce ei s-au aşezat şi s-au uitat prin ziare. Aveau două exemplare din *Herald Tribune*. Pentru un moment, au păstrat tăcerea, lăsîndu-se în voia propriilor gînduri, şi făcîndu-şi planuri pentru dimineaţa aceea.

– Ce voi vedea astăzi? Alţi leoparzi şi tigri?

– Astăzi vom vedea artă vie, i-a zîmbit ea. Poezia în mişcare. Sculptură vie. Rochiile lui Lacroix sînt ca nişte picturi cu diferite elemente integrate, cu materiale diferite şi culori strălucitoare. Cred că o să-ţi placă.

– Ceva asemănător cu ce-am văzut ieri? a întrebat el cu interes, stînd pe scaunul său şi uitîndu-se la ea. Îi plăcea felul în care arăta ea dimineaţa, cu părul lăsat pe umeri. Părea mai tînără. Ea se gîndea că el avea aspectul unui om distins şi foarte îngrijit şi, deşi stătea în celălalt capăt al mesei, şi-a dat seama că mirosea bine.

– Total diferit. Acesta este distins, remarcabil şi foarte elegant. Galliano este un showman care creează un spectacol teatral. Lacroix este un geniu creator de artă.

– Îmi place descrierea ta, a spus John întorcînd pagina financiară a ziarului şi uitîndu-se la lista acţiunilor. Mulţumit că totul era în regulă, şi-a îndreptat, din nou, atenţia asupra ei. Mă înveţi foarte multe. El nu prea ştia la ce-i vor servi toate acestea, dar îi plăcea să împartă cu ea experienţa. Era amuzant să o vezi în lumea ei şi să ajungi să o cunoşti mai bine.

Ea a mîncat toată omleta pe care i-o comandase el, jumătate din grepfrutul pe care oricum îl voia, după care a mîncat o *pain au chocolat* şi a băut două ceşti cu cafea.

– Nu mă mai pot vedea cu tine, John, a spus ea, punînd ceaşca jos şi el a avut o tresărire.

– M-ai luat pe neaşteptate. El şi-a pus imediat întrebarea dacă nu cumva exista altcineva în viaţa ei. Aceasta ar explica reţinerea pe care a simţit-o uneori la ea. Crezuse că este vorba de o autoprotecţie şi acum se întreba dacă nu se datora, de fapt, unei alte relaţii. Nu-i plăcea să o recunoască, dar era dezamăgit. Ce te-a determinat să spui asta?

– Micul dejun. Dacă mai stau mult pe lîngă tine, voi căpăta proporţiile acestei mese. Cînd sînt cu tine mănînc prea mult. El a respirat uşurat, după care i-a spus cu timiditate:

– Chiar te-am crezut. Pentru o clipă, m-ai speriat.

– Am vorbit serios. În meseria mea, nu-mi pot permite să mă îngraş. Cît poate fi de şic un editor de o sută de kilograme al celor mai importante reviste de modă? Aş fi expulzată din afaceri şi n-ar fi decît vina ta.

– În acest caz, nu mai mîncăm. Nu am de gînd să te mai îndop şi dacă te văd că te atingi de mîncare la prînz, chem doctorul şi-i cer să-ţi capseze stomacul. Personal, cred că ai mai putea lua puţin în greutate, dar n-aş vrea să-ţi periclitezi slujba pentru o omletă!

– Nu este vorba de omletă, ci de *pain au chocolat*. A cedat în ambele cazuri. Îi zîmbea în timp ce vorbea şi el, uitîndu-se la ea, a simţit o strîngere de inimă.

– Cînd vei ajunge acasă, o să urmezi un program riguros, dar tot cred că ai nevoie de mic dejun. Adevărul era că ei îi făcea plăcere să mănînce cu el. Chiar şi dimineaţa era un bun companion şi ei, de obicei, nu-i plăcea să vorbească cu cineva înainte de a pleca la birou, nici chiar cu Sir Winston. Acum era însă altfel. Aici, la Paris, era o

atmosferă de liniște, fericire și romantism ce plutea pretutindeni, mai ales la Ritz. Se număra printre hotelurile ei preferate. În mod obișnuit, el cînd venea în oraș stătea la Crillon. De data asta, a fost fericit să fie la Ritz cu ea.

– Trebuie să mă îmbrac, a spus ea cu simplitate și s-a ridicat de la masă. Era cu picioarele goale și în halatul de baie roz și, pentru o clipă, el a avut senzația că sînt aproape căsătoriți, indiferent de opiniile ei în această chestiune. Se aflau în livingul apartamentului ei.

– Arăți foarte bine.

– Așa? S-a uitat la el ca și cum ar fi auzit o remarcă ridicolă, și-a trecut mîna prin păr și și-a strîns în jurul său halatul de baie. Culoarea roz-pal a acestuia îi venea foarte bine. Nu fi prostuț, a spus ea respingînd complimentul, după care a intrat în dormitor și a închis ușa. El i-a spus că intenționează să citească ziarul în timp ce o așteaptă, dar atunci cînd ea s-a înapoiat, l-a găsit uitîndu-se pe fereastră. Era cufundat în gînduri și a tresărit cînd ea l-a atins pe umăr. Fusese la mii de kilometri distanță și se gîndise la ea.

– Să nu-mi spui că nu ești elegantă, a spus el admirativ. Ea purta un costum cu pantaloni de vară, negru cu alb, ce-i fusese dăruit cu un an în urmă de cei de la Balmain și care-i venea foarte bine. Avea sandale cu tocuri înalte Blahnik, din piele de șopîrlă și o poșetă Hermès, din piele moale, neagră. Părul era strîns la spate într-un coc și în urechi avea cercei mari negri, din scoici, de la Seaman Schepps. Se remarca printr-o eleganță sobră, singura pată de culoare fiind reprezentată de enorma ei brățară cu turcoaze de la încheietura mîinii. Gata? a întrebat el pregătindu-se să părăsească încăperea. Totul

era în regulă, dar atmosfera părea surprinzător de domestică. Cînd au ieşit din livingul apartamentului ei, au dat nas în nas cu Adrian, care ieşea gătit din camera lui. El a ridicat o sprînceană şi a făcut o grimasă.

– Măi, măi, nu-i asta o veste bună? Speram eu să se întîmple aşa ceva. O lună de miere la Ritz. A fost mai degrabă o presupunere îndrăzneaţă din partea lui.

– Oh, Adrian, taci din gură, a spus Fiona părînd stînjenită, în timp ce John le zîmbea amîndurora. El îşi pusese un blazer şi o frumoasă cravată galbenă, Hermès. Tocmai am luat micul dejun împreună. Relaxează-te. Nu mi-am pierdut virginitatea.

– Asta este dezamăgitor pentru ea, a spus el în timp ce au intrat împreună în lift. John părea amuzat de faptul că Adrian îl tachina. Cei doi bărbaţi au stat de vorbă în timp ce coborau, iar Fiona a ieşit din lift înaintea lor. Cînd au ajuns afară, şoferul lui Adrian nu era, aşa că au mers toţi trei cu maşina Fionei, la Academia de Arte Frumoase de pe Malul Stîng.

Şi, aşa după cum spusese Fiona, showul a fost distins, elegant şi impresionant, un spectacol total, diferit de cel la care participase John în ajun. El a fost extrem de impresionat şi a declarat că i-a plăcut. După show, Adrian s-a înapoiat la hotel să vorbească cu fotograful. John şi Fiona s-au dus să mănînce la Le Voltaire. Ea părea mai interesată să-şi petreacă timpul cu John decît să-şi vadă de treburile sale.

Ei au petrecut trei ore plăcute de relaxare, luînd masa de prînz la Le Voltaire. Fiona cunoştea mai mult de jumătate din cei aflaţi acolo. Venise să mănînce şi Herbert

de Givenchy, precum şi baroana de Ludinghausen, care fusese mai înainte la Saint Laurent. În timp ce comandau cafeaua, Fiona s-a întreţinut amical cu un prinţ rus de la o masă vecină.

S-au înapoiat, amîndoi, la hotel ca să vorbească la telefon cu New York-ul, după prînz urmînd să se reîntîlnească la patru şi jumătate. Conveniseră să meargă pe jos pe Faubourg St. Honoré şi el a urmat-o bucuros la Hermès. Cînd s-au întors la hotel, la ora şase, îşi petrecuseră întreaga zi împreună, şi Fiona fusese surprinsă să constate cît de bine se simţea în compania lui. Ea s-a dus să se schimbe, în timp ce el a trimis nişte e-mailuri pe computerul lui şi, cînd s-au întîlnit, din nou, după o oră, ea purta un costum de mătase albastru. În drum, au trecut pe la Givenchy, care era ceva mai scump şi, deşi ea a spus că-i plac unele lucruri, se simţea totuşi dezamăgită din punct de vedere profesional. După aceea, s-au înapoiat la Ritz pentru cocteilul oferit de revista *Chic*. Se aflau acolo o mulţime de personalităţi. Fiona a mers de jur împrejur salutînd lumea şi strîngînd mîini. După aceea, ea şi cu John s-au dus la petrecerea dată de Givenchy, un spectacol de mare efect, organizat în Grădina Luxemburg, într-un cort. La miezul nopţii, au trecut pe la Buddha Bar, pentru că ea promisese unora să se întîlnească acolo. S-au oprit apoi la Hemingway Bar de la hotel pentru o ultimă băutură. John a comandat brandy, iar ea apă minerală. Cînd au plecat de la bar şi s-au dus sus, ea şi-a dat seama, cu uimire, că era ora două şi jumătate dimineaţa.

– Aşa se întîmplă întotdeauna cînd vii la prezentări de modă? a întrebat-o el în timp ce urcau cu liftul. Nu-i

plăcea să recunoască, dar se simţea epuizat. Ea îşi trăia viaţa într-un ritm care pe el l-ar fi doborît într-o săptămînă. I-ar fi fost mult mai uşor să meargă la un birou şi să iasă la o cină liniştită, de două ori pe săptămînă. El nici nu se putea gîndi la toate lucrurile pe care le făcuseră şi le văzuseră în două zile. Iar ea nu arăta deloc obosită pe cînd îşi căuta cheile în geantă.

– Da, întotdeauna este multă agitaţie, i-a zîmbit ea. Vrei o zi liberă mîine? Eu mă duc la Chanel dimineaţă şi la Gaultier după-amiază. Ca şi cum asta ar fi însemnat ceva pentru el. Putea la fel de bine să-i vorbească în chineză. Îi plăcea însă sunetul ce-i ieşea de pe buze.

– N-aş vrea să pierd nimic. Brusc, el şi-a pus întrebarea dacă pe ea n-o deranjează să fie tot timpul cu el. Nu luase în calcul o asemenea posibilitate. La urma urmelor, nu era o călătorie de plăcere pentru ea, ci o excursie de afaceri. Nu vrei mai degrabă să te duci singură, Fiona? Părea îngrijorat şi ea i-a zîmbit, rezemîndu-se de uşa apartamentului ei. Se simţeau acum ca doi vechi prieteni.

– Aş prefera să merg cu tine, a spus ea sinceră. Datorită ţie, totul mi se pare mai plăcut. A fost un gest drăguţ din partea ei şi, fără nici un cuvînt, el i-a atins delicat obrazul.

– Şi mie îmi place să fiu cu tine. Era chiar mai mult decît visase el. Fără să se mai gîndească, s-a aplecat încetişor spre ea şi următorul lucru pe care îl ţine minte este că o ţinea în braţe şi o săruta în uşa apartamentului ei. Au stat acolo mult timp şi John s-a gîndit că Adrian ar putea trece pe acolo, în drum spre camera lui. Nu voia însă să forţeze nota şi să intre în camera Fionei. Aşa că

au stat acolo sărutîndu-se, îmbrățișați, pînă cînd ea i-a șoptit în ureche.

– Vrei să intri?

– Credeam că nu mă mai întrebi, a murmurat el, iar ea a chicotit în timp ce au intrat în living, și el a închis încet ușa în spatele lui. Pentru o clipă, amîndoi s-au simțit ca doi copii ștrengari care scăpaseră de supravegherea părinților.

– Vrei să bei ceva? l-a întrebat ea, scoțîndu-și pantofii și stînd desculță în fața lui. Își scosese de la bar jacheta de la costum și purta un furou de satin de culoarea piersicii, ce-i aluneca de pe un umăr. Ultimul lucru pe care-l dorea era o băutură.

– Nu, iubito, nu vreau nimic de băut, a spus el luînd-o din nou în brațe și, o clipă mai tîrziu, furoul ei de satin i-a alunecat de pe piept și tot ceea ce a putut el simți a fost minunata ei piele catifelată. Ea l-a luat de mînă și el a urmat-o în dormitor. Patul era făcut impecabil, ca și cum ar fi așteptat un cuplu regal și el a sărutat-o din nou, a stins lumina și a condus-o în pat. Și în întuneric, hainele lui au dispărut la fel de repede ca ale ei. O clipă mai tîrziu, erau în pat îmbrățișați și au stat astfel mult timp, savurînd momentul. Apoi, ca și cum un val pătimaș i-ar fi cuprins, s-au lăsat în voia simțurilor. A fost o noapte lungă, minunată, la care nu îndrăzniseră să spere, dar dacă fiecare din ei avusese cîndva un vis, noaptea pe care au petrecut-o împreună îl împlinise.

Capitolul 6

Fiona a arborat o mimă gravă atunci cînd au plecat spre Chanel în dimineața următoare. John purta un costum gri, o cămașă albă și o cravată albastră și părea că se duce la o întîlnire de afaceri. Ca să contrabalanseze excesele din seara precedentă, Fiona îmbrăcase un costum negru Chanel, sobru, cu o fustă scurtă. Dar acesta o făcea să pară mai sexy ca oricînd. Cel puțin, așa aprecia el în timp ce o ținea strîns lipită de trupul lui, în liftul de la Ritz, ce-i ducea în holul Cambon, iar Fiona chicotea.

– Ești bine dispusă în dimineața asta, a tachinat-o el. Amîndoi erau. Și pe bună dreptate. Fusese o noapte extraordinară pentru amîndoi.

– Tocmai mă gîndeam la camerele de luat vederi din lift. Puteam, cu adevărat, să le oferim un spectacol, a spus ea cu un alt chicot, dar atunci ușile s-au deschis și în fața liftului au văzut o familie de japonezi care așteptau să intre. John a ieșit în urma Fionei și și-a potrivit cravata. Amîndoi aveau senzația că toată lumea știa ce se întîmplase în noaptea precedentă. Este prea scurtă fusta mea? a întrebat ea cu un aer îngrijorat, în timp ce unul dintre oamenii de pază i-a lăsat să treacă prin ușa Cambon, ce, în mod obișnuit, era încuiată. Ei au deschis-o doar pentru ea, pentru că pe acolo era o scurtătură spre Chanel.

Altminteri, ei ar fi trebuit să ocolească prin Place Vêndome, ceea ce nu avea nici un rost.

– Cred că fusta ta putea fi şi mai scurtă, a murmurat John cînd au ajuns la Chanel. Era o mulţime de lume în faţă care aştepta să intre şi obişnuitul grup de paparazzi precum şi fotografii acreditaţi. Casa Chanel era mică, şi grupul celor care participau la parada modei fusese selectat cu grijă. În clipa în care au văzut-o pe Fiona, ei i-au făcut loc să intre. Ea l-a luat pe John de braţ şi a intrat cu el alături de ea, iar fotografii le-au făcut o poză. E în regulă? a întrebat el încet, pentru că nu voia să-i creeze nici un fel de probleme. La urma urmelor, ea era o celebritate şi el nu ştia dacă nu o deranja faptul că fusese fotografiată cu un bărbat. Dar ea i-a zîmbit.

– E perfect. Arăţi extraordinar, a spus Fiona, după care au urcat liniştiţi scările şi, o clipă mai tîrziu, s-au aşezat pe locurile lor.

Spre deosebire de alte show-uri, cel de la Chanel a început la ora stabilită, iar toaletele au fost decente şi minunate. S-a cîntat Mozart, în timp ce modelele veneau, în linişte, pe culoarul ce trecea printre rîndurile de scaune. Fiecare aspect al show-ului sugera eleganţă. Era ca şi cum ai merge să iei ceaiul la o mare doamnă. Karl Lagerfeld crease o colecţie ce i-a dat gata pe toţi. Rochia de mireasă, din final, era absolut spectaculoasă, aşa după cum îi spusese Adrian că va fi. Rochia de catifea cu capa de hermină le-a tăiat tuturor respiraţia şi Lagerfeld a fost şi el ovaţionat, în picioare, atunci cînd şi-a făcut apariţia. Fiona de-abia aştepta să tipărească fotografiile în *Chic*. Rochia de mireasă a fost de un rafinament absolut, la fel ca şi întreaga colecţie.

– Păcat că a fost o rochie de mireasă, a spus John în timp ce-şi făceau loc prin mulţime ca să iasă. Fiona se oprise pentru o clipă să-l salute pe Karl şi i l-a prezentat acestuia pe John. Ţi-ar fi venit foarte bine. Fiona nu s-a putut abţine să nu rîdă.

– Mulţumesc pentru compliment. N-am văzut încă preţul dar, vorbind în general, probabil că rochia costă la fel de mult ca o casă mică de vacanţă şi ei nu oferă gratuit rochii ca acestea editorilor.

– Mare păcat. Ar fi fost extraordinară pentru tine, a spus el sincer.

Cînd au fost conduşi din nou la hotel de agenţii de pază, ei încă mai rîdeau şi pălăvrăgeau. Au luat masa de prînz în grădină. După aceea, s-au grăbit să meargă, cu Adrian, la Gaultier. Gaultier era show-ul lui preferat şi exact ceea ce-şi dorea. Întreaga colecţie era în tonuri de roşu, inclusiv hainele de blană, iar tematica, în totalitate chinezească. A fost extrem de spectaculos, dar Fiona nu părea prea entuziasmată.

Ultima colecţie pe care au văzut-o după-amiază, mai tîrziu, a fost la fel de elegantă ca acea de la Chanel. Şi, ca întotdeauna, Valentino crease foarte multe modele în tonuri de roşu. De data aceasta, Fiona era obosită cînd s-au înapoiat la hotel. Trebuia să treacă în revistă o mulţime de însemnări şi fotografii, dar intenţiona să facă acest lucru dimineaţa, după plecarea lui John. Pentru ultima lor noapte, conveniseră să cineze la un restaurant simplu pe Bateau Mouche şi voiau ca după aceea să meargă pe jos pe Malul Stîng. A doua zi, după plecarea lui John, ea avea de gînd să se ducă la St. Tropez. Adrian plănuise să se întoarcă la New York o

dată cu ea. El avea o mulțime de lucruri de făcut. După prezentările de modă de la Paris, erau întotdeauna ocupați timp de mai multe săptămîni. Lucru rar pentru ea, Fiona se hotărîse însă să meargă în vacanță două săptămîni întregi. Nu-şi mai luase de mulți ani concediu, dar acum şi-a dat seama că avea nevoie de o pauză.

– Arăți cam obosită, nu vrei o ceaşcă de ceai? a întrebat-o grijuliu John. Ea a dat din cap recunoscătoare şi fericită să stea pe canapea, pentru o clipă, ca să-şi citească mesajele. Noaptea de dinainte fusese prea scurtă şi ei dormiseră puțin. El a comandat ceai şi pentru el şi au stat amîndoi relaxați pe canapea, discutînd despre cele trei show-uri pe care le vizionaseră în acea zi. Îți mulțumesc, Fiona. Nici nu ştiu cum aş puta descrie cuiva ceea ce am văzut. A fost incredibil. Apoi s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o. La fel eşti şi tu. Nu mai fusese de ani de zile atît de fericit şi nici nu mai cunoscuse pe cineva ca ea. Era incitantă şi fascinantă, şi misterioasă, toate la un loc. Era pînă peste cap îndrăgostit de ea şi n-o cunoştea decît de cîteva săptămîni.

Şi ea îi împărtăşea sentimentele, dar se temea că, odată ajunşi acasă, se va destrăma vraja şi i-a spus acest lucru în timp ce-şi beau ceaiul.

– Nu fi aşa de cinică, Fiona, a dojenit-o el. Nu crezi că te poți îndrăgosti la vîrsta noastră? Oamenii o fac la toate vîrstele, chiar unii mai bătrîni decît noi. De ce să nu fie adevărat?

– Dar dacă nu este? a spus ea părînd îngrijorată. Ea voia însă ca aşa să fie. Mai mult decît dorise ceva în toată viața sa. Şi nici nu cunoscuse pe cineva ca el.

Puternic, sensibil, cald, afectuos, inteligent, blînd, raţional. Şi el părea capabil să tolereze iureşul carierei ei, chiar în decursul săptămînii modei. Lui îi plăcea Adrian, care era punctul stabil din viaţa Fionei. Ea avea unele îndoieli în legătură cu viitorul relaţiei dintre el şi Sir Winston, dar se putea interveni asupra acestui lucru. El părea să fie tot ceea ce-şi dorise să fie întruchipat într-o fiinţă umană. Prinţul visurilor sale nu era numai frumos, ci şi distins, şi sexy, şi foarte inteligent.

– Nu fi atît de sperioasă, i-a spus el convingător. El voia totodată ca ea să-i cunoască fetele. Era sigur că ele o vor îndrăgi, fie şi pentru simplul motiv că el o iubea.

– Îţi voi simţi lipsa cînd mă voi duce la St. Tropez, a spus ea muşcînd dintr-un biscuit. Acum îi părea rău că pleacă. Va fi plictisitor şi pustiu fără el. Şi mai primise şi un mesaj, cu o zi înainte, că prietenii care urmau să o aştepte cu ambarcaţiunea lor erau blocaţi în Sardinia din cauza vremii nefavorabile şi a mării agitate, fapt pentru care se hotărîseră să rămînă acolo. Aşa că ea avea să stea de una singură la hotelul Byblos din St. Tropez.

– Am putea face ceva în privinţa asta, dacă crezi de cuviinţă, dar nu vreau să mă amestec în vacanţa ta, Fiona. Tu ai nevoie de ea. Nu vei fi plecată decît două săptămîni. Pentru el părea o eternitate.

– La ce te gîndeşti? a întrebat ea cu interes.

– Pare cam nebunesc dar, dacă vrei, pot să-mi reprogramez unele întîlniri. În această perioadă a anului, aproape toţi sînt în vacanţă. Şi fetele mele sînt ocupate. Dacă vrei, aş putea veni cu tine, dar dacă nu eşti de acord, te înţeleg perfect. Pot să mă ocup de treburile mele în următoarele două săptămîni. Ea era deja radioasă.

– Faci asta? Poți să o faci? Știa că era o nebunie, dar nu-i păsa. Voia să meargă împreună la St. Tropez, dacă el putea fi disponibil.

– Pot, vreau și o doresc. Îți convine și ție?

– Este extraordinar, l-a asigurat ea.

O oră mai tîrziu, el și-a sunat secretara în timp ce Fiona a făcut duș și s-a îmbrăcat pentru seară. Ea a apărut în pantaloni sport de mătase bej și cu o bluză bej din mătase transparentă. Reușea întotdeauna să arate elegantă și sexy și pentru seara lor de pe Bateau Mouche, își pusese sandale fără toc, din mătase roșie.

– A reușit să rezolve? a întrebat Fiona, ca un puști care așteaptă Crăciunul, referindu-se la schimbarea planurilor lui.

– N-a avut de ales. I-am spus că trebuie să găsească o soluție. E puțin cam nebunesc dar, pe naiba, Fiona! O dată trăiești. Cine știe cînd vom mai avea o ocazie similară în condițiile în care amîndoi sîntem atît de ocupați. Tu deja ai reușit să-ți faci timp, așa că mie nu-mi rămîne decît să-mi aranjez agenda și să te urmez. El îi zîmbea stînd pe patul din dormitorul apartamentului ei și ea l-a îmbrățișat recunoscătoare.

– Ești realmente uimitor. De fapt, el credea acest lucru despre ea.

O oră mai tîrziu, erau pe Bateau Mouche mîncînd friptură și cartofi prăjiți, alunecînd pe Sena și privind monumentele din Paris, luminate. Era un itinerar turistic obișnuit, dar ideea le aparținea amîndurora și ei erau încîntați de ea. Și-au făcut planuri în legătură cu St. Tropez și John voia să apeleze la un agent naval pe care-l

cunoştea, să vadă dacă ar putea închiria un charter pentru o zi sau două. Fionei i s-a părut extrem de romantic, mai ales că aveau camera ei la Byblos. De fiecare dată cînd îl privea, avea impresia că visează.

După aceea, au mers pe jos pe Malul Stîng, au băut un pahar de vin pe terasa de la Deux Magots şi el i-a cumpărat o micuţă pictură naivă de la un artist de stradă, în amintirea primelor zile petrecute împreună la Paris. La miezul nopţii, s-au înapoiat la hotel, aproape că au alergat spre camera ei şi au făcut dragoste ore întregi, atît de mult, încît ea a dormit pînă tîrziu dimineaţă şi s-a trezit abia atunci cînd Adrian a bătut cu putere în uşă ca să-şi ia rămas-bun. El pleca la aeroport. Activitatea lui la Paris se încheiase.

– Credeam că lucrezi, a spus el pe un ton acuzator, dar ea ştia că nu a intenţionat să spună asta. .

– Eu... vreau să spun că o să..., am fost epuizată, s-a scuzat ea.

– La fel şi eu. Am lucrat ca un nebun de la ora şase şi tu tot mai dormi la zece şi jumătate. Cînd voi căpăta experienţă, sper să obţin slujba ta. În clipa următoare, el a văzut o pereche de pantofi bărbăteşti sub masa de cafea şi i-a zîmbit. Dacă nu ţi-au crescut picioarele sau nu te-ai îmbrăcat cu lucruri bărbăteşti, presupun că asta înseamnă că nu mai eşti virgină.

– Vezi-ţi de treaba ta, a spus ea încet. Închisese uşa de la dormitor, pentru că John mai dormea încă. Nu se culcaseră pînă la ora patru dimineaţa.

– Cît îmi dai să nu-i spun lui Sir Winston? a spus Adrian conspirativ.

– Toată averea mea.

– Şi brăţara ta de turcoaze? Pot să o modific ca să mi se potrivească, a spus el răutăcios.

– Pe naiba. Du-te şi spune-i.

– Chiar că am s-o fac. Te mai duci la St. Tropez? El n-o mai văzuse arătînd aşa, şi-i plăcea nespus de mult. Nu voia decît ca ea să fie fericită. Îi plăcuse John din prima clipă cînd l-a cunoscut. Din punctul lui de vedere, amîndoi erau norocoşi, iar ea o merita. De cînd o cunoştea pe Fiona, nu existase nici un bărbat în viaţa ei care să-i fie lui pe plac. Mai ales arhitectul căsătorit din Londra. Adrian îl detestase. Iar pe dirijorul care voise să se însoare cu ea îl considera un prost. John era singurul bărbat pe care-l socotea demn de ea.

– Da, mă mai duc la St. Tropez, a spus ea, dar Adrian o cunoştea mai bine.

– Merge şi el cu tine?

– Îhî, a răspuns ea cu un aer ştrengăresc.

– Ce copii neastîmpăraţi! Ei bine, distraţi-vă, a spus el îmbrăţişînd-o. Sună-mă dacă ai nevoie să-mi comunici ceva şi explică-mi totul înainte de a pleca. Ea avea o mulţime de treburi în ziua aceea, înainte de a pleca în vacanţă şi avea de gînd să o facă. Îndrăgostită sau nu, Fiona era o femeie care îşi îndeplinea obligaţiile şi nimic nu putea schimba acest lucru.

– Promit. Drum bun... te iubesc, a spus ea şi l-a îmbrăţişat din nou, iar el a plecat încărcat de bagaje, cu pălăria lui de pai şi servieta roşie de aligator ce se asorta cu sandalele.

– Şi eu te iubesc. Salută-l pe John din partea mea. Spune-i că mă descurc eu cu Sir Winston. Şi, cu o ultimă

fluturare de mînă, a dispărut în lift, iar ea a ţinut cu mîna uşa apartamentului şi a închis-o fără zgomot. Nu voia să-l trezească pe John, dar el oricum se trezise cînd ea s-a strecurat înapoi în pat lîngă el.

– Cine a fost? a întrebat somnoros, punîndu-şi un braţ în jurul ei şi întorcîndu-se spre ea. Ei îi plăcea cum arăta el dimineaţa.

– Adrian. Tocmai a plecat. A încercat să mă şantajeze şi m-a ameninţat că o să-i spună totul lui Sir Winston. Vrea brăţara mea de turcoaze. I-am zis să-şi ia gîndul.

– Ştie? John a deschis un ochi şi s-a uitat la ea grijuliu. I-ai spus tu?

– Ţi-a văzut pantofii sub masă.

– Ah! Cît vrea ca să nu-i spună cîinelui?

– El nu este un cîine.

– Îmi pare rău, am uitat... vino aici, frumoaso, a spus el trăgînd-o mai aproape, şi ziua a început la fel cum se sfîrşise noaptea de dinainte.

Capitolul 7

Fiona şi-a terminat treburile pe care le-a avut de făcut şi a luat legătura cu Adrian înainte de plecarea lor la St. Tropez. La rîndul său, John reuşise să găsească pentru ei o ambarcaţiune charter. Agentul le promisese să fie una frumoasă şi ei au plecat la St. Tropez foarte bine dispuşi. John lăsase un mesaj pentru fetele sale, că mai rămîne în Franţa două săptămîni, pentru că atunci cînd le sunase, ele erau plecate.

Cînd au ajuns la Nisa, îi aştepta o limuzină ce urma să-i ducă la St. Tropez şi la hotelul Byblos. Ea avea acolo un apartament adorabil. Barca îi aştepta în dimineaţa următoare.

Şi-au petrecut o oră pe plajă în acea după-amiază, după care au mers prin magazine şi s-au oprit la o cafenea. În seara aceea, ea l-a dus la bistroul ei preferat. Era la fel de zgomotos şi de aglomerat, după cum îl prevenise ea că va fi şi după ce s-au mai plimbat, s-au înapoiat la hotel şi s-au grăbit să se bage în pat. De data asta, au adormit de îndată ce au pus capul pe pernă. Fusese o săptămînă lungă, plină de pasiune, lume şi agitaţie şi amîndoi erau emoţionaţi la gîndul că-şi petreceau vacanţa în doi.

În dimineaţa următoare, cînd au văzut barca, au fost amîndoi impresionaţi de frumuseţea ei. Au navigat toată

ziua cu ambarcaţiunea deservită de un echipaj de nouă persoane, iar noaptea şi-au petrecut-o în port, la Monte Carlo. Au luat o cină romantică pe puntea de la pupă, bînd şampanie şi manifestîndu-şi bucuria de a fi împreună în acel decor splendid.

– Cum s-a întîmplat asta? l-a întrebat Fiona uimită. Am uitat ceva? Cînd am murit şi m-am urcat la ceruri? Cum de am avut un asemenea noroc? Nu visase niciodată să găsească pe cineva ca el. Şi el simţea exact la fel ca ea.

– Poate că o meritäm amîndoi, a spus el cu convingere.

– Este mult prea simplu. Mă simt ca şi cum aş fi cîştigat la loterie.

– Ca şi cum amîndoi am fi cîştigat, a corectat-o el.

Următoarele două săptămîni, timpul petrecut de ei împreună a fost idilic, depăşind orice aşteptări, dorinţe sau visuri. Au avut barca doar pentru prima săptămînă şi s-au folosit din plin de ea, iar după aceea sejurul lor a fost ceva mai prozaic. S-au bucurat însă în aceeaşi măsură şi s-au simţit foarte bine la St. Tropez, ducîndu-se la plajă şi frecventînd restaurante noi. Vacanţa s-a terminat însă prea repede. Cîteva clipe mai tîrziu, erau înapoi la aeroportul din Nisa, zburînd spre Paris şi, de acolo, împreună, la New York. Pentru prima dată Fiona nu era nerăbdătoare să-l vadă pe Sir Winston. În drum spre casă, ei au plănuit cum să-şi petreacă restul verii. John îi spusese deja că fetele sale sînt plecate pînă la Ziua Muncii, că menajera era şi ea plecată să-şi viziteze familia şi că pe timpul verii cîinele său este la un adăpost, pentru că el nu putea avea grijă cum trebuie de el, menajera lui fiind

în Dakota de Nord. După ce îşi petreceau împreună weekendul, de Ziua Muncii, fetele sale se întorceau la colegiu, deşi el le vedea în mod regulat în timpul anului şcolar. Courtenay venea deseori acasă, în weekend, de cînd era la Princeton. Hilary făcea şi ea tot posibilul să vină de la Brown o dată pe lună, în afară de perioada cînd era în examene. El a spus că este o studentă foarte bună. Voia să devină oceanograf şi, în vara aceea, lucra la un laborator din Long Beach, California. John spusese de mii de ori că, mai mult ca sigur, Fiona le va îndrăgi. Era convins că şi ele se vor îndrăgosti de ea, aşa cum o făcuse şi el. Nu era la fel de sigur de reacţia Fionei faţă de ele, pentru că ea nu avusese copii. Ele erau însă femei în toată firea, aşa că Fiona o să fie absolut în largul ei cu ele, îşi spunea el convins că vor deveni cele mai bune prietene. Fetele lui aveau nevoie de compania unei femei adulte, acum, cînd simţeau atît de acut lipsa mamei.

Fiona spusese deja că se va duce cu ele la cumpărături. Ea nu ştia prea multe despre copii şi tineri, dar cumpărăturile erau un lucru bun şi ea se gîndea că va putea profita de ocazie pentru a-i cunoaşte fetele.

– Deci, ce vom face cînd vom fi acasă? a întrebat Fiona în timp ce stătea în marea sală de clasa întîi de la Charles de Gaulle şi aştepta avionul lor spre New York.

– În legătură cu ce? Mă gîndeam că ar fi bine dacă am putea găsi o casă la Hamptons, pe care să o închiriem pentru weekenduri.

Dacă nu reuşea asta, el putea oricînd închiria o altă ambarcaţiune, lucru ce li se părea la fel de atractiv amîndurora. Posibilităţile erau infinite, dar ea avea alt

plan în minte. De la întîlnirile sporadice, ajunseseră să-şi dorească să fie tot timpul împreună. El îi spusese deja asta la St. Tropez.

– Vrei să stai la mine pînă cînd se întoarce menajera ta? l-a întrebat Fiona. Se gîndise şi el la asta, dar n-a îndrăznit să-i propună.

– Care crezi că va fi reacţia lui Sir Winston? N-ar trebui să-l întrebăm mai întîi pe el?

– Nu-ţi face griji. Voi negocia cu el. Tu, însă, ce părere ai?

– Cred că este o idee excelentă. Mă descurc greu fără doamna Westerman. Şi nu am pe nimeni altcineva care să se ocupe de curăţenie. Este cineva care vine o dată pe săptămînă, dar asta-i tot. La tine e mai uşor, cu Jamal şi totodată şi pentru tine cu cîinele... scuze... cu fiul tău, vreau să spun, cu Sir Winston.

– Aşa-i mai bine, a spus ea făcînd o grimasă. Îi plăcea foarte mult aranjamentul dar, brusc, s-a gîndit la dulapurile ei şi a intrat în panică. Nu avea nici un spaţiu disponibil, cît de mic, şi trebuia să găsească repede ceva pentru el. Se întreba dacă el ar putea coborî un şir de trepte pînă în camera de oaspeţi. Ea avea acolo hainele de blană şi cele de schi dar, dacă le înghesuia, probabil că i-ar putea face loc şi lui. Poate că da, sau... poate că în dulapul din biroul ei, dar acolo nu era loc pentru agăţat haine... sau în dulapul din baie... însă şi acesta era plin cu halate, cămăşi de noapte şi haine de plajă, precum şi cu nişte rochii de seară vechi. Trebuia să facă repede ceva. El era un om neconvenţional. De cîte ori ceva nu mergea bine, pleca într-o excursie, deşi nu se întîmplase de multe ori

acest lucru. Era însă întotdeauna politicos şi agreabil, şi asta-i plăcea ei la el.

În seara aceea, s-au dus direct la ea acasă. Jamal lăsase totul în perfectă ordine şi umpluse casa cu flori, iar frigiderul era plin cu tot ce-i plăcea ei să mănînce. Era chiar şi o sticlă de şampanie, pe care ea a deschis-o ca să o împartă cu John şi ei au toastat unul pentru celălalt stînd în living. Nu mai fusese niciodată în viaţa ei atît de fericită. Sir Winston a venit acasă a doua zi şi ea era nerăbdătoare să-l vadă.

În dimineaţa următoare, John i-a pregătit micul dejun. A făcut omletă cu brînză şi brioşe englezeşti şi au plecat, în acelaşi timp, la birourile lor. Jamal a sosit tocmai cînd ei plecau şi s-a uitat surprins la Fiona. Mai rămăseseră peste noapte bărbaţi, în decursul vremii, şi dirijorul chiar locuise cu ea, dar el nu mai văzuse pe cineva dimineaţa în casă de foarte mult timp. Nu ştia dacă era un capriciu temporar pentru ea sau o relaţie de durată. Următoarele ei cuvinte au lămurit însă lucrurile:

– Jamal, ţi-l prezint pe domnul Anderson. Am nevoie de o cheie pentru el, a spus ea degajată. Ea avea o şedinţă importantă la birou şi se grăbea. Fă o dublură şi las-o pe biroul meu. I-a reamintit că el trebuie să fie acolo cînd îl vor aduce acasă pe Sir Winston, la ora patru şi, cu asta, ea şi John au chemat, în acelaşi timp, taxiuri, s-au sărutat în mijlocul străzii şi au plecat spre birourile lor.

Promiseseră să se întîlnească la ea în acea seară. El se ducea mai întîi la apartamentul lui ca să-şi ia nişte lucruri. Era cît se poate de simplu. Cît ai bate din palme, magia se înfăptuise. Era împreună cu un bărbat, în casa ei. Cel puţin,

pentru perioada verii, pînă cînd aveau să se întoarcă fetele şi menajera lui. De îndată ce fetele vor pleca din nou la şcoală, ea presupunea că el se va muta din nou la ea, cîtă vreme amîndoi doreau acest lucru. Şi ea spera că aşa va fi. Spera din tot sufletul. Era îndrăgostită de el pînă peste cap şi-l socotea un om extraordinar. Ştia că şi el are aceleaşi simţăminte faţă de ea. Noroc orb.

– Cum a fost la Saint Tropez? a întrebat-o Adrian cu un zîmbet ce spunea totul, atunci cînd ea a intrat pe uşă cu un maldăr de hîrtii, dosare şi reviste în braţe, pe care le adusese înapoi de la Paris. Aveau foarte multe de discutat.

– Fabulos. Ea l-a privit cu un aer radios şi el a putut să vadă acest lucru în ochii ei. Nu arătase niciodată atît de relaxată.

– Şi unde este el acum?

– La birou.

– Unde a fost noaptea trecută? a tachinat-o Adrian. Era ca un frate mai mic pentru ea şi pe ea n-o deranja indiscreţia lui. Avea foarte puţine secrete faţă de el, dacă avea.

– Nu-i treaba ta.

– Aşa mă gîndeam şi eu. I-ai spus lui Sir Winston?

– O să-i dăm vestea în seara asta.

– Cheamă veterinarul şi dă-i Valium. Ar putea fi o grea încercare pentru el.

– Ştiu. Şi ea a coborît vocea. Am o problemă serioasă şi nu ştiu cum să o rezolv.

El s-a uitat imediat la ea cu îngrijorare.

– Sper că nu e ceva serios.

– Ar putea fi, Adrian. Am nevoie de spaţiu pentru haine. N-am loc nici pentru batiste în dulapurile mele.

– Se mută la tine? Adrian era impresionat. Totul mersese foarte repede. Aşa se întîmplă uneori.

– Într-un fel. Pentru perioada veii, pînă se întoarce menajera lui. Pe legea mea, dacă îşi aduce mai mult de o pijama sînt terminată. M-am uitat seara trecută în toate dulapurile. Hainele mele de blană sînt în camera de oaspeţi, lucrurile de vară, sus. Rochiile mele de seară, cămăşile de noapte, hainele de birou – o, Doamne, Adrian, sînt mai multe decît într-un magazin şi nu mai am spaţiu şi pentru un bărbat.

– Ar trebui să găseşti cît mai repede. Bărbaţilor nu le place să-şi scoată boxerii din sertarul tău cu chiloţi sau să umble în neştire printre rochiile tale de seară ca să se îmbrace pentru a merge la birou. Dacă nu-şi găseşte lucrurile, o să ai o problemă serioasă.

– Nu va fi aşa.

– Eşti în încurcătură. Vinde-ţi hainele.

– Nu fi ridicol. Găseşti tu ceva.

– Eu să găsesc ceva? Arăt eu ca unul care face ordine în dulapuri? El se mută la tine, nu la mine.

– Tu ce-ai face? Şi tu ai la fel de multe boarfe ca şi mine.

– Ce-ar fi să închiriezi, pentru hainele tale, una din acele rulote drăguţe pe care să o parchezi pe trotuar? El se amuza teribil de dilema ei, dar amîndoi ştiau că era una plăcută.

– Nu ai nici un haz.

– Nu, dar tu da. Scoate-ţi hainele din dulapul tău şi înghesuie-le în camera de oaspeţi sau pune-le pe cuiere cu rotile, prin casă.

– Bună idee. Ea respiră uşurată. Du-te, te rog, la Gracious Home, la prînz, şi cumpără-mi o serie de cuiere. Găseşte pe cineva să mi le aducă acasă. O să-i spun lui Jamal să le pună în camera de oaspeţi şi am să golesc în seara asta un dulap pentru John.

– Perfect. Vezi tu, oamenii fac o mare greşeală. Ei cred că, într-o relaţie, provocările vin de la sex sau de la bani. Este absolut greşit. Vin de la dulapuri. A trebuit să-i cer ultimului meu iubit să plece. Ori el, ori pantofii mei Blahnik. Mi-a părut extrem de rău în final, dar eram mai ataşat de pantofii mei. Ea îl cunoştea mai bine şi ştia că ultimul lui iubit îl înşelase şi că Adrian fusese distrus şi-l gonise, apoi suferise multă vreme. El fusese de treabă, iar iubitul lui nu. Aproape că-i frînsese inima lui Adrian.

– Eşti un geniu. Adu-mi cuierele. Am să caut să vin acasă devreme şi să încerc să golesc pentru el un dulap. Ce prostie să am atît de multe haine.

– Ar fi o prostie, în domeniul nostru de activitate, dacă ai fi fost prost îmbrăcată. Trebuie să fim realişti în această privinţă.

– În regulă, aşa că sîntem nişte oameni superficiali şi extrem de răsfăţaţi. Tu ai dreptate. Poate că voi închiria un apartament pentru hainele mele pe care să le schimb în funcţie de sezon. În felul acesta, nu am nevoie decît de jumătate din dulapuri.

– Să vezi mai întîi dacă relaţia merge. Apropo, cum merge? Presupun că trebuie să fie în ordine dacă-l laşi să se mute la tine.

– Nu se mută la mine, l-a corectat ea. Stă la mine pe timpul verii.

– Scuze, stă la tine. Lucrurile probabil că merg foarte bine. De mult n-a mai stat cineva cu tine. Adrian i-a reamintit ceea ce ştia şi ea.

– Credeam că nici nu o va mai face vreun bărbat. Socoteam că pe toată durata vieţii noastre, vom fi doar eu şi Sir Winston.

– În această relaţie, unul dintre voi va trăi mai mult decît celălalt şi, avînd în vedere vîrsta lui Sir Winston şi problemele lui de inimă, sper că tu îi vei supravieţui. Ea a dat din cap, întristată de spusele lui. Îi plăcea să creadă că Sir Winston va trăi veşnic. Adrian credea că ea ar fi norocoasă dacă l-ar mai avea încă un an sau doi. Fusese deja de vreo două ori pe punctul să-şi piardă viaţa. El spera, de dragul Fionei, că faptul de a-şi împărţi viaţa cu un admirator cu două picioare, nu-l va împinge pe Sir Winston pe marginea prăpastiei.

După ce au rezolvat cele mai presante probleme ale ei de la acea oră, Adrian şi Fiona s-au apucat de treabă. El a pus-o la curent cu ultimele noutăţi. Ea avea o şedinţă cu tot colectivul, stabilită pentru ora unsprezece, ce s-a prelungit pînă la ora două. Restul după-amiezei şi l-a petrecut uitîndu-se la fotografiile de la prezentările de modă, studiindu-le şi verificînd programările şi detaliile pentru şedinţele foto. Abia le încheiaseră în octombrie şi le reluau în noiembrie. Şi peste o lună vor fi ocupaţi pînă peste cap, cu Crăciunul, ce întotdeauna avea o semnificaţie aparte. Fiona a fost dezamăgită să descopere că doi dintre preferaţii ei editori juniori demisionaseră în timp ce ea fusese plecată şi deja nu mai erau acolo. În lipsa ei, Adrian angajase alţii în locul lor. Ea s-a speriat cînd şi-a dat

seama că la sfîrşitul săptămînii era programată o şedinţă foto importantă cu Brigitte Lacombe şi una şi mai complicată cu Mario Testino, în weekend. Urma o săptămînă extrem de agitată. Bun venit acasă!

Însă, în ciuda tuturor dificultăţilor, ea a reuşit să plece de la birou pe la ora şase şi aproape că a zburat spre casă. Adrian trimisese pe cineva să-i ia cuierele, iar Jamal le dusese în camera de oaspeţi, deşi ea nu le-a descoperit pînă cînd ele nu s-au prăbuşit de două ori cu toate rochiile ei de seară pe care el le pusese greşit. El ţinuse schema invers. A ajutat-o apoi să le aşeze aşa cum trebuia.

– Probabil că-ţi place cu adevărat tipul, a comentat Jamal în timp ce ea ridica de pe podea pentru a treia oară rochiile sale de seară şi le punea în cuier. I-a luat doar două minute ca să-l sărute şi să-l strîngă în braţe pe Sir Winston, iar el a fost rece cu ea. Nu-i plăcea să se ducă în „cantonament" şi ori de cîte ori o făcea, era distant cu ea mult timp după aceea. Cîinele s-a întins pe patul ei şi a început să sforăie puternic.

– Este un tip extraordinar, a spus ea despre John, şi a adăugat cîteva din hainele ei de plajă pe cuier şi vreo duzină de cămăşi de noapte. Cu această ocazie, a făcut loc pentru el cam într-o treime dintr-un dulap, ca să-şi atîrne costumele şi mai era spaţiu pe jos şi pentru patru sau cinci perechi de pantofi. Mai eliberase şi două sertare. Nu era foarte mult, dar avusese nevoie de două ore să-i facă loc. John sunase la şapte şi-i explicase că fusese reţinut la birou şi nu ajunsese încă la apartamentul lui, dar speră să fie acasă pe la nouă. Şi, dacă ea n-are nimic împotrivă, o să aducă pizza şi vin. Ea s-a declarat de

acord şi i-a spus că va face o salată şi o omletă, ceea ce l-a bucurat. Ea a zîmbit în timp ce a închis telefonul. Era minunat să fie cu el ca într-o familie.

Jamal a plecat, şi ea a mai scotocit prin dulapurile ei ca să găsească lucruri pe care să le mute de acolo. În final, a reuşit să se dispenseze de două hanorace pe care rareori le folosea şi de haina mare pe care o purta atunci cînd ningea.

Ele ocupau mult spaţiu, dar ea credea că, dacă le muta în alt dulap, se putea face loc pentru încă două sau trei costume de-ale lui. Un alt spaţiu părea imposibil de găsit, iar ea mai curînd şi-ar fi scos aurul de la dinţi decît să-i dea lui un dulap întreg. Era mult prea mult, chiar dacă-l iubea.

S-a aşezat apoi pe pat lîngă Sir Winston, iar el s-a uitat la ea, a gemut şi i-a întors spatele. Ea a priceput şi s-a dus să facă un duş înainte de venirea lui John.

Dintr-o dată, totul era altfel. Acum, în loc să stea lungită în pat, seara, trîndăvind şi mîncînd peşte ton din conservă sau o banană şi o prăjitură cu orez, trebuia să arate decent, poate chiar sexy şi să pregătească o masă pentru amîndoi. Era însă plăcut. Şi nu dura decît pe perioada verii. Era ca şi cum te-ai juca de-a gospodăria. S-a îmbrăcat cu un halat de mătase roz-deschis şi sandale aurii, a pus masa şi a făcut salata.

Avea de gînd să prepare omleta cînd va veni el.

Cînd a sosit, în final, în jurul orei zece, ea era epuizată. Mai mult decît atunci cînd ajunsese acasă. El a venit cu braţele încărcate de hainele pe care le-a scos dintr-un taxi, cu două sacoşe de cumpărături pline cu

curele, cravate, lenjerie de corp şi şosete. Era ca şi cum se muta şi, pentru o fracţiune de secundă, ei i-a tresărit inima. Apoi şi-a amintit brusc cît este de norocoasă şi cît de mult îl iubeşte. Cînd a sărutat-o, şi-a dat seama de acest lucru, iar el a lăsat să cadă pe podeaua din holul de la intrare toate lucrurile. După ce a sărutat-o, s-a uitat în jur şi a întebat prudent:

– Unde este cîinele?... scuze... băiatul... bărbatul... prietenul tău... ştii tu, Sir Winston? Trebuia să fie atent cum se exprimă. De fiecare dată cînd pronunţa cuvîntul cu „C", ea se uita la el ca şi cum ar fi fost insultată. Avea o oarecare sensibilitate în această privinţă.

– E supărat pe mine. S-a dus să se culce.

– În patul nostru?... Patul tău? Ea a dat din cap şi el, zîmbind, a sărutat-o din nou. El era neconvenţional şi, la urma urmelor, era casa lui Sir Winston. El venise primul acolo.

– Trebuie să fii foarte flămînd. Am făcut o salată. Vrei acum o omletă?

– Ca să fiu cinstit, nu prea mi-e foame. Mi-am făcut o supă în apartament. Doamna Westerman a lăsat toate dulapurile goale. Arată ca şi cum n-ar locui nimeni acolo.

– Nimeni nu o mai face acum, a zîmbit Fiona cu mîndrie, gîndindu-se la spaţiul din dulap pe care-l crease pentru el. Spera că va fi mulţumit.

– Ştii ce-aş vrea? Mi-aş dori să fac un duş şi să mă relaxez. Nu trebuie să găteşti nimic pentru mine. Nici ei nu-i era foame, aşa că a dus de acolo suporturile pentru masă şi tacîmurile şi a lăsat salata în frigider. A luat o banană şi apoi l-a ajutat să-şi ducă sus lucrurile. Îşi

adusese şi el instrumentele de lustruit pantofii şi aţa dentară pentru că avea foarte multă grijă de dinţii lui.

Cînd s-au dus sus, au pus toate hainele lui pe pat. Doar cînd ea a auzit sforăitul de sub ele, şi-a dat seama că-l acoperise pe Sir Winston şi le-a luat repede de acolo. El şi-a ridicat capul, s-a uitat la ei, şi-a lăsat din nou capul jos şi a sforăit mai departe. Era un zgomot ca de bormaşină, pe care-l făcea dormind, iar Fiona a zîmbit.

– Asta înseamnă că aprobă sau nu? a întrebat John, uitîndu-se la el derutat. Numai o maşină poate scoate un asemenea sunet. I-ai spus despre noi?

– Mai mult sau mai puţin. Cred că tocmai am făcut-o amîndoi.

– Şi ce-a zis?

– Nu prea multe.

– Bine, a spus el părînd uşurat. Era prea obosit ca să negocieze cu un cîine. Fusese o zi infernală şi aveau probleme noi cu două conturi. Nimic de nerezolvat, dar îi ocupase toată ziua şi-l epuizase. Era dărîmat şi nu dorea decît să facă un duş şi să se culce. S-a dus în baie în timp ce Fiona îi punea hainele în dulap şi, cînd el a revenit după douăzeci de minute, s-a simţit din nou în formă, şi toate lucrurile sale erau puse la locul lor.

Fiona i-a arătat cele două sertare ale lui. S-a simţit ca un puşti într-o tabără sau în prima zi de internat, cînd i se arată unde se află dulăpiorul său. Totul aici era necunoscut, dar nu-i păsa. Nu dorea decît să fie cu ea. Ea i-a arătat apoi unde îi pusese costumele şi cămăşile. Erau frumos aşezate în stînga lucrurilor ei, fără ca să mai rămînă nici un

centimetru de spațiu gol. El s-a uitat la ele pentru o clipă, întrebîndu-se de ce n-a făcut mai mult loc, dar s-a hotărît să nu spună nimic. Era şi un fel de pelerină cu pene ce era pusă pe unul din costumele lui negre.

– Nu este prea mult loc aici, a comentat el şi ea s-a văzut nevoită să recunoască faptul că dulapul părea să se fi micşorat începînd cu după-amiaza aceea. Ea fusese foarte mîndră de spațiul pe care-l crease pentru el şi acum se dovedea insuficient. Îşi propusese să studieze problema din nou a doua zi. Avea nevoie de mai multe cuiere. John era însă prea obosit ca să mai facă vreun comentariu. A dat drumul la televizor şi s-a întins pe pat, iar Sir Winston şi-a ridicat capul, s-a uitat la el disperat şi s-a cufundat şi mai mult în pat. Dar cel puțin n-a mai mîrîit. John nu era sigur că va putea dormi cu zgomotul pe care-l făcea acesta, dar în seara aceea se simțea atît de obosit încît nu-l deranja. A adormit cu televizorul deschis şi cu Fiona în brațe. Era tot ceea ce-şi dorise. Şi, cînd s-a trezit în dimineața următoare, Fiona îl aştepta cu suc de portocale şi cafea. I-a dat ziarul şi i-a făcut o omletă. Cîinele era deja afară.

Prima lor noapte decursese bine. Fiona era extrem de relaxată cînd a plecat la lucru, iar John i-a trimis, după-amiază, trandafirii ce-i plăceau ei. Adrian a ridicat o sprînceană atunci cînd i-a văzut pe biroul ei.

– Cîinele nu l-a înnebunit?

– După cît se pare, nu. Am dormit ca tripleții în pîntecele mamei şi eu i-am pregătit micul dejun în dimineața asta, a spus ea mîndră.

– Cînd ai făcut asta ultima dată?

– Oh, de Ziua Mamei, cînd aveam doisprezece ani. Adrian ştia că ea detesta să facă altceva dimineaţa decît să se îmbrace şi să plece la birou.

– Doamne Dumnezeule, a exclamat Adrian, ridicînd ochii spre cer şi arătînd ca un băiat care are o revelaţie, trebuie să fie vorba de dragoste!

Capitolul 8

John s-a dovedit a fi un om cu totul deosebit, aşa după cum sperase şi Fiona. El a fost înţelegător chiar şi atunci cînd ea i-a spus că trebuie să rămînă în oraş şi să lucreze acasă în weekend. Avea de supravegheat şedinţa foto de la Testino şi trebuia neapărat să fie acolo. John a spus că are şi el multă treabă de făcut şi chiar a trecut pe la studio să vadă cum merg lucrurile. A găsit că este fascinant şi i-a pregătit cina cînd ea a ajuns acasă. Erau peste treizeci şi şapte de grade şi ea stătuse toată ziua pe trotoar într-o căldură infernală. Şi, după o baie bună, el i-a făcut un masaj.

– Cum de am fost atît de norocoasă? a spus ea cu un geamăt de plăcere în timp ce el îi masa spatele dureros.

– Amîndoi sîntem norocoşi, a precizat el. Era fericit că stă cu ea şi că are din nou pe cineva. Îi plăceau aspectele uşor hilare din viaţa ei. Totul era nou pentru el. L-am plimbat pe Sir Winston în seara asta, după ce s-a mai răcorit, a spus el simplu. Am avut o lungă convorbire. A spus că mă iartă pentru apariţia mea nedorită. Aparent, se teme doar să nu-i iau colţişorul. El o tachina şi ea gemea. Nu avusese nici o clipă de răgaz toată săptămîna, John îi arătase că-i sînt şifonate costumele şi că a trebuit să-şi calce singur o cămaşă într-o dimineaţă, înainte de a pleca la lucru. Hainele lui erau înghesuite din cauza veşmintelor ei.

– Îmi pare rău, am uitat cu totul. Jur că o să mai scot mîine din dulapul meu alte lucruri. Cuierele din camera de oaspeți erau însă deja pline. Trebuia să-şi îngrămădească lucrurile ei pe pat. Era un preț mic de plătit. Şi, în ziua următoare, respectîndu-şi cuvîntul, şi-a scos toate fustele şi pantalonii de piele şi a pus totul, cu grijă, pe patul din camera de oaspeți. Astfel, i-a făcut lui loc pentru mai multe costume şi cămăşi. Se pare că el avea foarte multe. Din fericire, nu era iarnă. În acest caz, n-ar mai fi fost spațiu pentru toate hainele lui.

Weekendul următor, s-au dus la Hamptons şi, spre marea ei încîntare, întreaga lună august el a închiriat o ambarcațiune. N-a fost la fel de mare ca acea pe care o avuseseră la St. Tropez, dar s-au simțit foarte bine în ea. A venit şi Adrian într-un weekend. Şi între plimbările cu barca, munca lor şi întîlnirile cu cîțiva dintre prietenii fiecăruia, vara a părut că trece prea repede. Sir Winston se obişnuise cu John. Jamal spunea că el era un adevărat gentleman şi, pînă la sfîrşitul lui august, Fiona îi cedase aproape jumătate dintr-un dulap. Atunci, lucrau la numărul din decembrie şi întregul birou fusese cuprins de agitație. Era perioada cea mai grea din an: Crăciunul în august pentru ea.

Şi aşa după cum planificase cu multe luni înainte, John a plecat să-şi întîlnească fetele la San Francisco, pentru weekendul de Ziua Muncii. Hilary îşi terminase stagiul, iar Courtenay îşi îndeplinise, cu succes, îndatoririle ce-i reveneau în cadrul taberei. John o anunțase pe Fiona că intenționează să le spună în weekend fetelor despre ea. Mama lor murise de peste doi ani şi John nu avea nici o îndoială că fetele se vor bucura pentru el.

Atît doamna Westerman, cît şi cîinele lui aveau să fie acasă în weekend. Vara se terminase. Cîinele fusese de fapt al lui Ann. Fiona se lăsa pradă imaginaţiei, în legătură cu întîlnirea celor doi cîini, în sensul că ei se vor îndrăgosti pe loc. Se simţea neliniştită gîndindu-se la întîlnirea cu fetele. Ea se oferise să-i ia pe toţi de la aeroport, luni seara. John a apreciat gestul ei.

El voia ca ei patru să ia cina împreună în cursul acelei săptămîni, astfel încît Fiona să le poată cunoaşte pe fete înainte de întoarcerea lor la colegiu. Urma ca ele să stea în oraş doar cîteva zile. După aceea, el şi cu Fiona aveau să facă planuri în legătură cu ei şi modul de convieţuire. Ea, realmente, nu avea spaţiu pentru el, deşi el era fericit să stea la ea, dar dulapurile ei erau un coşmar şi, după cît se părea, ea nu reuşea să găsească loc pentru el. La rîndul lui, nici el nu se prea simţea în largul său să o aducă în apartamentul în care trăise cu Ann. Nu era sigur nici de reacţia fetelor în această privinţă. Părea a fi totuşi un lucru destul de delicat. Fiona îi împărtăşea părerea. Încă nu reuşiseră să ajungă la o concluzie şi au luat în calcul posibilitatea de a pendula între cele două case, deşi acest lucru îi crea Fionei o problemă cu cîinele. Nu voia să-l dezrădăcineze şi nici să-l lase la ea acasă toată noaptea singur. Mai devreme sau mai tîrziu, ea ştia că trebuie să găsească o soluţie.

Esenţial era că se simţeau fericiţi şi că ea nu se mai simţise niciodată atît de bine cu un bărbat. Adrian era extrem de bucuros pentru ei. În final, Fiona s-a decis să petreacă weekendul de Ziua Muncii în oraş în loc să se

ducă la Martha's Vineyard*, aşa după cum făcea în fiecare an. Întrucît John plecase în California în weekend, ea voia să-şi aranjeze nişte lucruri acasă la ea. Fusese ocupată toată luna şi nu-i strica să stea acasă şi să se refacă. Ea şi cu Adrian s-au dus la cinema într-o seară, iar în a doua seară, ea şi-a invitat vechiul ei mentor la cină. Era plăcut să aibă puţin timp liber disponibil. Ea şi cu John fuseseră în permanenţă împreună ca doi porumbei. Chiar şi Adrian se plîngea că n-o mai putea vedea. Era însă de aşteptat asta, întrucît locuia cu un bărbat. Cum s-au schimbat lucrurile!

A avut un prim indiciu că în San Francisco nu merge totul potrivit planului, atunci cînd John a sunat-o pentru a-i spune pe un ton uşor iritat că nu-i nevoie ca ea să-i ia de la aeroport. Vor lua un taxi pînă acasă şi o va vedea a doua zi.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat ea îngrijorată. Instinctul îi spunea că era ceva rău.

– Nu, nimic, a spus el calm. Fetele vor să stea ceva mai mult timp cu tatăl lor şi vor fi obosite după zbor. Amîndouă vor să te cunoască atunci cînd vor fi odihnite.

Odihnite? I se părea stranie alegerea acestui cuvînt. La urma urmelor, nu veneau cu avionul de la Tokyo. Fiona s-a abţinut să facă vreun comentariu. A discutat însă cu Adrian cînd l-a văzut a doua zi la *brunch***. Stăteau în grădina ei trecînd în revistă proiectele cînd ea i-a pomenit despre conversaţia avută cu John.

---

* Podgoria Martei (n.tr.).

** Combinaţie între „breakfast" şi „lunch", respectiv între mic dejun şi prînz (n.tr.).

– Probabil că ele nu s-au aşteptat ca el să găsească aşa curînd o parteneră. Şi nici eu, i-a zîmbit Adrian.

– Aşa curînd? N-am avut o relaţie de doi ani, a obiectat Fiona.

– Ştiu, ştiu. Cred că toţi avem impresia că prietenii noştri trebuie să rămînă veşnic în preajma noastră, fără a se ocupa de ei înşişi. Este întotdeauna un şoc cînd ei găsesc pe cineva şi dispar.

– Eu n-am dispărut, a precizat ea şi l-a îmbrăţişat.

– Ştiu asta, dar copiii lui poate că nu sînt la fel de maturi ca mine şi, în plus, tu eşti femeie şi te-ar putea considera o ameninţare. Acest lucru le confirmă faptul că mama lor a dispărut definitiv.

– Cum de ştii atît de multe? Ea a înţeles punctul lui de vedere.

– Nu ştiu. Presupun doar. Vezi ce spune el cînd se întoarce.

Însă, cînd ea s-a întîlnit cu John, marţi dimineaţa la micul dejun, el n-a spus prea multe şi părea încordat. L-a întrebat cum a fost mica vacanţă şi el a spus „grozavă", dar nu avea un aer convingător. A sărutat-o, dar nu părea chiar fericit că o vede. Şi, mai mult decît atît, era nervos şi stresat. A invitat-o să vină la apartament, la cină. Stătea acolo săptămîna aceea, fetele urmînd să se întoarcă la colegiu în weekend. O ducea cu maşina pe Courtenay la Princeton, sîmbătă şi o caza la internat. Hilary se muta într-o casă cu nişte prieteni.

– Şi ce este cu doamna Westerman? a întrebat Fiona cu delicateţe.

– Este bine, a spus el în treacăt şi a schimbat subiectul. A doua zi, la birou, Fiona părea speriată cînd l-a văzut pe prietenul său.

– E ceva în neregulă, i-a spus lui Adrian. Cred că în weekend i-a trecut dragostea pentru mine. Se comportă ciudat.

– Poate că s-a întîmplat ceva cu fetele lui. Acordă-i o şansă, Fiona. O să-ţi spună cînd se mai liniştesc apele. Se mută înapoi, la tine, după întoarcerea lor la şcoală?

– N-a spus. Aproape că intrase în panică, dar a încercat să-şi păstreze calmul. Nu i se păruse niciodată atît de bizar ca în acea zi.

– Ar trebui să faci loc în dulapuri. Doar nu vrei ca el să se simtă din nou bine acasă la el. Sau vrei asta? a întrebat-o ironic Adrian. Ea a scuturat din cap părînd copleşită de suferinţă. Era îngrozită la gîndul că l-a pierdut deja, dar nu se putea întîmpla atît de repede. Nu avea nici o explicaţie.

– Nu, nu vreau, a răspuns ea. Îl aştept să vină înapoi.

– Atunci, relaxează-te şi fă-i loc. Se va simţi foarte bine. El te iubeşte, Fiona. Acest lucru nu se schimbă peste noapte.

– El s-a îndrăgostit de mine peste noapte. S-ar putea ca dragostea pentru mine să-i treacă tot atît de repede.

– Trebuie să te adaptezi şi să faci compromisuri. Şi unul, şi altul aveţi nevoie de timp. În plus, amîndoi aţi trăit într-o lume ireală toată vara. Acum, fetele lui s-au întors acasă. Sînteţi ancoraţi în realitate. Trebuie să te adaptezi la situaţie, cel puţin pînă cînd ele vor pleca din nou.

– Iau cina cu ele în seara asta, a spus Fiona părînd speriată. El n-o mai văzuse aşa niciodată, în toţi anii de cînd erau prieteni. Fiona nu se temea de nimic şi, desigur, n-avea de ce să se sperie de două tinere fete. Nici de bărbaţi nu se temea. Dar, tocmai din cauza nepăsării sale, îi pierduse. Pînă acum, se complăcuse să fie singură. Pînă să-l întîlnească pe John.

– La ce oră te întîlneşti cu ei?

– La şapte şi jumătate, la el acasă. Menajera lui pregăteşte cina. N-am fost nicicînd în apartamentul lui. Nu s-a dus acolo toată vara decît ca să-şi ia haine şi n-am vrut să merg cu el ca să nu-l deranjez. Dar nici el nu m-a invitat. Acum, aş fi vrut să mă fi dus. Loc nou. Oameni noi. Situaţie nouă. La naiba, Adrian, mi-e frică.

– Linişteşte-te. Totul va fi în ordine. N-avea nici o îndoială în această privinţă. Femeia care îngrozise jumătate din industria publicaţiilor de modă era acum speriată de o menajeră şi două fete.

– Nu i-am văzut nici cîinele vreodată.

– Doamne, Fiona, dacă el s-a descurcat cu al tău, ar trebui ca şi tu să te împrieteneşti cu un pitbull. Dă-le tuturor o şansă. Ia un Valium sau altceva. O să fie bine.

Ei n-au mai avut prilejul să discute despre acest lucru în restul după-amiezei. Au fost permanent ocupaţi, au avut nenumărate şedinţe şi o mie de probleme de rezolvat. Cel puţin, ea vorbise cu John de două ori între şedinţe şi el părea mai relaxat. Ea i-a mărturisit că este agitată în legătură cu cina şi el a liniştit-o din nou şi i-a spus că o iubeşte. După aceea, a fost mai puţin îngrijorată. Nu era, în fond, decît o situaţie fără precedent. Ea nu mai trebuise

să cunoască pînă atunci copiii cuiva. Era într-o şedinţă cu Adrian şi alţi patru redactori, la sfîrşitul zilei cînd, brusc, el s-a uitat la ea şi de data asta el a intrat în panică atunci cînd şi-a privit ceasul.

– La ce oră trebuie să fii acolo?

– La şapte şi jumătate. De ce? Fiona avea trei creioane înfipte în păr şi era foarte preocupată.

– Este opt şi zece. Şterge-o de aici.

– Oh! La naiba! Era şi ea la fel de speriată ca el, iar ceilalţi redactori se uitau la ei neştiind ce se întîmplă. Voiam să mă duc acasă să mă schimb.

– Nu-ţi face probleme. Spală-ţi faţa şi dă-ţi, în taxi, cu ruj. Arăţi bine. Pleacă! El a gonit-o de la şedinţă şi ea a fugit ca din puşcă. În taxi l-a sunat pe John de pe mobil pentru a se scuza. Se făcuse opt şi douăzeci şi cinci. Întîrziase aproape o oră şi ea n-a mai contenit cu scuzele, spunînd că a pierdut noţiunea timpului într-o şedinţă consacrată unei probleme grave survenite la numărul din decembrie. El i-a spus să nu-şi facă griji, dar părea încordat şi iritat şi, cînd ea a ajuns la apartament, şi-a dat seama de ce.

Apartamentul era mare şi frumos mobilat, dar avea un aspect rece şi convenţional. Pretutindeni se vedeau fotografiile înrămate ale defunctei lui soţii. Livingul arăta ca un altar pentru ea şi pe perete era un enorm portret al ei, avînd de-o parte şi de cealaltă fotografiile celor două fete. Fuseseră făcute chiar înaintea morţii ei. Femeia avea privirea unei novice căreia i se încredinţase misiunea de a conduce Liga Juniorilor. Chiar din fotografii îţi puteai da seama că nu avea nimic din stilul şi strălucirea Fionei

şi nici nu era la fel de frumoasă. Avea însă înfăţişarea unei soţii perfecte. Era genul de femeie care, în mod normal, o plictisea de moarte pe Fiona. Ea s-a străduit însă să-şi alunge aceste gînduri din minte şi a intrat în apartament, scuzîndu-se că fusese reţinută la şedinţă. Începuse aproape să plîngă. John a sărutat-o delicat pe obraz şi a îmbrăţişat-o.

– E în regulă, a şoptit el. Înţeleg. Fetele sînt puţin tulburate în legătură cu mama lor.

– De ce? Fiona părea intrigată. Era prea necăjită că întîrziase, ca să înţeleagă ce a spus el. De ce erau ele afectate din cauza mamei lor? Ea murise de doi ani.

– Pentru că ele consideră că relaţia cu tine marchează o trădare faţă de ea, a explicat John în grabă, înainte ca fetele să intre în living. Ele au sentimentul că n-am iubit-o, pentru că vreau să fiu cu altcineva.

– Ea a murit de doi ani, i-a şoptit Fiona drept răspuns.

– Ştiu. Ele au nevoie de timp ca să se adapteze. Şi ea mai şi întîrziase o oră. Brusc, i-a părut rău pentru el. Arăta ca şi cum ar fi trecut printr-o perioadă grea în ultimele zile. Şi chiar aşa fusese.

Cînd Fiona a intrat în living, a văzut două tinere serioase, stînd băţoase pe canapea. Ele o priveau ca şi cum ar fi fost ameninţate cu pistolul. Ea văzuse oameni în postura de ostatici, care arătau mai destinşi. Ele au privit-o cu ostilitate. Nici una n-a scos o vorbă.

Fiona s-a îndreptat spre cea care părea a fi cea mai mare dintre ele şi, presupunînd că era Hilary, i-a întins mîna.

– Bună, Hilary, sînt Fiona. Mă bucur să te cunosc, a spus ea politicoasă, adoptînd un ton afectuos. Fata s-a uitat însă la ea şi nu i-a întins mîna.

– Eu sînt Courtenay şi cred că ceea ce faceţi voi amîndoi este dezgustător. Fiona n-a ştiut ce să spună în replică şi a încremenit în timp ce John arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul să leşine sau să explodeze.

– Îmi pare rău că gîndeşti aşa, a spus calm Fiona regăsindu-şi graiul în cele din urmă. Înţeleg punctul vostru de vedere. Însă eu nu încerc să vă răpesc tatăl. Noi ne petrecem doar timpul împreună. El nu pleacă nicăieri.

– Nu este adevărat. Deja a făcut-o. A locuit cu tine toată vara. Portarul a spus că a venit aici doar ca să-şi ia haine. Fiona a aflat ulterior că doamna Westerman le informase pe fete.

– Într-adevăr, am petrecut ceva timp împreună. Probabil că el se simte singur aici fără voi, a spus Fiona privind-o apoi pe cealaltă fată. John părea afectat de acest schimb de cuvinte şi era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu se aşteptase la această reacţie din partea fetelor lui. Era dezamăgit de ele şi profund rănit. Îi fusese credincios mamei lor şi memoriei sale. Făcuse tot posibilul ca să o salveze şi a stat lîngă ea pînă la sfîrşit. Şi, de atunci, trăise numai pentru fetele sale. Acum, ele îi purtau pică pentru un dram de fericire cu altă femeie şi o respinseseră pe Fiona din capul locului. Mă bucur să te cunosc, Hilary, a continuat Fiona stînd în picioare, stingheră în livingul lor, pentru că nimeni nu a invitat-o să se aşeze. John stătea şi el în picioare lîngă ea, cu un aer nefericit. Nu ştia cum să procedeze cu ele sau cum să schimbe lucrurile.

Se simțea profund rănit că ele fuseseră grosolane cu Fiona. Le spusese că se aşteaptă să fie cel puțin politicoase. Le mai spusese şi că Fiona era o femeie minunată şi că nu avea nici o vină că mama lor murise. Şi nici el. Ele însă i-au spus că oricum îl urăsc şi pe el şi pe Fiona şi au plîns tot weekendul. La fel şi el. Acum, îşi pierduse răbdarea şi se înfuriase pe ele fiindcă se dovedeau atît de iraționale. Hilary a ignorat-o total pe Fiona. Ea era cea mai drăguță dintre cele două, deşi semănau foarte mult. Amîndouă erau blonde, cu ochi albaştri, ca şi mama lor, dar aveau şi ceva din John.

– Se pare că amîndouă ați uitat bunele maniere, a spus el încruntat. Nu văd de ce trebuie să o pedepsiți pe Fiona pentru că a ieşit cu mine. I-am fost credincios memoriei mamei voastre timp de doi ani. Fiona nu are nimic de-a face cu asta. Este o femeie liberă şi are tot dreptul să se întîlnească cu mine, după cum şi eu am tot dreptul de a fi cu ea dacă vreau.

Înainte însă ca vreuna dintre ele să poată spune ceva, o femeie mai în vîrstă, severă, cu o privire supărată, a intrat în living. Purta o rochie bleumarin, cu un şorț pe deasupra, pantofi negri ortopedici, iar părul îi era atît de strîns la spate, într-un coc, încît aproape că semăna cu Olive Oyl, minus ceva din şarmul ei. John a făcut prezentările, dar doamna Westerman a refuzat să-i întindă mîna şi doar s-a uitat drept în ochii lui.

– Cina este gata de o oră şi jumătate. Aveți de gînd să mîncați? i-a spus ea lui John încruntată. Se făcuse ora nouă şi Fiona i-a cerut şi ei scuze pentru întîrziere, dar femeia a refuzat chiar să o şi privească, s-a răsucit pe călcîie şi a

intrat, din nou, în bucătărie. Era evident că ținea partea celor două fete și a defunctei doamne Anderson. Fiona nu s-a putut abține să nu-și pună întrebarea dacă fosta soție a lui John s-ar fi dovedit la fel de nerezonabilă.

John a așteptat ca fetele să se ridice în picioare și le-a urmat în sufragerie. Era limpede că nu avea să fie o cină plăcută, iar Fionei îi părea rău pentru el. John făcuse tot ce i-a stat în putință ca să mențină echilibrul.

Fetele și-au ocupat locurile, iar John i-a făcut semn Fionei să se așeze alături de el, privind-o cu un aer nefericit. Ea i-a zîmbit ca să-l liniștească. Într-un fel, ea anticipase evenimentele și știa că, indiferent ce se va întîmpla, vor putea vorbi după aceea cu compasiune și umor. Era hotărîtă să fie acolo pentru el și încerca să-i insufle toată tăria de care era în stare. Și, în timp ce-l privea drăgăstos, doamna Westerman a venit în sufragerie și a trîntit mîncarea pe masă. Friptura de vită era uscată și arsă peste măsură, iar cartofii din jurul ei erau aproape carbonizați. Practic, nimic din ceea ce se afla pe masă nu se putea mînca. În loc să ia mîncarea de pe plita de gătit, doamna Westerman o lăsase pe foc pentru a marca astfel dezaprobarea ei față de pretinsa trădare a stăpînului său. Ea le promisese sprijinul său fetelor, cînd veniseră acasă de la San Francisco, în seara precedentă, și-i relataseră ce se întîmplase în timpul verii în absența lor și ea a fost revoltată și le-a spus că tot ceea ce făcuse tatăl lor era un păcat. Ca atare, nu mai voia să muncească pentru un păcătos. Le declarase fetelor că ar putea demisiona, ceea ce le-a înfricoșat și mai mult. Ea îi spusese același lucru și lui John, cînd acesta s-a întors în seara aceea de la birou. Ca și fetele, îl pedepsea și ea.

Fiona ştia că ea fusese alături de familie, de la naşterea lui Hilary, acum douăzeci şi trei de ani şi că se va strădui din răsputeri să-i facă ei viaţa grea. Nu era numai un lucru rău, ci şi dezgustător.

– Ce-aţi zice să comandăm o pizza? a spus Fiona încercînd să aplaneze lucrurile, dar amîndouă fetele s-au holbat la ea, iar doamna Westerman a trîntit o uşă în bucătărie şi a putut fi auzită, tot timpul mesei, deschizînd şi închizînd sertarele.

– Mie nu-mi mai este foame, a spus Hilary şi s-a ridicat, iar Courtenay a urmat-o imediat. Fără să adreseze vreun cuvînt, tatălui lor sau Fionei, amîndouă fetele s-au îndreptat spre camerele lor. Fiona a stat şi s-a uitat la John cu compasiune şi s-a întins să-i ia mîna, dar el arăta de parcă ar fi fost bătut şi de-abia putea să o privească. Nu era numai îndurerat de modul în care-l trataseră pe el, dar şi ruşinat pentru faptul că o expusese pe Fiona la o asemenea scenă.

– Îmi pare rău, iubitule, i-a spus Fiona.

– Şi mie la fel, a zis el cu o voce răguşită. Nu pot să cred că s-au purtat astfel. Îmi pare rău şi pentru cină. doamna Westerman i-a fost extrem de loială lui Ann, dar asta nu justifică acum comportamentul ei faţă de tine. Îmi pare rău că te-am pus în asemenea situaţie.

– Regret că am întîrziat. A contribuit şi asta la înrăutăţirea lucrurilor. Am pierdut complet noţiunea timpului.

– Nu asta a contat în primul rînd. Ele au fost aşa de cînd le-am spus, duminică. Am crezut că se vor bucura pentru noi şi pentru mine. M-am gîndit că îşi vor revizui atitudinea a doua zi, dar a fost şi mai rău.

Ea s-a temut brusc că acesta ar putea fi sfîrşitul relaţiei lor, şi el şi-a dat seama ce gîndea, judecînd după privirea ei speriată. Era un om cumsecade. S-a ridicat de la locul în care stătea şi s-a dus să-şi pună braţele în jurul ei, ca să o liniştească, tocmai în momentul în care doamna Westerman a deschis uşa de la bucătărie şi a lăsat-o pe Fifi, pekinezul familiei, să intre în cameră. Ea fusese căţeluşa iubită a defunctei doamne Anderson şi, de atunci, era în grija doamnei Westerman. Fifi s-a oprit în prag şi a început să mîrîie văzîndu-i pe Fiona şi pe John îmbrăţişaţi. Îşi închipuise probabil că Fiona îl atacase pe el şi, fără să stea mult pe gînduri a zburat din bucătărie ca o săgeată şi a aterizat la picioarele Fionei. Şi, pînă să-şi dea ei seama ce se întîmplă, ea şi-a înfipt colţii în glezna Fionei. Acest lucru a luat-o prin surprindere, dar cîinele a refuzat să-i dea drumul. Fiona s-a agăţat de John şi el a turnat o cană cu apă pe cîine, l-a îndepărtat de Fiona şi l-a aruncat spre bucătărie. Cîinele a plecat scheunînd şi ud leoarcă în timp ce doamna Westerman ţipa că el încercase să omoare cîinele şi a fugit în bucătărie plîngînd în hohote cu cîinele în braţe.

John a pus un şervеţel ud pe rană şi a aşezat-o pe Fiona, care tremura şi se simţea extrem de ridicolă pentru tevatura pe care o făcea. Glezna ei însă continua să sîngereze. John a apăsat pe rană şi s-a uitat apoi la ea nefericit, ajutînd-o să meargă şchiopătînd la bucătărie şi strigînd la doamna Westerman să închidă cîinele. Ea însă se retrăsese cu Fifi în camera sa. Ei au putut auzi prin uşă cîinele lătrînd furios. John ar fi vrut să lase totul şi să meargă cu Fiona acasă, dar ştia că trebuie să rămînă cel puţin pînă cînd se întorc fetele la şcoală. Nu mai

trecuse niciodată printr-o situaţie similară. I-a examinat glezna în timp ce ea stătea pe blatul din bucătărie, cu piciorul în chiuvetă şi o privea mîhnit.

– Nu-mi place să o spun, Fiona, dar cred că rana trebuie cusută.

– Nu-ţi face griji, a zis ea calmă voind să îndrepte lucrurile pentru el, se mai întîmplă.

– Doar în filmele horror, a spus el încruntîndu-se. A legat un prosop de bucătărie în jurul piciorului ei, a ajutat-o să se dea jos de pe blat şi a scos-o din apartament, cu grijă, în timp ce amîndoi se uitau cum sîngele pătrunde cu repeziciune prin prosop. Sîngele îi şiroia pe picior cînd John a dus-o cu taxiul la spital şi a depus-o în cabinetul de urgenţe, cu o privire îngrijorată.

Cînd medicul de gardă a examinat-o, în cele din urmă, a spus că era o rană adîncă şi că are nevoie de cusături. I-a administrat un anestezic local şi a cusut-o, i-a făcut un vaccin antitetanic, pentru că ea nu mai făcuse de mult, după care i-a dat antibiotice şi calmante pentru acasă. Era cam palidă. Nu mîncase de la micul dejun şi fusese o seară dificilă. Se simţea ameţită cînd a ieşit de acolo şi a trebuit să stea jos o clipă.

– Îmi pare rău, sînt o neisprăvită, s-a scuzat ea. E un fleac. Ea încerca să-i ridice moralul lui John dar, de fapt, se simţea îngrozitor. Anestezia trecuse, glezna o durea cumplit. Micul animal o muşcase cît putuse mai tare, aproape la fel de tare ca şi fetele lui John. Cîinele era alter-ego-ul lor, la fel ca şi doamna Westerman.

– Un fleac? Fetele mele au fost îngrozitoare, menajera de neimaginat şi cîinele te-a atacat şi tu ai acum opt

cusături şi ai făcut un vaccin antitetanic. Cum naiba poţi să spui că e un fleac? Era furios şi nu ştia pe cine să dea vina. Te duc acasă, a spus el trist şi i-a cerut să stea jos pînă cînd găseşte un taxi. S-a întors după cinci minute şi a dus-o afară şi, cînd au ajuns acasă la ea, a dezbrăcat-o, a aşezat-o în pat, i-a dat medicamentele şi i-a întins piciorul pe o pernă. S-a dus jos să ia ceva de mîncare pentru amîndoi şi să-i facă ei o ceaşcă de ceai şi, cînd a urcat cu o tavă, ea deja arăta mai bine. În clipa aceea, el a luat o decizie. I-a spus şi ei asta şi ea era îngrozită aşteptînd să o audă. După o scenă ca aceea, el nu putea ajunge decît la o singură concluzie, şi anume că era prea dificil să menţină relaţia cu Fiona. Ea a aşteptat cu stoicism în timp ce el îşi aduna gîndurile şi o privea pe femeia de care se îndrăgostise la Paris sau chiar înainte de asta. Fusese dragoste la prima vedere.

– Fiona, dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar face plăcere să mă mut cu tine în acest weekend, după ce o duc pe Courtenay înapoi la Princeton. Hilary pleacă vineri seara la Brown. Eu nu stau în apartament cu femeia aceea. N-am nici un motiv să stau acolo. Vreau să fiu aici, cu tine. El s-a uitat jos la buldogul adormit ce abia s-a mişcat cînd au ajuns ei acasă şi a zîmbit. Şi cu Sir Winston. Fetele vor trebui să se obişnuiască uşor cu asta. Mă voi duce acasă cînd vor veni ele în vacanţe sau în weekenduri. Şi sper chiar că şi tu vei veni cu mine. Îţi vom da jambiere şi un pistol cu anestezic, de folosit pentru doamna Westerman şi cîine. Mă vrei? a întrebat el aproape umil şi ea a izbucnit în lacrimi. Fusese sigură că el era pe punctul de a-i spune că s-a terminat totul între ei şi ea nu voia să-l piardă. Era foarte necăjită că fetele lui o detestau.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? a întrebat ea îngrijorată.

– Da, a spus el ferm. Nu avea nici un fel de reţinere şi, mai ales, nu fusese niciodată atît de supărat pe copiii lui sau atît de dezamăgit.

Ea nu s-a putut abţine să nu plîngă în timp ce-l privea şi el a luat-o din nou în braţe. Ea avusese o seară de coşmar. Doresc din tot sufletul să te muţi cu mine, a spus Fiona, fără să se oprească din plîns, în timp ce el o ţinea în braţe. Nu se aşteptase ca el să-i spună că nu avea de gînd să o părăsească.

– De ce plîngi atunci? a întrebat el cu blîndeţe.

– Pentru că trebuie să fac mai mult loc în dulapurile mele, a zis ea şi a rîs printre lacrimi.

Capitolul 9

A doua zi cînd a venit Adrian, după o şedinţă, ca să o vadă, Fiona stătea la biroul ei. Se uita la fotografiile dintr-o cutie, din spatele biroului său, şi le sorta atunci cînd a intrat el.

– Ei, cum a fost? El fusese din cale-afară de curios toată seara şi nu avusese timp să treacă să o vadă în cursul dimineţii, iar atunci cînd a putut, era lume la ea.

– A fost interesant, a spus ea evaziv.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ei bine, menajera mă detestă şi a ars complet friptura astfel încît nu am putut mînca nimic. Fetele au declarat că mă detestă şi ele şi nu i-au vorbit tatălui lor de sîmbătă, de cînd el le-a spus despre mine. Ele au refuzat să-mi adreseze vreun cuvînt, spunîndu-ne amîndurora că sîntem dezgustători şi s-au dus în camerele lor, întrucît oricum nu era nimic de mîncat. Şi, după aceea, cîinele m-a atacat. Ea i-a zîmbit cînd a spus toate acestea. Nu-şi pierduse simţul umorului.

– Sper că exagerezi, cel puţin în privinţa cîinelui. Serios, cît de rău a fost? În cele din urmă, fetele nu s-au îmbunat?

– Nu, şi nu am glumit în legătură cu cîinele. Era ca lovit de streche şi, spunînd asta, şi-a ridicat piciorul

bandajat şi l-a pus pe birou. Mi-au făcut şi vaccin antitetanic şi iau antibiotice. Singura veste bună este că el era atît de necăjit, încît am crezut că are de gînd să termine cu mine. Dimpotrivă însă, se mută la mine în acest weekend. Era încîntată în timp ce Adrian se holba la piciorul ei nevenindu-i să creadă.

– Oh, Doamne, ce ai de gînd să faci cu dulapurile tale?

– O să rezolv într-un fel sau altul. Poate că o să transform sufrageria într-un imens spaţiu de depozitare. Sau o să ridic un cort în grădină. Dumnezeu ştie ce, dar oricum o să fac ceva. Cel puţin, el nu renunţă la mine. Doamne, Adrian, fetele au fost îngrozitoare. S-au purtat oribil, mai ales faţă de el, dar şi faţă de mine, iar menajera este exact ca acea din *Rebecca* sau un alt personaj înfricoşător dintr-un film. Credeam că intenţiona să mă omoare. L-a lăsat însă pe cîine să mă atace. Slavă Domnului, că nu au avut un pitbull.

– Ce era? El arăta îngrijorat. În ciuda tonului ei glumeţ, era o poveste foarte urîtă, iar fetele lui păreau a fi nişte nemernice.

– Un pekinez, slavă Domnului. Afurisitul nu a vrut să-şi scoată colţii din piciorul meu. John a trebuit să toarne apă pe el.

– Pe legea mea, Fiona, este îngrozitor! El rîdea pentru că deşi ea făcuse ca totul să pară amuzant, de fapt se speriase foarte tare.

– A fost foarte rău, a recunoscut ea cu tristeţe. Cred că nu mă voi duce acolo de Thanksgiving*.

* Ziua Recunoştinţei.

– Poţi să mănînci curcan cu mine. Cîinii mei te iubesc. El avea doi cîini ciobăneşti ungureşti ce o adorau.

– Nu ştiu ce intenţionează John să facă. Poate că timpul va rezolva totul. Fetele lui sînt cu adevărat o problemă. Cel puţin pentru moment. Ele consideră că el întinează memoria mamei lor.

– E ridicol. Tu ai spus că ea a murit de doi ani. Ce mai vor ele? El este un bărbat tînăr. Nu se poate îngropa şi el o dată cu ea.

– Ştiu asta, dar ele nu judecă aşa. Cred că-l vor numai pentru ele, dar nu sînt aici, pleacă la colegiu.

– Vor depăşi situaţia. Cel puţin, el nu se va lăsa influenţat şi nu se va îndepărta de tine.

– Dimpotrivă, cînd ne-am întors de la spital, mi-a spus că vrea să se mute la mine. Şi aceasta este puţin cam înspăimîntător. Totul se întîmplă foarte repede. Noi am fost împreună doar două luni şi jumătate. Aş fi dorit să mai aşteptăm dar, pe de altă parte, îmi place să locuim împreună. M-am obişnuit cu el. Mi-a lipsit foarte mult în acest weekend.

– Se poate acomoda cu viaţa ta furtunoasă? Jamal, cîinele, fanii tăi, eu, toţi cei care depind de tine, şedinţele foto ce durează ore întregi, termenele, toate problemele tale? El pare foarte conservator. Asigură-te că-i poţi crea spaţiu şi nu-l înnebuni. Nu mai poţi trăi ca pînă acum, Fiona. Va trebui să te schimbi pentru el, mai ales dacă va trăi efectiv cu tine şi nu va sta doar cu tine, aşa cum zici tu.

– El aşa susţine şi nu renunţă la apartamentul său. Poate sta aici o zi sau două, pentru o clipă de răgaz, dar are nevoie de aşa ceva, a spus ea din punct de vedere practic, dar Adrian a clătinat din cap.

– Nu trebuie să aibă nevoie de o clipă de răgaz. Te ştiu cum eşti. Îţi place să faci lucrurile după bunul tău plac. Este casa ta şi viaţa ta şi cîinele tău. Şi eu sînt la fel şi am făcut aceeaşi greşeală în toate relaţiile pe care le-am avut. Nu am făcut compromisuri şi, mai devreme sau mai tîrziu, acest lucru i-a îndepărtat pe toţi. Ar trebui să te gîndeşti la asta, Fiona. Era un avertisment serios şi ea înclina să-i dea dreptate.

– Ştiu, ştiu, a spus ea cu un zîmbet. Uneori este greu de făcut. M-am obişnuit cu stilul meu.

– Asta nu-i o scuză. Noi toţi putem să ne adaptăm şi ar fi stupid să-l pierzi. Cred că de data asta contează cu adevărat pentru tine. Avea dreptate şi o ştia şi ea.

– Da, aşa este. Nu vreau să-l pierd. Dar nu ştiu deloc ce să fac în privinţa fetelor lui.

– Lasă-l pe el să găsească o soluţie. Ele sînt problema lui. Nu te-ai măritat cu el. Şi, apoi, i-a trecut un gînd prin minte şi s-a uitat mai atent la ea. Intenţionezi să te măriţi cu el?

– Nu. De ce aş face-o? Nu vreau copii. Nu am nevoie să mă mărit. I-am spus-o de la început.

– Şi te-a crezut?

– Aşa s-ar părea, a spus ea privindu-l gînditoare.

– Şi dacă el vrea să se însoare? El poate că este mai conformist decît tine.

– O să rezolvăm şi asta cînd va veni momentul. Acum însă, cel puţin, nu constituie o opţiune, a spus ea ferm.

– De ce nu?

– Trebuie să renunţ la prea multe dulapuri. Şi, în plus, fetele lui m-ar ucide.

– Este posibil după cît se pare. Oricum, dacă te răzgîndeşti, înştiinţează-mă. Dacă îmi vei spune vreodată că te măriţi, va trebui să mă aşez la orizontală ca să-mi revin din şoc.

– Nu-ţi face griji, a zis ea cu convingere. Nu am de gînd. Poate că sînt ceva mai maleabilă, dar n-am înnebunit.

– De ce nu te cred? a spus Adrian privind-o cu scepticism înainte de a părăsi biroul.

Aşa cum promisese, John s-a mutat la ea duminică. A dus-o pe Courtenay la Princeton, sîmbătă, iar Hilary s-a reîntors cu avionul la Rhode Island, vineri seara. La două ore după ce s-a înapoiat de la New Jersey, el era acasă la Fiona, cu o jumătate de duzină de geamantane, cu un maldăr de costume pe braţ şi cu trei cutii imense pline cu dosare şi hîrtii. A spus că aduce restul mai tîrziu. De data aceasta, ea a pierdut cîteva ore bune ca să-i facă lui mai mult spaţiu. Şi tot nu era suficient, avînd în vedere ce adusese cu el. Era însă un progres. Duminică seara, erau o pereche fericită, locuind oficial împreună. Fetele lui se reîntorseseră la şcoală, doamna Westerman avea tot apartamentul la dispoziţie, iar Fifi era în elementul ei. Şi în casa Fionei, ea şi cu John erau fericiţi. Chiar şi Sir Winston dăduse din coada lui mică atunci cînd l-a văzut. Tranziţia fusese surprinzător de uşoară. Un alt capitol din viaţa lor începuse. Totul părea să evolueze foarte rapid.

Lucrurile au continuat să meargă bine pînă la Thanksgiving. Inevitabil, a apărut problema zilei de sărbătoare şi John cu fetele lui au discutat cu aprindere dacă era cazul ca Fiona să li se alăture. Amîndouă fetele l-au ameninţat că nu vin acasă dacă ea se va afla acolo. Din respect faţă de

familie, Fiona a insistat să iasă din joc şi, după nesfîrşite dispute cu fetele sale, care nu s-au lăsat înduplecate, John s-a declarat de acord. Ea îşi planificase să petreacă Ziua Recunoştinţei la Adrian, cu un grup mare de prieteni de-ai lui şi i-a spus sincer lui John că preferă acest lucru. Ei i se părea deprimant să petreacă sărbătoarea cu persoane care nu-i doreau prezenţa acolo. Şi chiar dacă John voia acest lucru, nu erau de acord fetele lui, ca să nu le mai pomenim pe doamna Westerman şi pe Fifi. Era o situaţie stupidă, dar reprezenta cea mai bună rezolvare pentru moment, iar John i-a fost profund recunoscător pentru înţelegere.

Ea s-a simţit bine cu Adrian şi cu prietenii lui, iar John a petrecut singur, cu cele două fete ale sale şi cu menajera, care a servit încruntată cina. Masa numai plăcută nu a fost. Sărbătoarea le-a făcut pe fete să simtă şi mai acut lipsa mamei lor. Şi la sfîrşitul mesei, John le-a spus că nu acceptă să fie acuzat atît de moartea mamei lor, cît şi de relaţia cu Fiona.

– Nu am de gînd să vă las să faceţi asta, a zis el grav, în timp ce fetele plîngeau şi-i cereau să n-o uite pe mama lor.

– Cum puteţi spune aşa ceva? a zis el jignit. Am iubit-o. Încă o mai iubesc. O voi iubi mereu. N-aş putea uita niciodată perioada fericită petrecută împreună. Asta nu înseamnă însă să fiu singur tot restul vieţii mele, ca să-mi amintesc mai mult de ea. Voi amîndouă o să plecaţi la colegiu, iar eu o să rămîn aici singur. Vreau să fiu cu Fiona. Este o femeie minunată.

– Nu, nu este, i-a spus cu răutate Hilary. Ea n-a fost niciodată măritată şi nu a avut copii.

– Asta nu înseamnă că este o femeie rea. Poate că nu a găsit omul potrivit.

– A fost prea ocupată cu lucrul, a adăugat Courtenay, ca şi cum ar fi cunoscut-o, deşi făcuseră toate eforturile posibile ca să o ţină la distanţă.

– N-aveţi nici un motiv s-o pedepsiţi pe ea şi nici pe mine şi asta este ceea ce faceţi voi. Nu este corect faţă de mine.

– Intenţionezi să te însori cu ea? a întrebat Hilary, privindu-l speriată. Fiona fusese catalogată drept un inamic şi ele erau foarte hotărîte să o urască, fără nici un motiv logic. Nu-i acordaseră nici o şansă şi nici nu aveau de gînd să o facă. El însă nu intenţiona să le lase să-i distrugă viaţa.

– Nu ştiu, a spus tatăl lor. Nu cred că ea vrea să se căsătorească. Îi place viaţa pe care o duce şi poate că are dreptate. După felul în care v-aţi purtat voi amîndouă, de ce ar vrea o familie ca a noastră sau nişte copii vitregi ca voi? Îi este mai bine singură. Amîndouă au fost oarecum stingherite. Hilary recunoscuse în faţa uneia dintre colegele ei de cameră, cu o săptămînă înainte, că se purtaseră mizerabil cu ea şi era foarte mîndră de acest lucru. Sora ei părea la fel de fermă.

– Noi nu o vrem ca mamă vitregă, a încheiat Hilary discuţia.

– Voi puteţi face mult rău, a spus John categoric. Ea este o femie bună. Şi nu vă priveşte pe voi, mă priveşte pe mine. Nu mai sînteţi copii mici, aveţi nouăsprezece şi douăzeci şi unu de ani. Nu vă puteţi purta aşa la infinit. Dacă aşa vreţi, e treaba voastră, dar eu nu am de gînd să vă las să-mi distrugeţi viaţa.

– Nu vom mai veni în vacanţe dacă te însori cu ea, a spus Courtenay arţăgoasă, purtîndu-se ca o fetiţă de cinci ani şi nu ca o studentă în anul doi la Princeton.

– Îmi pare rău că aud aceasta. Ar trebui să vă gîndiţi că sînteţi într-o poziţie uşor diferită, a spus el amenin-ţîndu-le subtil şi amîndouă au înţeles aluzia.

– Ai de gînd să rupi relaţiile cu noi? Voiau să ştie cît de mult puteau întinde coarda în privinţa lui, şi deja merseseră prea departe. De fapt, mult prea departe.

– Dacă aş fi în locul vostru n-aş testa acele limite. Voi fi foarte dezamăgit dacă veţi continua să vă purtaţi în acest fel, în cazul în care eu şi Fiona ne căsătorim.

În urma acestei discuţii, ele au dat fuga în bucătărie ca să se consulte cu doamna Westerman. Din tot ce spusese el părea mai mult ca sigur că intenţiona să se însoare cu Fiona.

– Dacă face asta, o s-o dăm afară în şase luni, a spus foarte convinsă doamna Westerman, în timp ce fetele o ascultau. Li se părea un plan bun. Le plăcea ideea de a o înlătura în şase luni. Cel puţin, nu vor sta cu ea veşnic şi-l vor avea din nou pe tatăl lor numai pentru ele. Era tot ceea ce doreau. Dacă mama lor nu mai trăia, ele nu voiau ca altcineva să-i ia locul.

– Dar dacă te concediază? a întrebat Courtenay îngrijorată. Ele nu mai aveau pe altcineva în afară de tatăl lor, şi menajera ştia acest lucru.

– N-are decît să o facă. Mă duc înapoi în Dakota de Nord şi voi puteţi veni să staţi la mine oricînd doriţi. Ea economisise nişte bani şi moştenise o căsuţă acolo. El nu-i putea face nici un rău. În ce-o priveşte, oricum nu-l mai respecta.

– Noi nu vrem să pleci, a spus Hilary, tristă. Vrem să stai pentru totdeauna. Dar şi doamna Westerman ştia prea bine că într-o zi se va retrage la casa ei. Într-un viitor, fetele se vor mărita. Ele sînt deja la colegiu. Dacă ea reuşeşte să-l împiedice să se însoare cu această femeie, îşi face cel puţin datoria faţă de defuncta doamna Anderson. Făcuse această promisiune, după moartea ei, că nu-i va permite să-i întineze memoria. Îi datora ei foarte mult şi avea de gînd să facă tot posibilul ca să-i cinstească memoria. Ann Anderson fusese o femeie foarte bună, iar pe această femeie, după care el umbla şi cu care se culca, purtîndu-se nebuneşte, ei bine, indiferent ce părere avea el despre ea, doamna Westerman o socotea un om de nimic. Şi cît va trăi ea, Rebecca Westerman, Fiona nu-l va avea. Era un jurămînt solemn pe care avea de gînd să-l respecte cu orice preţ.

Capitolul 10

În pofida tensiunii dintre John şi fetele sale, relaţia lui cu Fiona era excelentă. Adaptarea lor la traiul în comun se produsese fără efort şi ea a încercat să pună puţină ordine în viaţa ei, aşa că nu l-a deranjat. A încercat să-l facă şi pe Jamal să se îmbrace mai decent şi să nu meargă prin casă în şalvari, cu o fişie de pînză legată în jurul mijlocului, atunci cînd făcea curăţenie cu aspiratorul. Şi cînd venea lume pe neaşteptate, aşa cum se întîmpla de ani de zile, ea le-a sugerat musafirilor ca pe viitor să-şi anunţe vizita în prealabil.

Nu a mai făcut nici o şedinţă foto, nici în casă şi nici în grădină, cum se mai întîmplase de multe ori înainte şi nu i-a mai invitat nici pe fotografii care nu erau din oraş să stea la ea. Încerca, mai mult ca orice, să-i acorde respectul cuvenit lui John. El ducea o viaţă total diferită de a ei, şi Fiona nu mai putea fi la fel de liberă şi nestingherită cum fusese pe vremea cînd locuise singură. Urmase sfatul lui Adrian şi voia ca John să fie fericit. Nu făcuse însă nici o schimbare în privinţa cîinelui. El mai dormea încă pe patul ei şi era la fel de alintat ca orice copil. Din fericire, John ajunsese să-l iubească şi-l găsea amuzant. Fiona mai avea încă o mică cicatrice pe gleznă, datorată lui Fifi. Ea nu se mai dusese niciodată în

apartamentul lui, pe care oricum îl socotea deprimant. El mergea acolo doar cînd veneau fetele lui în oraş, de la şcoală, ca să petreacă weekendul, ceea ce se întîmpla foarte rar. Ele nu pomeneau niciodată de Fiona, şi nici el. John socotea însă că situaţia era imposibilă şi voia să o schimbe. Nu ştia cum să le convingă pe fete sau să le cîştige de partea sa. Doamna Westerman întreţinea conflictul şi punea paie pe foc ori de cîte ori vorbea cu ele. Ea le reamintea că prima lor datorie era să fie loiale mamei lor. După anii de devotament faţă de ei şi ţinînd seama de ataşamentul fetelor faţă de ea, John nu avea inima să o trimită înapoi în Dakota de Nord, deşi era tentat să o facă. Şi, întrucît şi cîinele fusese al lui Ann, nu se îndura să renunţe nici la el.

El plănuise să stea în apartament cu fetele, o săptămînă, după Crăciun. După aceea, Hilary şi Courtenay se duceau cu prietenii, în Vermont, să schieze, iar el şi Fiona plecau în Caraibe, de Anul Nou. Intenţionau să meargă la St. Bart's şi să se oprească la Miami, în drum spre casă. El avea un client important în Miami, iar ea voia să dea o raită prin South Beach pentru reviste. Planificaseră să stea două săptămîni. El deja promisese să petreacă Ajunul Crăciunului cu Fiona şi ziua de Crăciun cu fetele sale. Era o viaţă infernală dar, pentru moment, nu avea de ales. Între cele două tabere domnea o pace firavă. Viaţa lui cu Fiona era atît de bună încît el aproape că se putea considera fericit. De fapt, era cu adevărat fericit cu ea. Şi Adrian a remarcat că Fiona arăta mai bine ca oricînd. Lucrurile mergeau excelent la birou şi, în ciuda dificultăţilor, ei au reuşit să rezolve chiar şi problema Crăciunului.

Ajunul Crăciunului pe care el l-a petrecut cu Fiona a fost foarte plăcut şi, după ce ea s-a dus la culcare, el s-a întors la apartament pentru a fi acolo cînd fetele lui aveau să se trezească dimineaţa. I-a lipsit toată noaptea Fiona dar, pentru moment, era un sacrificiu pe care îl făcea cu plăcere pentru copilele sale. Faţă de doamna Westerman a păstrat o distanţă glacială. Ea îl privea acum de parcă ar fi fost întruchiparea diavolului.

Cel puţin însă, a petrecut împreună cu fetele sale o frumoasă zi de Crăciun. Lor le-au plăcut darurile pe care el le luase pentru ele şi amîndouă s-au străduit să găsească un cadou potrivit pentru el. Sărbătorile de Crăciun nu mai aveau nici un farmec pentru ele în absenţa mamei lor. Şi, în noaptea aceea, tîrziu, după ce ele au plecat cu prietenii lor, el s-a strecurat afară din casă ca să se ducă la Fiona. Ori de cîte ori nu era cu ea îi simţea lipsa. Ea dormea deja, în pat cu Sir Winston, cînd el a ajuns acolo. Egoist, n-a putut rezista să nu o trezească şi să nu facă dragoste cu ea. Apoi a plecat, s-a întors la apartament şi a stat cu fetele sale. Casa Fionei devenise însă casa lui. Ştia că nu va putea trăi multă vreme aşa. I se părea absurd să facă naveta între cele două locuinţe. În ultimul timp, se gîndise mult la asta şi nu vedea decît o singură soluţie. Ceea ce nu ştia, era însă ce credea Fiona în legătură cu situaţia respectivă.

A doua zi de Crăciun, fetele au plecat în Vermont şi, în seara aceea, el cu Fiona s-au dus cu avionul la St. Martin şi de acolo au plecat spre St. Bart's. Au stat la un hotel francez, vechi şi s-au bucurat de soare şi de vremea frumoasă. Era o altă vacanţă perfectă, ce i-a ridicat

moralul lui John. Nu voia să forțeze nota, însă dorea să știe dacă norocul este acum de partea sa. Nu mai avea de gînd să lase lucrurile la voia întîmplării. Și, în ajunul Anului Nou, în timp ce el toasta în sănătatea ei, ea a observat în ochii lui o licărire ciudată, ce a îngrijorat-o.

– Totul e în ordine? l-a întrebat privindu-l neliniștită. Stătuseră toată ziua pe plajă și făcuseră dragoste toată seara, înainte de a se duce la cină.

– Desigur. Vreau să-ți pun o întrebare. Ea nu-și putea închipui ce era și s-a gîndit că o tachinează cu ceva. Amîndoi aveau un extraordinar simț al umorului.

– Pun pariu că vrei să știi dacă te iubesc mai mult pe tine sau pe Sir Winston. Nu mi se pare corect din partea ta. El și cu mine sîntem de mult timp împreună. Dar eu te iubesc pe tine aproape tot atît de mult. Și, cine știe, poate că voi ajunge să te iubesc tot atît de mult ca pe Sir Winston, l-a tachinat ea.

– Vrei să te măriți cu mine, Fiona?

Ea i-a citit în ochi hotărîrea. Gura ei s-a deschis și s-a închis în tăcere și ea s-a holbat la el, evident surprinsă.

– Oh, la naiba, vorbești serios, nu-i așa?

– Sigur că da. Nu acesta este răspunsul pe care-l așteptam. El părea îngrijorat.

– De ce m-ai întrebat? Amîndoi erau tulburați. Ți-am spus de la început că nu simt nevoia să mă mărit. Dacă fac acest pas, fetele tale vor pune șaua pe mine, iar menajera ta va asmuți cîinele din Baskervilles asupra mea. Nu vreau să agravez situația. Și cred că nici tu, a spus ea tristă. Nu acesta era răspunsul pe care îl așteptase el.

– Nu este treaba lor. Ne priveşte pe noi. Doamna Westerman este o simplă angajată, iar fetele mele vor trebui să se împace cu ideea că am dreptul să fiu fericit. Şi ele au acum propria lor viaţă. Nu te gîndi la ele. Ce părere ai? Mă vrei? A impresionat-o simplitatea întrebării.

– Sigur că da. Dar te am deja, nu-i aşa? E nevoie oare de acte ca să o dovedim?

– Poate că da. Aşa cred, a spus el cu sinceritate. Nu vreau doar să locuiesc temporar la tine, să mă simt ca un musafir, încercînd să găsesc un dulap liber. Şi, în plus, nu cred că voi avea un dulap cumsecade în acea casă pînă cînd nu voi face eu unul şi nu se cuvine să te apuci de treabă în casa altuia. Este o problemă serioasă. Dar, în ce-o privea pe Fiona, tot aşa era şi căsătoria. Foarte serioasă problemă, mai serioasă decît îşi imaginase vreodată.

– Dacă te las să faci un dulap, tot mai simţi nevoia să te însori? El şi-a putut da seama că ea era înfricoşată.

– De ce te temi atît de mult de căsătorie? El nu putea înţelege. Ea însă avea această fobie.

– Dacă se căsătoresc, oamenii se despart şi mor. Ei se rănesc şi se dezamăgesc unul pe altul şi pleacă fiecare pe drumul lui. Dacă totul se rezumă la a trăi împreună, cu timpul, se plictisesc unul de altul într-o anume privinţă, dar nu se produce mult rău în acest fel.

El ştia că Fiona se gîndea la tatăl ei care le abandonase, dar nu era vorba numai de asta. Ea nu voia să fie proprietatea cuiva sau să rişte să piardă persoana iubită. Nu voia să-i îngreuneze situaţia. Căsătoria părea un lucru prea restrictiv pentru ea şi se temea să nu fie dominată. Chiar relaţia cu fetele lui s-ar înrăutăţi dacă ei

s-ar căsători. Acum asta era problema lui dar, o dată căsătoriți, ar fi devenit și a ei în aceeași măsură.

– Îmi place să fiu însurat, i-a mărturisit el. Îmi place ce semnificație are. Înseamnă că eu cred în tine și te voi iubi veșnic.

– Nu există nimic veșnic, a spus ea încetișor. Soția lui defunctă era un exemplu grăitor în această privință. Oamenii i-o dovediseră și ei întreaga sa viață. Nu există nimic veșnic. Există doar prezentul. Și ei trăiau clipa. Ea nu voia să creadă în veșnicie, cu nimeni. În final, s-ar simți rănită.

– Ba da, Fiona, există. Aș vrea să fiu veșnic cu tine.

– Spui asta acum, a zis ea calmă și ești de bună-credință. Dar, într-o zi, dacă te enervez sau te saturi de mine, o să pleci.

– Nu ai prea multă încredere în mine, a remarcat el cu tristețe.

– În tine, poate că da, dar nu în viață. Viața nu-ți dăruiește veșnic.

– Nu am părăsit niciodată pe cineva în viața mea. Și nu am de gînd să te părăsesc nici pe tine. Nu sînt plămădit din asemenea aluat, a zis el cu delicatețe.

– Asta-i ceea ce spui acum. Dar cine știe ce vei spune mai tîrziu. Prefer situația actuală. De ce să strici un lucru bun asumîndu-ți riscul unei căsătorii? Era prea periculos. Ea nu voia însă să-i rănească sentimentele și era măgulită că el o ceruse de soție.

– Nu vreau să fiu veșnic un oaspete în casa ta. Vreau să am ceva împreună cu tine, să-mi împart viața cu tine. El nu intenționa să o sperie, dar i-ar fi plăcut să aibă copii cu

ea. Ştia însă ce părere are ea în această privinţă. Tot ceea ce voia el acum era să se însoare cu ea, restul urmînd să vină mai tîrziu. Nu voia să o sperie mai mult decît era. În ochii ei se citea spaima. Vrei să te gîndeşti la asta?

– De ce?

– Pentru că te iubesc şi vreau să mă însor cu tine.

– E un lucru atît de prostesc. Dacă spune cineva nişte cuvinte pentru noi sau port un inel pe care mi-l dăruieşti, asta nu înseamnă că ne iubim mai mult. Eu te iubesc deja. El avea pentru ea un inel în buzunar, dar n-a vrut să-i spună ca să nu o sperie şi mai mult. Nu mai cunoscuse o altă femeie ca ea, de aceea o iubea.

– Este legămîntul, angajamentul. Este un mod de a spune lumii că eu cred în tine şi tu crezi în mine şi că noi ne apreciem unul pe altul.

– Eu te apreciez oricum. Nu este nevoie să mă mărit cu tine ca să-ţi dovedesc acest lucru.

– Eu poate că da. El n-a mai spus altceva şi, cînd s-au dus înapoi în camera lor, în acea noapte, au făcut dragoste. Apoi, el a adormit lîngă ea, iar ea a stat lungită în pat şi s-a gîndit la spusele lui, încercînd să-şi imagineze cum ar fi dacă s-ar mărita cu el. Şi, pentru prima dată, dintr-un straniu motiv, s-a simţit bine şi deloc speriată. S-a gîndit, după aceea, la ce i-a spus Adrian despre compromis şi poate că dacă acest lucru însemna atît de mult pentru el şi nici nu era ceva atît de greu pentru ea, merita încercat. A stat în pat şi s-a gîndit toată noaptea şi a adormit, în cele din urmă, cînd a răsărit soarele, dimineaţa, simţindu-se surprinzător de liniştită.

El stătea lungit alături de ea, privind-o, cînd ea s-a trezit şi i-a zîmbit. Nu mai iubise pe nimeni aşa cum îl iubea pe el şi poate că John avea dreptate. Ea nu simţea nevoia ca iubirea lor să fie atestată de un document, dar poate că era un lucru necesar să stea alături de el şi să lase lumea să afle cît de mult îl iubeşte. Şi, mai mult ca orice, ea ştia că era un mod de a-i spune „am încredere în tine". Aceasta era esenţial pentru ea. Iubise cîţiva bărbaţi în viaţa sa, dar niciodată nu avusese încredere în vreunul, cu excepţia lui John. Poate că acum era timpul să o dovedească.

– Îţi aminteşti ce m-ai întrebat seara trecută? a şoptit ea lungindu-se lîngă el.

– Mmm... da..., i-a zîmbit el. Cred că-mi amintesc. El se aştepta la un alt discurs de-al ei în legătură cu motivele pentru care nu are nevoie de căsătorie.

– Cred că mi-ar plăcea să o fac. Ea a spus-o atît de încet, încît el aproape că nici n-a auzit.

– Vorbeşti serios? i-a şoptit el în loc de răspuns. El habar n-avea ce o făcuse să fie, în cele din urmă, de acord. Se simţea năucit.

– Da, aşa cred. Poate că nu este o idee chiar atît de proastă. Doar o dată. Cu tine. Vorbind în general, este împotriva principiilor mele, dar m-am gîndit să fac o excepţie pentru tine.

– Aşa să fie. El era radios. Ea a trebuit să fie măcar o dată curajoasă. Vrei într-adevăr să te măriţi cu mine, Fiona?

– Da, aşa cred. Doar dacă nu-mi vin în fire.

– Poate că ar trebui să o facem repede, înainte să te răzgîndeşti.

– Cînd te-ai gîndit?

– Oricînd vrei tu. El voia să facă lucrurile cît mai suportabile pentru ea.

– Poate peste cîteva săptămîni, cînd ajungem acasă. Doar noi doi şi poate Sir Winston.

– Trebuie să mă însor şi cu cîinele?

– Absolut. Dădea impresia că aşa gîndea, dar el nu avea nici o intenţie să se certe cu ea. Era prea emoţionat şi prea fericit. Ai de gînd să le spui fetelor tale înainte de a trece la fapte? Părea, pe bună dreptate, îngrijorată.

– Nu cred. Ele nu vor dori să fie de faţă. Mai bine le spun după aceea. Tu ce părere ai?

– Poate că este mai bine. Vom putea da o petrecere ulterior. Cred însă că ceremonia trebuie să fie discretă.

– Spune ziua şi o să fiu acolo, a zis el şi a ţinut-o strîns la piept, după care s-a dat jos din pat, a scos inelul din buzunar şi i l-a strecurat pe deget. Ea stătea în pat uitîndu-se surprinsă la inel, după care lacrimile au început să-i curgă încet pe obraji. În final, ea a avut suficientă încredere în el ca să facă acest pas. Stătea în pat şi îl ţinea strîns îmbrăţişat, dîndu-şi seama cît de mult îl iubeşte. Ştia că poate avea o încredere totală şi necondiţionată în acest om.

Capitolul 11

Ziua căsătoriei lor a fost cît se poate de liniştită. Într-una din zile, după ce au plecat de la birou, s-au dus să ia certificatul. Fiona a făcut apoi o programare la un preot pe care-l cunoştea şi, într-o sîmbătă după-amiază, din ianuarie, ea şi John au mers la bisericuţa ce-i plăcuse ei întotdeauna, din Village. Au plecat cu un taxi pînă în centru şi ea l-a luat şi pe Sir Winston cu sine. Nu era felul de nuntă pe care şi-ar fi dorit-o John, dar asta voia Fiona. Ea a coborît, îmbrăcată într-un costum alb şi o haină de blană pe care rareori o purta. Nu arătase niciodată atît de frumoasă ca atunci cînd şi-au rostit jurămintele în micuţa biserică şi el i-a pus pe deget un simplu inel de aur. Uitîndu-se la John, ea şi-a dat de fapt seama că-i aparţine lui pentru totdeauna, la fel cum şi el îi aparţine ei. Pînă atunci, nu-şi dăduse seama ce semnificaţie are acest lucru pentru ea. Pentru Fiona, era un legămînt veşnic şi ea ştia că şi John gîndea la fel, motiv pentru care se măritase cu el. A fost un legămînt solemn în care credeau amîndoi. Şi cînd ei s-au dus acasă în acea după-amiază, s-au aşezat o clipă şi au băut şampanie, după care ea a început să chicotească.

– Nu pot să cred că am făcut-o.

– Nici mie nu-mi vine să cred. Sînt foarte fericit că ai făcut-o. Noi am făcut-o, s-a corectat el. Hotărîseră să nu le telefoneze fetelor pînă a doua zi, dimineață. Nu voiau să facă ceva care ar fi putut să le strice bucuria.

Şi-au petrecut toată noaptea în pat, îmbrățişați şi făcînd dragoste. Şi cînd s-au trezit, dimineața, ningea şi totul era acoperit cu o frumoasă mantie albă.

Au pregătit micul dejun şi au plimbat cîinele, iar John s-a uitat la ea amuzat.

– Apropo, care este acum numele tău? Doar ca să ştiu cînd te prezint.

– Crezi că Fiona Anderson sună prea ciudat? Fiona Monaghan-Anderson pare cam pretențios. Am să-ți spun eu cum. O să mă prezint Anderson cîteva săptămîni şi, dacă-mi place, rămîn la acest nume.

– E drăguț. Trebuie să recunosc. Sper să-ți placă.

– Am putea face schimb de nume, a spus ea simțindu-se buimăcită.

După ce s-au întors acasă, ea l-a sunat pe Adrian, iar John s-a dus sus ca să le telefoneze fetelor. Ambele reacții erau previzibile. Adrian nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, iar fetele au fost cît se poate de rele cu tatăl lor. El ştia că ele speraseră să-l oprească prin tertipurile lor şi că erau furioase fiindcă nu reuşiseră. Acum însă, nu mai era nimic de făcut. El se însurase cu Fiona şi spera că ele se vor împăca cu situația şi chiar dacă n-o acceptau, tot nu se va schimba nimic. Fiona nu i-a pus nici o întrebare după ce el a vorbit cu ele. Nu se aştepta la o schimbare de atitudine din partea lor. Adrian o întrebase dacă se mai duce la Paris pentru show-urile de modă din ianuarie.

– Sigur că da. Nu am renunțat la serviciu, m-am măritat doar, a spus ea. A trebuit să ajungă la vîrsta de patruzeci și doi de ani să o facă. I se părea extrem de uimitor.

Ei de-abia au avut timp să sărbătorească evenimentul. Fiona a spus că își petrecuseră luna de miere înainte de căsătorie, cînd au fost în Caraibe. Zece zile mai tîrziu, ea a plecat la Paris pentru show-urile de modă primăvară/ vară. Și, imediat după ce s-a întors, au avut loc prezentările de haine de gata în cadrul săptămînii modei. O săptămînă infernală, după cum a numit-o ea. A muncit din greu, și abia dacă l-a văzut pe John în prima lor lună de căsnicie. N-au avut timp nici să organizeze o petrecere. Și, acum, cînd fetele lui au venit acasă, el le-a spus că pot sta fie cu el, la Fiona, fie în apartamentul lor, urmînd ca el și Fiona să se mute acolo, dar în nici un caz el nu mai era dispus să vină acasă singur, ca să le vadă.

Și, spre disperarea Fionei, fetele, fără tragere de inimă, au acceptat ca să vină cu el și John a implorat-o să stea în apartamentul lui în weekend. Ea știa cît este de important acest lucru pentru el. A fost unul din acele oribile sacrificii despre care îi vorbise Adrian, așa că s-a declarat de acord. Și totul a fost la fel de neplăcut după cum se așteptase.

Fetele abia dacă i-au vorbit și, cînd au făcut-o, au fost disprețuitoare și răutăcioase, dar cel puțin au tolerat-o acolo, ceea ce era un progres. Doamna Westerman aproape că a otrăvit-o cu un curry atît de iute, ce i-a făcut destul de rău și, spre groaza lui John, ea i-a dat „accidental" drumul lui Fifi din bucătărie și cîinele s-a repezit drept

la piciorul Fionei, cel stîng de data aceasta, şi şi-a înfipt colţii în glezna ei. Acum, a avut nevoie doar de patru cusături. Adrian s-a uitat la ea uluit cînd a văzut-o luni dimineaţă.

– Iar? Eşti nebună? Cînd au de gînd să renunţe la acel cîine?

– Am crezut că John o să o omoare pe menajeră. El a ţipat atît de tare, că fetele au început să plîngă şi ea a ameninţat că pleacă. Trebuie să am un pistol cu anestezic data viitoare cînd vin fetele acasă.

– Sper că nu vin des. A concediat-o pe menajeră?

– N-a putut. Fetele o iubesc.

– Fiona, ea încearcă să te omoare.

– Ştiu. Moarte provocată de curry. Încă mai am arsuri din cauza asta. Slavă Domnului că este prea mic cîinele ca să sară la gît, pentru că altfel ar fi făcut-o. A trebuit să iau partea bună a lucrurilor. Îl iubesc pe John.

– Nu trebuie să iubeşti cîinele, pe menajeră şi pe copiii lui.

– Este o provocare mult mai mare, a mărturisit ea. Iar John s-a simţit din nou extrem de jenat. A fost un weekend înfiorător, după stresul prin care a trecut şi la birou. Fiona fusese ocupată pînă peste cap în ultimul timp. Revista îi crea serioase probleme. Oamenii plecaseră, formatul se schimbase, noua campanie publicitară a trebuit să fie refăcută, ceea ce constituia o altă complicaţie atît pentru John, cît şi pentru ea. Un fotograf dăduse în judecată revista. Un supermodel luase o supradoză la o şedinţă foto şi era aproape să moară, lucru ce crease o imensă publicitate negativă. Fiona venea acasă la ora zece în fiecare seară şi

călătorea mai mult ca oricînd. S-a dus de trei ori la Paris într-o singură lună şi, în luna următoare, a plecat la Berlin pentru două săptămîni, după care a trebuit să plece la Roma pentru o şedinţă importantă, cu Valentino. John se plîngea că abia o vedea, şi avea dreptate.

– Ştiu, iubitule. Îmi pare rău. Am senzaţia că lucrurile îmi scapă de sub control. De fiecare dată cînd rezolv o problemă, apare alta. Nici el nu avea parte de prea multă linişte la birou. Agenţia trecea, din nou, sub controlul altcuiva şi asta îi crea şi lui mari probleme. Şi în aprilie, una dintre fetele lui i-a spus că este însărcinată şi urmează să facă un avort. Ea l-a acuzat pe el, spunîndu-i că dacă nu s-ar fi însurat cu Fiona, ea ar fi fost mai precaută în relaţia cu iubitul său. Era absurd să-l condamne pe el, dar John s-a simţit întrucîtva vinovat, iar într-o seară, cînd a băut prea mult, a acuzat-o şi pe Fiona, ceea ce a şocat-o.

– Chiar crezi cu adevărat că sînt vinovată pentru sarcina şi avortul lui Hilary? Fiona s-a uitat la el nedumerită.

– Nu ştiu ce să cred. Noi le-am înrăit. Şi, la naiba, Fiona, eu nu te văd deloc. Era foarte nefericit din această cauză.

– Ce are asta de-a face cu alte lucruri?

– Am senzaţia că trăiesc cu o însoţitoare de bord. Vii aici să-ţi schimbi hainele şi să-ţi faci un alt bagaj, după care decolezi din nou. Cînd vin acasă de la birou, stau cu cîinele tău afurisit şi cu zănaticul pe jumătate gol care aleargă de colo-colo. Simt nevoia să vin într-o casă normală, după tot stresul de care am parte la birou.

– Atunci ar fi trebuit să te însori cu o persoană normală, i-a întors-o ea. Lucrurile pe care i le spusese o afectaseră.

– Am crezut că asta am făcut. Nu pot trăi în tot acest haos.

– Ce haos? Ea nu mai avea viață socială. Nu mai dădea petreceri pentru că nu voia să-l deranjeze pe el. Îi promisese şi că-i va pune în vedere lui Jamal să se îmbrace decent. Îi mai spusese şi înainte dar, ori de cîte ori nu era prin preajmă, el făcea ce voia.

Adrian a observat cît era de furioasă cînd a venit într-o dimineață la birou şi a întrebat-o ce s-a întîmplat. Ea şi cu John tocmai avuseseră o nouă dispută cu privire la Jamal.

– Ți-am spus că trebuie să faci compromisuri. Cumpără-i lui Jamal o uniformă şi spune-i că trebuie să o poarte.

– Ce importanță are? Cui îi pasă ce poartă el atunci cînd face curățenie?

– Lui John îi pasă, a spus Adrian grav. Şi, în privința dulapurilor, ce ai făcut?

– N-am avut timp să fac nimic. Timp de trei luni am fost mereu plecată. N-am avut nici o clipă de răgaz, Adrian, şi tu ştii asta.

– Ei bine, ar trebui să faci ceva. Doar nu vrei să-l pierzi.

– N-am de gînd să-l pierd, a spus ea cu convingere. Sîntem căsătoriți.

– De cînd este asta o garanție?

– Ei bine, aşa se presupune, a spus ea îndîrjită.

– Acesta este sensul jurămintelor, nu-i aşa?

– Sigur că da, dacă te căsătoreşti cu un sfînt. Cu muritorii de rînd, garanţiile pot dispărea. Fiona, oamenii îşi pierd răbdarea, a încercat el să o prevină.

– Bine, bine. O să-i dau un dulap. De ce are el nevoie de un dulap pentru cîteva lucruri? Şi-a lăsat în apartament majoritatea hainelor, împreună cu cele ale soţiei lui şi cu acel portret al ei pe care-l detest. Am avut o discuţie pe tema asta într-o zi. El vrea să-l aducă la mine pentru ca fetele lui să se simtă ca acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce nevoie am eu de portretul soţiei lui?

– Compromis, compromis, compromis! a ridicat Adrian degetul spre ea. El şi-a propus să le facă pe fetele lui să te placă mai mult. Poţi să pui portretul în dormitorul lor. Nu este nevoie să-l vezi tu.

– Nu-mi voi transforma casa într-un sanctuar al defunctei sale soţii. Nu pot trăi aşa.

– Primul an este întotdeauna cel mai greu, a spus Adrian calm, dar asta pentru că el nu se număra printre cei ce fac compromisuri. Şi nici Fiona. Ea voia să menţină totul neschimbat şi de cîte ori John muta vreun lucru din loc, ea se înfuria cînd venea acasă de la birou. I-a spus şi lui Jamal să nu-l lase pe John să facă vreo schimbare. Ei au avut o discuţie aprinsă în timp ce ea se afla la Los Angeles, pentru a superviza o şedinţă foto a Madonnei. John a vrut să pună cîteva din cărţile sale în bibliotecă şi Jamal nu l-a lăsat. John a sunat-o la Los Angeles şi a ameninţat că pleacă de acasă dacă nu-l pune la punct pe Jamal. A fost pentru prima dată cînd a făcut acest lucru şi ea s-a speriat şi i-a spus lui Jamal să-l lase să facă tot

ce vrea. Jamal s-a certat cu ea la telefon, spunîndu-i că ea i-a dat dispoziții să nu-i permită lui John să schimbe ceva şi ea aproape că a făcut o criză de nervi şi a țipat la el cerîndu-i să nu mai creeze alte probleme. Jamal a sunat-o în seara aceea şi a amenințat că pleacă, şi ea l-a implorat să rămînă. Voia să aibă în jurul său oameni, locuri şi lucruri familiare şi, brusc, totul se schimba. Avea două fete vitrege cu care nu se înțelegea şi un bărbat care voia să-şi pună pecetea asupra vieții ei, şi avea şi dreptul să procedeze astfel. Dar, după o perioadă în care făcuse ce voia, simțea că fiecare schimbare pe care el o dorea este un atac la persoana ei. Chiar şi vederea cărților lui în biblioteca ei o irita uşor. El mutase cîteva volume de-ale ei pe raftul de sus, ca să facă loc pentru ale sale.

În acele zile, ei se certau, țipau unul la altul şi se acuzau reciproc. Doamna Westerman amenințase că pleacă, John se gîndea să vîndă apartamentul, iar fetele lui erau ofensate. Şi dacă el vinde apartamentul, Fiona ştia că fetele vor veni să stea la ea şi, orice s-ar fi întîmplat, nu voia să ia şi cîinele. Amenințase că-i face de petrecanie dacă-l aduce în casa ei, şi John le spusese ceva despre asta lui Hilary şi Courtenay, care acum o urau şi mai mult pe Fiona. Era un permanent cerc vicios de neînțelegeri şi interpretări greşite, de nervi şi situații încordate, în toate privințele.

În aprilie, lucrurile au luat o întorsătură dramatică atunci cînd John i-a spus că organizează un dineu pentru un client nou. El voia ca acesta să aibă loc la Le Cirque, într-un salon privat şi a rugat-o pe Fiona să-l ajute. Secretara lui nu se pricepea la astfel de lucruri şi i se părea

normal să apeleze la sprijinul Fionei. Ea ar fi urmat să rezerve salonul, să aleagă meniul, să comande florile şi să-l ajute la aranjarea locurilor. Trebuia să invite mai multe persoane de la agenţie şi cel puţin un membru din colectivul de creaţie. Era, întrucîtva, un grup neomogen. Pe client îl cunoştea foarte bine, nu însă şi pe soţia lui şi avea încredere în judecata Fionei cu privire la detalii şi organizare. Clientul era un om extrem de rigid, din Midwest, şi total diferit de lumea Fionei.

Primul lucru pe care l-a făcut Fiona a fost să insiste ca ei să dea petrecerea la ea acasă. A spus că ar avea o tentă mai personală şi atmosfera ar fi mai destinsă. În plus, toţi se vor simţi mai în largul lor decît într-un restaurant ce ei i se părea mai impersonal, deşi Le Cirque le plăcea amîndurora.

– Eu îmi organizez întotdeauna aici dineurile de afaceri pentru revistă, a spus ea, însă John era de altă părere.

– Lumea ta de la revistă este total diferită. N-ai văzut niciodată un tip mai scorţos ca acesta şi, în plus, nu ştiu nimic despre soţia lui.

– Ai încredere în mine. Ştiu ce fac, a spus ea cu convingere, hotărîtă să se elibereze de stresul din ultimele luni. Îi voi trata ca pe demnitari. Îl voi chema pe cel care-mi organizează petrecerile, ca să se ocupe de asta. Dacă vrei, putem pregăti o fabuloasă masă franţuzească, asemănătoare cu cea de la Le Cirque.

– Dar Jamal? a întrebat el nervos. Tipul acesta a fost şeful Partidului Republican din Michigan înainte de a se muta aici. Nu cred că ar accepta un valet în şalvari şi n-aş vrea ca să ne considere bizari.

– El are o uniformă. Îi voi cere să o poarte. Promit. O să-l amenințe cu moartea, l-a asigurat ea din nou și vorbea cît se poate de serios. Îi cumpărase o uniformă adecvată, de valet, după ce se măritase cu John, anticipînd o serată ca aceasta. El n-o purtase niciodată, dar ea știa că-i vine bine. Îl convinsese s-o probeze și o comandase special pentru el.

A doua zi, ea a chemat furnizorii și florarii, a comandat mîncare franțuzească și vinuri alese. Intenționa să servească Haut-Brion, Cristal, Cheval Blanc și Château d'Yquem la desert. Era hotărîtă să-și spele toate păcatele în seara aceea, fiind convinsă că totul va merge ca pe roate. Nu a lăsat nimic la voia întîmplării.

În ziua petrecerii, doi dintre cei mai buni redactori ai ei au amenințat-o că pleacă din cauza unui proiect ce nu mersese bine și Fiona s-a văzut nevoită să cedeze. La biroul ei, atmosfera era extreme de tensionată. Secretara sa a avertizat-o că este însărcinată și că lipsește toată ziua, Adrian rămăsese acasă, fiind gripat, iar ea avea de la mijlocul după-amiezei o cumplită durere de cap ce amenința să se transforme în migrenă. Imediat după ce a venit acasă, a luat o pilulă pe care a găsit-o în dulăpiorul ei de medicamente, într-un tub nemarcat, pe care cineva i-l dăduse în Europa. Totul era sub control și, cu o jumătate de oră înainte de dineu, furnizorii aranjaseră totul, Jamal era îmbrăcat cu uniforma, masa arăta frumos și cristalurile străluceau. Și cînd John a verificat totul înainte de venirea oaspeților, a părut mulțumit. Masa arăta ca o reclamă dintr-o revistă, iar mîncarea avea un miros îmbietor.

Oaspetele de onoare şi soţia lui au sosit la ora fixată, de fapt cu cinci minute mai devreme, ceea ce Fionei i s-a părut puţin cam nepotrivit. Ea tocmai îşi încheiase fermoarul la o rochie neagră simplă, cînd a sunat soneria şi John s-a repezit jos. Ea şi-a pus pantofii ei escarpen negri, de lac şi cu tocuri înalte, şi o pereche de cercei mari, de coral. Arăta atît de simplă şi respectabilă, încît aproape că nu s-a recunoscut atunci cînd s-a uitat în oglindă. Cînd a coborît, pentru a se alătura oaspeţilor, tot o mai durea capul, dar se simţea mai bine de cînd luase pilula. I-a zîmbit prietenoasă clientului lui John, atunci cînd acesta a prezentat-o, mai întîi lui Matthew Madison şi apoi scorţoasei sale soţii. Amîndoi păreau că n-au mai zîmbit de o veşnicie. Restul musafirilor păreau mai puţin rigizi, mai ales că veniseră pe rînd. În total, erau zece oaspeţi, plus Fiona şi John.

Jamal a servit primul platou cu aperitive şi totul a decurs bine pînă cînd Fiona a simţit că migrena a revenit în forţă. Ea s-a hotărît să nu mai ia altă pilulă; în schimb, i-a cerut lui Jamal un pahar cu şampanie. Şi, cînd a terminat de băut, părea să se simtă mai bine. S-a dus să pună nişte muzică ca să creeze o atmosferă mai plăcută şi a zîmbit în sinea sa. Nu mai dăduse de ani de zile un dinner party atît de select şi de restrîns ca acesta. Voise însă să facă totul aşa cum îi ceruse John, şi reuşise.

Cînd Jamal a servit aperitivele a doua oară, ea l-a văzut pe John că-i face semn să se uite la Jamal şi ea nu a înţeles de ce. El a aruncat o privire spre picioarele lui Jamal şi atunci a văzut că pe lîngă pantalonii negri cu vipuşcă de satin, smochingul negru adecvat şi cămaşa

albă cu papion pe care le purta, mai adăugase, după începerea petrecerii, o pereche de pantofi cu tocuri înalte, aurii şi cu ştrasuri. Ea i-a recunoscut imediat ca fiind ai ei. S-a dus după el la bucătărie şi i-a spus să şi-i scoată.

– De ce nu porţi pantofi potriviţi? l-a certat ea. El s-a uitat la ea cu un aer inocent şi a ridicat din umeri.

– Mă jenează.

– La fel şi ăştia. De cîte ori i-am purtat, mi-au făcut băşici. Jamal, trebuie să ţi-i scoţi. John face o criză.

– Detest pantofii bărbăteşti, sînt atît de urîţi, a spus el cu un aer nefericit.

– Nu-mi pasă. Seara asta este importantă. Schimbă-ţi pantofii.

– Nu pot.

– De ce ?

– I-am aruncat.

– Unde?

– La gunoi. Ea a scos capacul de la cutia de gunoi şi i-a văzut acolo împreună cu cochiliile de stridii, două cutii goale de caviar şi o jumătate de aspic de tomate ce cursese peste ei. Jamal nu mai putea purta pantofii. Ea s-a gîndit să-i sugereze pantofii lui John, dar picioarele lui erau cu aproape patru numere mai mari decît ale lui Jamal.

– Du-te sus şi ia cel puţin o pereche din pantofii mei fără toc. Unii negri! l-a zorit ea, în timp ce el fugea pe scara de serviciu încălţat cu pantofii ei aurii cu tocuri înalte. Ea a mai băut un alt pahar cu şampanie şi s-a reîntors la John şi la plicticoşii lui musafiri. Şi, în clipa în care a intrat în living, s-a împiedicat şi conţinutul celui de-al treilea

pahar cu şampanie a zburat de-a curmezişul încăperii şi a aterizat pe rochia lui Sally Madison, în timp ce Fiona abia mai respira.

– Oh, Doamne. Îmi pare atît de rău, Sammy... vreau să spun Sarry... Sally... John şi-a dat imediat seama că este ameţită. Nu o mai văzuse pînă atunci în starea asta şi nu-şi putea explica ce se întîmplase. Fiona s-a dus repede în bucătărie să ia un prosop şi nişte sifon ca să scoată petele de şampanie de pe rochia femeii.

După aceea, atmosfera s-a deteriorat rapid. Jamal s-a întors încălţat cu alţi pantofi, aşa cum i se spusese, dar în loc să fie negri, erau de culoare roz strident, şi toţi cei din încăpere l-au observat, în timp ce trecea cu aperitivele. Şi cînd s-au aşezat la masă, Fiona era atît de beată, încît abia se mai ţinea pe picioare. Pilula pentru migrenă, aparent inofensivă, împreună cu şampania, se transformase într-un amestec exploziv. Înainte de desert, ea s-a dus sus şi s-a întins pe pat. Mîncarea a fost bună şi vinul excelent, dar Jamal îi şocase pe soţii Madison şi a continuat să facă acelaşi lucru şi atunci cînd a servit la masă şi a început să vorbească familiar cu oaspeţii.

După plecarea musafirilor, John era furios la culme cînd s-a dus sus şi a găsit-o pe Fiona pe pat îmbrăcată. Ea s-a trezit imediat cînd el a intrat.

– Oh, Doamne. Am avut o migrenă cumplită, a spus ea cu un geamăt şi s-a întors uitîndu-se la el şi punîndu-şi amîndouă mîinile pe cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta? a întrebat-o el furios. Nu-l mai văzuse niciodată aşa supărat şi spera că nu-l va mai vedea vreodată. Cum ai

putut să te îmbeți la un dineu atît de important? Doamne, Fiona, te-ai comportat ca un candidat pentru AA*.

– Am avut o migrenă şi am luat o pilulă înainte de dineu. Cred că împreună cu şampania a avut acest efect. Nu s-a mai întîmplat pînă acum.

– Ce a fost? Heroină? Şi Jamal ce-a făcut? I-a plesnit smochingul cînd s-a îmbrăcat? Ce naiba făcea cu pantofii aceia?

– Cei aurii sau cei roz? Ea încerca să se concentreze asupra celor spuse de John, dar mai era încă beată din cauza pilulei şi a şampaniei şi, după cinci minute, în ciuda tuturor eforturilor de a rămîne trează, a adormit din nou.

A doua zi a fost atît de mahmură, încît nu şi-a putut aminti nimic în legătură cu dineul dar, la micul dejun, pe un ton glacial, John a pus-o la curent. Nu a mai vorbit cu ea după aceea timp de o săptămînă. L-a sunat a doua zi pe Madison şi s-a scuzat pentru comportamentul soției sale, exprimîndu-şi speranța că nu-i stricase definitiv rochia lui Sally. În mod surprinzător, Matthew Madison a fost înțelegător şi John i-a explicat că Fiona făcuse greşeala de a lua o pilulă pentru migrenă şi bînd şampanie. El şi-a dat seama că era genul de scuză pe care oricine ar fi invocat-o în cazul unei soții alcoolice. Şi, indiscutabil, aşa cum luna mai vine după aprilie, acea seară marcase o răceală între ei. John era încă supărat, deşi Fiona se scuzase de o mie de ori. Indiferent dacă ea mai combinase vreodată alcoolul cu medicamentele, lui i s-a părut nepotrivit ca în acea seară să facă asemenea experimente.

* Alcoolicii Anonimi (n.tr.).

Şi în luna mai, în timpul unei importante şedinţe foto ce a durat o săptămînă, un faimos fotograf, cunoscut în toată lumea, a fost dat afară din hotelul în care stătea pentru că îşi adusese cinci prostituate în cameră, în acelaşi timp, lucru ce i-a deranjat pe ceilalţi locatari. Fiona s-a văzut nevoită să-l aducă acasă şi să-l găzduiască în camera de oaspeţi, astfel încît toate cuierele pe rotile cu hainele ei şi-au găsit locul în living. A fost o harababură teribilă în casă şi, cînd a venit John de la birou l-a găsit pe fotograf în living făcînd sex cu două prostituate şi un dealer de droguri care le vindea cocaină. Fiona era încă la slujbă. John şi-a ieşit, pe bună dreptate, din minţi şi i-a dat pe toţi afară. Tremura de furie cînd a sunat-o pe Fiona la birou. Ea nu l-a condamnat şi a fost la fel de supărată, dar fotograful era unul dintre cei mai importanţi cu care lucra ea şi nu voia să-l piardă. Inevitabilul s-a produs însă, a doua zi, cînd el a plecat înapoi la Paris. Ea nu ştia cum să suplinească lipsa lui la realizarea numărului din iulie. Stătea în biroul său plîngînd, cînd Adrian a intrat şi ea a ţipat la el.

– Dacă mai pomeneşti o dată de compromis, te ucid. Idiotul acela de Pierre St. Martin a făcut o orgie în livingul meu noaptea trecută şi John l-a dat afară. El a plecat şi a compromis numărul din iulie. Şi acum trei săptămîni, m-am îmbătat după ce am combinat şampania cu o pilulă franţuzească pentru migrenă, la un dineu de afaceri pe care l-am organizat la mine acasă pentru John. Noi ne înnebunim unul pe celălalt. Portretul soţiei lui este în livingul meu, fetele lui mă detestă şi eu sînt vinovată fiindcă una dintre ele a făcut un avort. Şi ce naiba voi

face cu numărul din iulie? Mizerabilul acela a plecat şi m-a lăsat pe mine să plătesc oalele sparte, după ce John i-a dat un picior în spate şi l-a aruncat în stradă, lucru pentru care nu-l condamn. El făcea sex cu dealerul de droguri şi cu două prostituate cînd a venit John de la birou. M-ar fi scos din minţi şi pe mine. Şi el încă nu m-a iertat fiindcă m-am îmbătat la dineul lui. Am avut o migrenă. În afară de asta, Jamal a purtat pantofii mei aurii Blahnik, cu tocuri înalte, din sezonul trecut. Era un întreg pomelnic de nenorociri.

– O, Doamne, Fiona, o să te ucidă dacă-i faci asemenea pocinoage. Îţi pierzi controlul.

– Ştiu. Îl iubesc, dar nu mă pot înţelege cu fetele lui. Ele sînt nişte puştoaice răzgîiate şi răutăcioase şi le urăsc.

– Dar ele sînt puştoaicele *lui* şi el le iubeşte, a întrerupt-o Adrian. Acum, ele sînt şi ale tale şi fie că le iubeşti sau nu, trebuie să te înţelegi cu ele. Şi nu-ţi mai aduce alţi fotografi în casă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Acum spune-mi-o şi tu, a oftat ea nefericită, suflîndu-şi nasul.

– Poate că ar trebui să renunţi şi la Jamal şi să angajezi o subretă normală.

– Nu pot. N-ar fi corect faţă de el.

– Nu este corect nici să-l faci pe John să locuiască alături valetul tău pe jumătate gol, care umblă prin toată casa în şort de lamé auriu şi cu pantofii tăi. Este deranjant pentru el. Ce-ar fi dacă şi-ar aduce şi el pe cineva de la birou?

Ea îşi făcuse griji în această privinţă şi, de aceea, îi cumpărase uniforma, dar mai ştia şi că Jamal avea nevoie

de ea şi că era un om devotat şi cumsecade. Nu-şi putea da seama de ce John nu-l accepta şi pe el.

– Nu-i uşurezi situaţia lui John, Fiona, a mustrat-o Adrian.

– Nici el nu mă menajează. Ştia înainte de a se însura cu mine cum este viaţa mea şi a trăit totuşi cu mine.

– Dar lucrurile se schimbă după căsătorie. Acum este şi casa lui.

– El mai are încă apartamentul. De ce nu-şi duce acolo invitaţii dacă nu vrea ca ei să-l vadă pe Jamal? De fapt, ea sugerase ca dineul de afaceri să aibă loc la ea acasă, ceea ce păruse o idee bună. Şi, precis ar fi fost, dacă n-ar fi avut ea migrenă, n-ar fi luat pilula şi, ca urmare, nu s-ar fi îmbătat.

– De ce să se ducă la el? Parcă mi-ai spus că intenţionează să-şi vîndă apartamentul.

– Da, aşa este, dar el vrea ca fetele să stea cu noi, ceea ce ar însemna să-mi pierd camera de oaspeţi şi să am aceşti monştri în casa mea, împreună cu cîinele lor ucigaş.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fiona, nu e decît un chiuhuahua sau cam aşa ceva. Ce este?

– Este un pekinez. Şi de ce îi ţii întotdeauna partea lui John?

– Nu-i adevărat, a spus Adrian calm. Sînt de partea ta pentru că ştiu că-l iubeşti şi, dacă nu faci ceva în legătură cu toate aceste lucruri, îl vei pierde. Nu vreau să se întîmple una ca asta.

– Este motivul pentru care nu m-am măritat pînă acum. Îmi displace gîndul de a renunţa în favoarea lui.

– Nici nu e cazul. Tu nu eşti Jamal. Tu trebuie să renunţi doar la nişte detalii.

– Şi el la ce renunţă?

– În condiţiile acestea, trăind cu tine, renunţă la viaţa lui normală. Judecă şi tu din punctul lui de vedere. El vrea ca fetele sale să se simtă bine cu tine. Nu vrea să-şi piardă copilele din cauza ta. Tu ai un valet tîmpit, care umblă pe jumătate gol şi, indiferent cît ar fi de minunat, pe John îl deranjează. Ai un cîine bătrîn şi urît mirositor, ce sforăie pe patul lui în fiecare noapte. Ai o slujbă care te face să alergi permanent în jurul lumii. Ai prieteni bizari, ca mine, şi bagi în casă şi un francez zănatic care aduce la tine prostituate şi un dealer de droguri şi face sex, la vedere, în livingul tău. Cum te-ai simţi tu, dacă ţi-ar impune cineva să trăieşti în asemenea condiţii? Sincer, eu te iubesc, dar aş înnebuni dacă ar trebui să trăiesc alături dc tine.

– Bine, bine. Am să rezolv, dar portretul din living este cam prea mult, nu crezi?

– Nu, dacă asta le face pe fete să se simtă ca acasă. Mai întîi, cîştigă-le de partea ta şi, mai tîrziu, poţi muta portretul în camera lor.

– Nu vreau ca ele să aibă o cameră.

– Te-ai măritat cu un bărbat cu copii. Ei au nevoie de o cameră. Trebuie să cedezi într-un fel, a spus Adrian neîndurător. El îşi făcuse griji în privinţa ei.

– E o grea încercare pentru mine, a spus ea suflîndu-şi din nou nasul. Dintr-o dată, totul devenise extrem de apăsător pentru amîndoi.

– Şi el se află în aceeaşi situaţie. Oferă-i ceva. Îl vei pierde dacă n-o faci. Amîndoi ştiau că ea nu voia acest lucru, dar nici nu era dispusă să schimbe ceva. Spera ca el să se acomodeze cu situaţia actuală şi îşi dorea ca fetele lui să dispară, dar ele nu aveau de gînd să o facă. Dacă îl voia pe el, trebuia să le primească şi pe ele în casa ei oricît ar fi fost de dure cu ea. Nu mai primi fotografi în casă, a avertizat-o Adrian. Promite-mi cel puţin şi cumpără-i lui Jamal o pereche decentă de pantofi bărbăteşti. Ea nu l-a mai plictisit pe Adrian spunîndu-i că deja o făcuse şi că el îi aruncase pentru că-i socotea urîţi.

– Bine, promit. Era partea cea mai uşoară. Restul era mult mai complicat, după cum avea să-şi de aseama cînd s-a dus acasă seara şi a găsit un bilet de la John. El plecase la apartamentul lui pentru cîteva zile, ca să se liniştească. Ea i-a telefonat acolo şi i-a răspuns doamna Westerman care i-a spus că el nu era acasă, dar Fiona n-a crezut-o. L-a sunat pe celular, dar era pus pe mesagerie vocală. S-a simţit ca şi cum ar fi fost abandonată şi a intrat în panică. Poate că Adrian avea dreptate şi că trebuie să facă rapid nişte schimbări.

Se simţea însă ca şi cum soarta ar fi conspirat împotriva sa. Peste două zile aveau o şedinţă foto la Londra, unde i se solicitase prezenţa. Era o poveste legată de familia regală. Nu avea de ales. Trebuia să se ducă. Şi, de data aceasta, a lipsit de acasă două săptămîni. Nu reuşise să vorbească nici cu John, cît timp a fost plecată, decît de două ori. El părea întotdeauna prea ocupat ca să discute cu ea, iar celularul lui era pus de fiecare dată pe mesagerie vocală. Cînd ea s-a înapoiat, el continua să

locuiască în apartamentul lui. I-a spus că nu voia să stea la ea cînd era plecată. Fetele aveau cîteva zile libere şi erau cu el, iar peste două săptămîni urmau să intre în vacanța de vară. A speriat-o pe Fiona, spunîndu-i că se ducea singur cu ele în vacanță la ranch-ul din Montana, unde le lua întotdeauna cu Ann. Urmau să meargă acolo cînd ea va pleca la Paris pentru *haute couture*.

– Credeam că vei veni cu mine, a spus ea dezamăgită.

– Trebuie să-mi petrec ceva timp cu ele, a zis el liniştit, după care i-a frînt inima cînd i-a spus: Fiona, nu merge. Viețile noastre sînt prea diferite. Tu trăieşti într-un permanent iureş şi dezordine. Fotografi care se droghează şi fac sex cu prostituate în casa ta reprezintă vîrful aisbergului, a spus el pe un ton grav. Totodată, aceasta fusese ultima picătură pentru el, după dineul de afaceri la care ea se îmbătase şi Jamal îşi făcuse apariția încălțat cu pantofii ei aurii, urmați de cei roz. Totul părea lipsit de importanță dar, pentru el, era mult prea mult.

– Nu este corect. S-a întîmplat doar o dată, s-a tînguit ea.

– Acest „o dată" survine cam des. Nu pot tolera prezența unor astfel de oameni în preajma fetelor mele. Ce s-ar fi întîmplat dacă ele ar fi fost acolo cînd nebunul acela făcea orgii în livingul nostru?

– Dacă fetele tale ar fi fost în casă, nu i-aş fi permis să stea acolo. Este unul dintre cei mai importanți fotografi cu care lucrez şi nu voiam să ratez acea şedință foto. Dar, de fapt, o ratase. Şi acum îl pierdea şi pe el.

– Jamal este un băiat bun, dar nu-l vreau nici pe el în preajma fetelor. Sînt în viața ta o mulțime de personaje

bizare şi tu te complaci în această situaţie. Fac parte din lumea ta. Eu nu pot suporta însă toată această nebunie. Cînd vin acasă, nu ştiu niciodată peste cine dau. Singura persoană care lipseşte de fiecare dată eşti tu. De cînd ne-am căsătorit, ai fost aproape tot timpul plecată. Începuse să creadă că ea încearcă în felul acesta să-l evite.

– Am avut o mulţime de probleme la revistă, a spus ea necăjită.

– Şi eu, la agenţie, dar asta nu s-a răsfrînt asupra ta.

– Da, aşa este. A fost o perioadă dificilă pentru amîndoi.

– Mai mult decît crezi, a spus el cu tristeţe. Nu am nici măcar un loc unde să-mi pun costumele.

– Îţi voi da mai multe dulapuri. Putem cumpăra o casă mai mare dacă vrei. A mea este prea mică pentru doi oameni. Şi, fireşte pentru patru, dacă fetele s-ar muta şi ele acolo, Doamne fereşte!

– Nu este loc în viaţa ta pentru doi sau poate că ţi se pare prea ciudat acest lucru.

– Dacă voiai pe cineva atît de perfect de ce te-ai însurat cu mine? a spus ea în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Pentru că te iubesc. Te-am iubit şi încă te iubesc, dar nu pot trăi cu tine. Nu mă aştept să te schimbi. Acesta este modul de viaţă care-ţi place. Am greşit cînd am insistat să ne căsătorim. Ai avut dreptate să-ţi păstrezi libertatea toţi aceşti ani. Ştiai ce faci. Eu nu. Cred că am vrut să fac parte din viaţa ta. Era fascinant, dar acum îmi dau seama că este prea greu pentru mine.

– Ce vrei să spui? Ea era îngrozită. Nu-şi putea crede urechilor. El îi promisese că va fi întotdeauna alături de ea. Şi ea îl crezuse.

– Spun că vreau să divorţez. Am vorbit deja cu avocatul meu şi am discutat şi cu fetele mele despre acest lucru, acum două săptămîni.

– Ai vorbit cu ele înainte de a discuta cu mine? Ea arăta ca un copil ce fusese abandonat pe stradă. Şi, de fapt, el avea dreptul s-o părăsească.

– Îl voi concedia pe Jamal. Îţi cedez toate dulapurile mele. Îmi voi arunca hainele. Fetele tale se pot muta aici. Nu voi mai lăsa nici un alt fotograf să stea aici. Ea ceda în faţa lui, pentru că nu voia să-l piardă. Gîndul că va dispărea din viaţa ei o făcea să fie bolnavă de disperare.

– Nu va merge niciodată şi esenţial este că nu vreau să-mi pierd copilele, ceea ce s-ar întîmpla dacă aş sta cu tine. Chiar dacă ele se purtau îngrozitor cu ea, erau însă fetele lui şi el le iubea mai mult decît o iubea pe ea. De asemenea, sub influenţa diabolicei doamna Westerman, ele făceau presiuni asupra lui pentru a-l determina să o părăsească.

– Ele nu au dreptul să facă asta şi nici tu, suspină ea. Nu putea înţelege ce s-a întîmplat. Îşi dădea însă seama că avea şi ea o parte de vină. Poate chiar destul de mare. Dar nici el nu putea fi absolvit de orice răspundere. El făcuse un tîrg cu fetele lui şi, în final, ele cîştigaseră. Ea avea să-l piardă pe singurul om pe care-l iubise cu adevărat. Adrian avea dreptate. Nu făcuse destule compromisuri. Se simţise atît de sigură de sine, încît ignorase toate avertismentele şi acum el intenţiona să divorţeze ca să le facă plăcere copiilor lui. Însă şi ea făcuse foarte multe greşeli.

El nu s-a mai întors la ea acasă. Primul set de documente a sosit după două săptămîni. Totul durase unsprezece luni, de la început şi pînă la sfîrşit. Aproape un an, nu mai mult. Suficient ca să-l iubească cu adevărat şi să sufere cumplit cînd a părăsit-o. Fuseseră căsătoriţi aproape şase luni. La Crăciun erau deja divorţaţi. Totul i se părea greu de crezut. Îi jurase credinţă, o iubise, se căsătoriseră şi acum toate acestea nu mai însemnau nimic. Căsătoria era singurul lucru pe care Fiona nu-l dorise vreodată, iar acum se crampona de ea. Era o glumă sinistră.

La două săptămîni după ce a primit documentele prin care se notifica completarea lor de către el, ea a plecat la Paris pentru *haute couture.*

Ca de obicei, Adrian a însoţit-o. I-a ţinut tot timpul companie, în locul lui John. A dus-o peste tot. Ea era ca o stafie. Părea atît de slăbită, încît aproape că devenise străvezie. Adrian era extrem de îngrijorat pentru ea. Avea impresia că Fiona, femeia pe care o cunoscuse şi o iubise şi cu care lucrase şi rîsese împreună, dispăruse cu totul.

Capitolul 12

Fiona nu s-a dus la Hamptons toată vara. A stat acasă, şi-a oblojit rănile, a rămas singură seara, a mers la birou şi a plîns deseori. Lăsa impresia că nu mai avea nici un pic de viaţă în ea; îi pierise toată bucuria, şi energia, şi înflăcărarea. Şi de fiecare dată cînd îl vedea pe Jamal ţopăind prin casă, se mustra din nou pentru greşelile făcute. John îi oferise tot ceea ce-şi dorise întotdeauna şi nici nu îndrăznise să spere pentru ca, în final, să-i ia totul. Nimic în viaţa sa nu o rănise mai mult, nici chiar moartea mamei sale sau pierderea altor bărbaţi, după aceea. Eşecul căsătoriei cu John a marcat pentru ea îngroparea speranţei. Era ca un copil neascultător, care fusese pedepsit. Pentru lipsa ei de raţiune şi comportamentul prostesc primise o sentinţă grea şi se simţea de parcă ar fi fost condamnată la moarte. Nu meritase nici pedeapsa dată de John şi nici învinuirile pe care ea şi le-a adus după aceea şi nimic din ceea ce ar fi făcut sau spus cineva nu mai putea îndrepta lucrurile. Şi în weekendul de Ziua Muncii, pe o căldură ucigătoare, dezastrul s-a produs din nou. Sir Winston a avut un atac de cord şi a fost între viaţă şi moarte timp de două săptămîni.

Ea l-a vizitat de două ori pe zi, înainte şi după slujbă, i-a mîngîiat capul, i-a sărutat lăbuţele şi a stat tăcută lîngă

el. Şi, în final, într-o după-amiază, cu un sforăit şi o privire împăcată îndreptată spre ea, şi-a închis ochii şi a adormit definitiv. A fost o moarte liniştită. Totuşi, era o altă lovitură pentru ea. Fusese un prieten iubit şi credincios.

Două zile mai tîrziu, au avut o şedinţă importantă cu agenţia lor de publicitate şi n-a putut să nu participe. A discutat mai înainte cu Adrian şi el i-a spus că trebuie să meargă neapărat, indiferent cît de greu i-ar fi. Toată vara nu avusese nici o veste de la John. Cînd a încheiat relaţia cu ea, a făcut-o definitiv. Timpul trecea şi divorţul urma să se pronunţe peste trei luni. După o căsătorie atît de scurtă, n-ar fi trebuit să fie o lovitură cumplită pentru ea, dar chiar şi Adrian ştia acum că fusese.

Ea deschisese pentru el, în sufletul său, lăcaşuri ce fuseseră pînă atunci ascunse de lumină, aer şi iubire şi care nu fuseseră accesibile unei alte fiinţe umane. Iar cînd el a închis uşa spre ele şi spre ea, a provocat răni pe care ea încercase să le prevină toată viaţa sa. Şi, ceea ce era mai rău, el redeschisese toate rănile pe care le avusese ea vreodată şi a provocat altele. A fost o lovitură cumplită şi ea nu putea, în nici un fel, să reziste la o întîlnire cu el. În dimineaţa cînd era planificată şedinţa, ea a pus mîna pe telefon să spună că este bolnavă dar, apoi, s-a gîndit mai bine. Adrian avea dreptate. Măcar din respect faţă de sine trebuia să participe. Şi, ceea ce era mai rău, simţea nevoia să-l vadă pe el.

John Anderson a intrat la şedinţă cu o faţă bronzată şi cu o alură atletică. Purta un costum albastru-închis, în dungi fine şi o cămaşă albă, apretată, care-i venea per-

fect, una din acele cravate Hermès, clasice, bleumarin cu picăţele roşii şi avea o batistă în buzunarul de la piept. Arăta senzaţional, în vreme ce ea se simţea mizerabil.

Cei care au văzut-o, la şedinţă, au rămas cu impresia că ea se remarca prin competenţă, calm şi eleganţă, ca întotdeauna. Era reţinută şi controlată şi, cînd i s-a adresat lui, a fost amabilă şi politicoasă. Nimeni nu ştia însă cît de mult a costat-o să fie acolo sau să vorbească cu el cîteva clipe, la ieşire.

– Arăţi bine, Fiona, a spus el politicos. Dar cînd ea l-a privit, a remarcat zidul autoprotector din jurul lui şi scutul glacial din spatele privirii sale. Nu o mai lăsa să-i intre în suflet şi nimeni din cei care i-au văzut nu-şi puteau imagina că fuseseră căsătoriţi sau că unul sau amîndoi mai erau încă îndrăgostiţi. Şi unul, şi celălalt păstraseră o atitudine profesională, cu toate că el observase cît de mult slăbise ea şi cît de palidă era.

Ea purta o rochie strîmtă neagră, de in Yohji Yamamoto, ce-i accentua subţirimea excesivă, iar faţa ei era albă ca varul cînd au stat de vorbă.

– Ai fost plecată undeva în vara aceasta? Ea nu lăsa această impresie şi chiar dacă fusese undeva, probabil că stătuse ascunsă sub o stîncă. Pielea îi era atît de albă că părea aproape translucidă.

– Am lucrat la această campanie de publicitate, a spus ea privindu-l distrată şi, de cele mai multe ori, încheiem în august situaţia de la finele anului. Am avut mult de lucru toată luna. De fapt, de cînd el plecase, ea s-a simţit, din punct de vedere creativ, complet secătuită. Ce fac fetele?

– Minunat. Hilary este studentă în anul patru, iar Courtenay urmează, în străinătate, penultimul an. Este la Florența, așa că mă voi duce să o văd ori de cîte ori am să pot. Ei vorbeau ca două vechi cunoștințe care nu se mai întîlniseră de mult și nu ca doi oameni care se iubiseră și fuseseră căsătoriți. John o dăduse complet la o parte. O clipă mai tîrziu, au plecat amîndoi.

Adrian îi urmărise cu privirea și cînd au părăsit împreună încăperea a întrebat-o cu voce scăzută:

– Cum a fost? Părea îngrijorat.

– Ce anume? l-a întrebat ea prefăcîndu-se că nu știe la ce se referă.

– Te-am văzut vorbind cu John.

– A fost bine, a spus ea, întorcîndu-se să vorbească și cu altcineva, după care s-a înapoiat la birou și l-a evitat tot restul după-amiezei. De fiecare dată cînd Adrian venea în biroul ei ca să discute ceva, ea pretindea că este ocupată sau că trebuie să dea un telefon. Nu putea vorbi cu nimeni, nici măcar cu el. Era complet debusolată.

A mai trecut încă o lună, după aceea, și ea și-a dat seama, după cîteva mici neajunsuri la birou, că nu-și mai poate controla nu numai viața, ci și activitatea profesională. Se simțea descoperită pe toate fronturile. Nu-l mai avea nici pe Sir Winston cînd se ducea seara acasă. Nu mai avea pe nimeni și nimic și viața ei bizară, aiurită, pasionată, pe care ea o adorase, nu o mai atrăgea deloc. Detesta să meargă la birou în fiecare zi și, chiar mai mult decît atît, detesta să se ducă acasă.

Și-a dat demisia de la revista *Chic* la întîi octombrie și știa că sosise timpul să facă acest pas. Ea le-a dat un

preaviz de o lună, ceea ce nu era mult şi, într-o scrisoare adresată conducerii, l-a recomandat călduros pe Adrian pentru funcţia sa. A spus că demisionează din motive personale şi de sănătate, şi că a luat decizia să plece un an sau doi în străinătate, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Se simţea atît de deprimată, încît nu mai putea lucra şi s-a hotărît să-şi închirieze casa şi să se mute la Paris pentru cîteva luni. Cînd se va simţi mai bine, avea de gînd să scrie o carte.

Adrian a intrat ca o furtună în biroul Fionei în momentul în care a aflat de decizia ei.

– Nu mi-ai spus! i-a reproşat el arătînd ofuscat şi dezamăgit. Ce-ai făcut, Fiona?

– N-am avut încotro, a spus ea liniştită. Nu mai pot să-mi fac meseria. Nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nu mai dau doi bani pe oameni, petreceri, aspect sau haine. Nu-mi pasă dacă mă mai duc vreodată la vreun show de modă, de fapt, sper că nu va fi cazul.

– Măcar puteai să-mi spui înainte ce aveai de gînd să faci. De ce nu ţi-ai luat şase luni concediu? Ştiau însă amîndoi că ea nu putea face acest lucru. Ea nu putea părăsi revista fără a lăsa pe cineva în loc. De fapt, cînd pleca pentru o săptămînă, situaţia scăpa de sub control. Două zile mai tîrziu, el a aflat că Fiona l-a recomandat pentru postul său. În decurs de două săptămîni de la demisia ei, Adrian a fost numit redactor-şef al revistei *Chic*, iar Fionei i s-a spus că, după o altă săptămînă, cînd lucrurile vor intra pe făgaşul lor, era liberă să plece. Totul s-a petrecut foarte repede.

Ea şi-a părăsit liniştită biroul, fără să privească înapoi. Avea lacrimi în ochi cînd a plecat, luînd cu sine o cutie cu cărţi şi o singură plantă pe care mentorul ei i-o dăduse cu ani în urmă. Adrian plîngea de-a binelea cînd i-a luat cutia din mînă. Ştiau amîndoi că editorii vechi sînt repede uitaţi, dar nu încăpea nici o îndoială că Fiona Monaghan contribuise din plin la formarea lui. Cei de la revistă au vrut să dea o petrecere pentru ea, de plecare, dar ea a refuzat. Nu avea dispoziţia necesară. La cinci minute după ce ea şi-a părăsit biroul, Adrian a instalat-o într-un taxi şi i-a pus în braţe cutia cu cărţi.

– Te iubesc, i-a şoptit ea zîmbind trist. Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. El avea lacrimi în ochi.

– Şi eu te consider la fel. Pe mîine. El s-a dus la ea acasă, dimineaţă, ca s-o ajute la împachetat. Îşi închiriase deja casa şi-şi trimisese mobila la un depozit. Nu lua aproape nimic la Paris. Închiriase o cameră mică la Ritz, pînă cînd avea să-şi găsească un apartament. Datorită investiţiilor judicioase făcute în decursul timpului, avea o situaţie financiară satisfăcătoare şi nu era nevoită să lucreze o bună perioadă. Intenţiona să găsească un apartament şi, dacă va fi mulţumită de locuinţa sa, să scrie o carte. Poate în primăvară. Pînă atunci, va face plimbări lungi, va dormi mult şi va încerca să se vindece. Partea bună era că nu va mai trebui să-l revadă pe John Anderson. Ştia că-i va lipsi revista, dar nu atît de mult cît îi lipsea el. Trebuia însă să dea uitării trecutul. Viitorul era necunoscut şi prea puţin promiţător, iar prezentul i se părea insuportabil.

Adrian a venit a doua zi de dimineaţă, aşa cum promisese. Le-a luat toată ziua ca să golească dulapurile şi să pună lucrurile în cutii. Ea s-a dispensat de mormanul de haine demodate, ce fuseseră cîndva valoroase.

– Ai putea deschide un muzeu de modă cu toate aceste lucruri, a spus Adrian adăugînd un alt maldăr de veşminte la grămada de haine pe care ea o dăduse deoparte.

– Măcar dacă aş fi făcut asta cînd eram împreună cu John. Ar fi avut la dispoziţie mai mult de jumătate din dulapuri, a spus ea mîhnită. Nu mai rămăsese aproape nimic în dulapurile ce fuseseră atît de pline.

– Nu te mai gîndi la asta, i-a spus Adrian. Altele au fost cauzele ce au dus la deteriorarea relaţiei dintre voi. Modurile voastre de viaţă erau total diferite. El fusese căsătorit multă vreme, iar tu niciodată. El avea copii, tu nu. Copiii lui te detestau, menajera lui te ura, cîinele lui te-a atacat de două ori. Iar oamenii din jurul tău îl scoteau din minţi. Ştiau amîndoi, poate chiar şi John, că deşi el o iubea şi o considera extraordinară şi atrăgătoare, ea fusese ca un ardei iute vîrît pe gîtul lui şi ca un strop de *wasabi** ce-i făcea ochii să-i lăcrimeze de groază majoritatea timpului. Adrian era convins că John o iubise. Povara fusese însă prea grea pentru el. Avea nevoie de o persoană mai domoală decît Fiona Monaghan. Asta nu înseamnă că Adrian nu suferea şi el din cauză că John o părăsise atît de brusc. I se părea incorect din partea lui. Ea nu merita asta, indiferent cît de haotică ar fi fost viaţa sa.

---

* Condiment preparat din rădăcina unei plante asiatice *(Eutrema Wasahi),* de culoare verde şi cu proprietăţi caustice (n. tr.).

– I-ai spus de Sir Winston? a întrebat Adrian curios, în timp ce punea cincizeci de perechi de Manolos vechi într-una din cutii pentru a fi donate. Tocurile erau prea înalte şi pentru Jamal. Pe cei plaţi i-a dat lui. Nu voia să-l încurajeze să poarte tocuri înalte.

– Nu cred că-l privea pe el, a spus ea referindu-se la cîine. N-aş vrea să sune patetic, dar n-a fost doar divorţul meu, ci a mai murit şi cîinele. Fiona a trebuit să plătească cinci mii de dolari ca să fie îngropat într-un cimitir de animale de casă şi, pentru o piatră funerară, din granit negru în formă de inimă, pe care ea n-a văzut-o niciodată. Nu suporta să se ducă acolo.

Adrian s-a întors să o ajute din nou, duminică. Ea şi-a petrecut restul următoarei săptămîni aranjîndu-şi lucrurile. Vădind un pronunţat simţ al ridicolului, a plecat la Paris de Halloween.

Adrian a condus-o la aeroport şi ei au stat uitîndu-se îndelung unul la celălalt, înainte ca ea să treacă de punctul de control.

– Ai grijă de tine. Nu te mai zbuciuma. Lucrurile se întîmplă din anumite cauze.

Da. Tatăl ei plecase. Mama ei murise. John divorţase de ea. Sir Winston murise. Renunţase la o meserie ce însemnase, cîndva, totul pentru ea. Acum, nimic nu mai avea importanţă.

– Fă treabă bună, a spus ea cu lacrimi în ochi cînd s-a despărţit de el. Ştia că el se va descurca de minune. Era tot atît de bun editor ca şi ea şi, în prezent, avea mai multă energie decît ea. Aş vrea să fiu mîndră de tine. Era oricum.

– Te iubesc, a spus el, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Feţele lor erau ude de lacrimi atunci cînd s-au sărutat. Să faci furori la Paris. Ne vedem în ianuarie sau mai devreme dacă pot. Ianuarie li se părea amîndurora o eternitate. Show-urile de *haute couture* erau programate peste aproape trei luni. Şi marea ei problemă o reprezenta faptul că fusese efectiv blocată în New York. Nu se mai simţise atît de îngrozitor niciodată în viaţa sa.

– Ai grijă de tine, a şoptit ea în timp ce-şi lăsase capul în jos şi se îndepărta cu ochii înotînd în lacrimi. El a stat însă acolo pînă cînd n-a mai putut-o vedea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Capitolul 13

Camera pe care Fiona o închiriase la Ritz era mică, asemenea unui marsupiu. Ea s-a aşezat şi s-a uitat pe fereastră spre cerul de iarnă, în timp ce se gîndea la toţi cărora le simţea lipsa, la John, Adrian, slujba ei, casa ei, New York-ul, Sir Winston, chiar şi Jamal. În cîteva luni, pierduse totul şi, acum, că se afla aici, nu ştia prea bine ce va face. Iarna la Paris era ploioasă şi mohorîtă, dar se potrivea foarte bine cu starea ei sufletească şi, de fapt, se bucura că se află acolo. Nu trebuia să vorbească cu nimeni sau să vadă pe cineva. Şi nici nu voia acest lucru. Se cufundase în propria sa solitudine şi suferinţă.

La mijlocul lui decembrie, actele de divorţ i-au parvenit la Paris. Nu mai avea nici o importanţă. Şi-a petrecut Ajunul Crăciunului şi ziua de Crăciun în cameră. S-a dus la slujba religioasă de la Sacre Coeur, unde un cor de călugăriţe a cîntat atît de frumos, încît a avut senzaţia că murise şi că ajunsese în rai. A stat şi le-a ascultat cu ochii în lacrimi.

Şi, în acea seară, cînd s-a întors la hotel, a început să scrie. Era o carte despre o fetiţă cu o copilărie ca a ei şi care făcuse aceleaşi greşeli pe parcursul evoluţiei sale. Se simţea purificată scriind despre evenimentele întîmplate, ce îi apăreau într-o lumină mai clară. Îi era mai

uşor să înţeleagă căile pe care le alesese, doamenii de care se temuse şi cei pe care-i preferase în locul lor, poziţia sa, cariera sa. Evoca slujba ce însemnase atît de mult pentru ea, încît estompase toate celelalte aspecte, sacrificiile pe care fusese dispusă să le facă şi, evident, copiii pe care nu-i avusese niciodată. Chiar şi cîinele fusese înlocuitorul unui copil. De asemenea, s-a referit la compromisurile pe care le respinsese în relaţia cu John, pentru că se temuse prea mult să-i facă loc, nu în dulapurile ei, ci în sufletul ei. Pentru că dacă-i oferea totul, ceea ce făcuse oricum, ea ar fi riscat prea mult şi, pînă la urmă, îl pierduse şi pe el. Era acolo tot, într-o poveste amănunţită. Între timp, decembrie s-a încheiat şi a început luna ianuarie. Ea era absorbită de scris cînd a sosit Adrian şi el a avut impresia că ea arăta mai bine, deşi era la fel de slabă şi palidă şi aproape că încărunţise. Ea nu ieşise însă din casă zile întregi. Scria fără întrerupere. Mai era încă la Paris cînd agentul imobiliar a sunat-o să-i spună că găsise un apartament pentru ea, în cel de-al şaptelea arondisment, pe Bulevardul La Tour Maubourg. Ea i-a telefonat lui Adrian, care stătea şi el la Ritz, ca de obicei, şi el i-a promis să vină să-l vadă împreună, după show-ul de la Gaultier. Ea evitase, cu grijă, personajele din lumea modei. Nu simţea nevoia de contacte sociale.

A luat, cu el, o gustare la hotel, avînd ochelari fumurii, purtînd părul strîns la spate şi o haină cu glugă. Apartamentul i s-a părut frumos. Casa era amplasată în spatele unei alte clădiri, într-o curte pavată cu piatră şi cu o mică grădină atent îngrijită. Un cuplu care acum

trăia la Hong Kong deținuse casa, dar nu mai locuia acolo. Nu s-au îndurat s-o vîndă şi era uşor de înțeles de ce. Apartamentul ocupa ultimul etaj şi mansarda şi avea şi o grădină pe acoperiş. Părea suficient de mare pentru ea, care era singură. La mansardă exista un studio în care putea scrie. L-a închiriat fără să stea prea mult pe gînduri şi i s-a spus că se poate muta imediat. Era mobilat simplu, cu nişte lucruri de epocă şi un pat mare cu baldachin. Avea frumoase stucaturi şi pardoseli de lemn, vechi de trei sute de ani. Ea se vedea stînd aici o vreme îndelungată şi Adrian era de aceeaşi părere.

– Arată ca mansarda lui Mimi din *Boema.* Şi ai început şi tu să semeni cu ea, a spus Adrian îngrijorat, dar bucuros pentru ea. Îşi dădea seama că este fericită acolo. Ea i-a povestit despre carte. Nu ştia cînd o va termina. Spera că în primăvară, în ritmul în care lucra. Nu avea însă importanță cît va dura. Nu ştia nici dacă o va publica, dar scrierea ei îi făcea bine.

Cînd a semnat contractul de închiriere, în ziua următoare, şi a completat un cec, şi-a dat seama că era prima aniversare a căsătoriei sale. Nu ştia dacă era un semn sau o nefericită coincidență. După aceea, s-a întors la Ritz şi a băut şampanie cu Adrian în camera ei. El mai era încă îngrijorat pentru ea, şi pe bună dreptate. O cam luase razna şi cu cît a băut mai mult, cu atît a vorbit mai mult de John în seara aceea, despre faptul că-l ierta pentru că se depărtase de ea, lucru pe care-l înțelegea, avînd în vedere comportarea ei față de el. Ea se învinovățea şi Adrian şi-a pus întrebarea dacă nu cumva îi lipsea slujba, deşi ea susținea contrariul. Lui i se părea că viața ei este goală, fiind populată doar de

personajele din cartea sa. Şi, în plus, el ştia că ea avea nevoie să se ierte pe sine şi se întreba dacă o va putea face vreodată. I se rupea sufletul cînd o vedea chinuindu-se astfel şi era furios pe John că a părăsit-o. Poate că fusese haotică viaţa lor, dar ea era o femeie extrem de bună. Adrian socotea că John fusese un nesăbuit să o părăsească şi să-şi piardă răbdarea atît de repede.

Cînd a plecat de la Paris, la finele săptămînii, Adrian a regretat că trebuie să o lase acolo. Ea se muta în ziua următoare în apartamentul ei, dar el nu putea rămîne să o ajute. Trebuia să se întoarcă la New York pentru a participa la cîteva şedinţe, dintre care una era programată chiar cu John Anderson. *Chic* avea necazuri cu agenţia, dar el nu-i spusese Fionei. Nu voia să atingă un punct nevralgic şi era şi o provocare pentru el. Fiind confruntat cu tot felul de dificultăţi, se ruga lui Dumnezeu să poată face faţă. Îi ceruse Fionei sfatul cu privire la o serie de lucruri şi a fost de fiecare dată impresionat de mintea ei limpede, de inteligenţa ei, de judecata ei sănătoasă şi de extraordinarul ei gust. Era o femeie remarcabilă şi el credea în talentul ei literar. Îşi pusese tot sufletul în cartea la care lucra. Adrian, plecînd cu avionul, de pe Charles de Gaulle, se gîndise la ea, aşa cum făcea întotdeauna, dornic s-o ştie în siguranţă. Părea atît de vulnerabilă şi atît de fragilă şi, în acelaşi timp, atît de puternică. Îi admira curajul mai mult decît felul ei de a fi.

În timp ce Adrian se întorcea la New York, Fiona s-a mutat în apartamentul de pe Bulevardul La Tour Maubourg. În camere era curent şi ea a descoperit o mică infiltraţie în bucătărie, dar locul era curat. Avea la dispoziţie lenjerie şi

veselă, şi oale, şi tigăi. Existau două dormitoare şi două băi, un living micuţ, o bucătărie cochetă unde ea putea primi prieteni şi studioul de sus, care putea, într-o zi senină, să fie scăldat în razele soarelui. Era tot ceea ce-i trebuia. În primele zile, i-a lipsit Ritz cu figurile familiare de acolo, camerista care venea în fiecare seară să vadă dacă are nevoie de ceva, telefonista care îi recunoştea vocea, portarul care-şi scotea pălăria în faţa ei, băieţii de la hotel, cu tichii rotunde albastre, ce arătau ca nişte puşti şi care-i duceau pachetele şi recepţionerele care se ocupau de micile ei probleme de secretariat. Ea nu se ducea niciodată undeva, aşa că nu avea nevoie de rezervări, dar ele făceau alte lucruri pentru ea: îi expediau scrisorile şi pachetele, îi xeroxau paginile, cumpărau cărţile de care avea ea nevoie pentru cercetare şi erau întotdeauna amabile atunci cînd se oprea să vorbească cu ele.

La început, s-a simţit foarte singură în apartament. Nu avea cu cine vorbi. Nu putea comanda ceva de mîncare la orice oră dar, într-un fel, a fost bine pentru ea. Trebuia să se îmbrace şi să iasă chiar dacă îşi punea doar blugii şi un pulover vechi. Era un bistrou după colţ, unde ea a mîncat o dată sau a băut o cafea şi un magazin de coloniale, la distanţă de cîteva blocuri, de unde s-a aprovizionat cu alimente. Cîteodată, stătea în apartament şi nu ieşea decît ca să-şi cumpere ţigări şi mîncare. Începuse din nou să fumeze, şi acest lucru nu o ajuta să se îngraşe. Slăbise şi-i atîrnau hainele pe ea, dar oricum nu purta decît tricouri şi pulovere vechi şi blugi. Se simţea ca o veritabilă franţuzoaică atunci cînd fuma, stînd la vreo cafenea de pe trotuar, citindu-şi ultimele pagini ale manuscrisului său. Şi, de cele mai multe ori, era satisfăcută.

A plouat mult la Paris în acea iarnă şi vremea s-a menţinut mohorîtă şi spre primăvară. În aprilie, cînd, în sfîrşit, a ieşit soarele, ea a făcut lungi plimbări de-a lungul cheiurilor. Stînd şi privind Sena, într-o zi, şi-a amintit de cina ei cu John pe Bateau Mouche. Aceasta se întîmplase cu aproape doi ani în urmă şi ea avea impresia că de atunci trecuse o veşnicie. Viaţa pe care o trăise atunci se spulberase. Oamenii, slujba de la *Chic*, chiar şi Sir Winston şi, firește, John. El părea cel mai îndepărtat dintre toţi.

Prin mai, s-a simţit mai bine şi lucrul la carte avansase satisfăcător. Zîmbea deseori cînd citea paginile şi chiar rîdea cu poftă stînd în studioul ei singură. De peste şase luni ducea o viaţă solitară, dar îşi dădea acum seama că acest lucru îi priise. Se simţea din nou ea însăşi atunci cînd Adrian s-a înapoiat în iunie şi a fost bucuros să o vadă arătînd atît de bine. Se mai îngrăşase puţin şi fuma ca o şerpoaică, dar avea o mină bună. Îşi mai scurtase puţin părul, ochii ei verzi erau strălucitori şi plini de viaţă şi arăta excepţional, chiar şi din punctul lui de vedere. El o privise întotdeauna cu un ochi critic şi ea încă era cea mai dragă prietenă a sa, chiar dacă trăia atît de departe. I-a plăcut ce i-a spus despre carte.

De data aceasta, a acceptat să meargă cu el la Le Voltaire şi s-a simţit bine, fără să-şi mai facă probleme cînd au întîlnit acolo un alt editor de revistă. Nu mai avea nimic de ascuns acum. Nu mai era înfrîntă şi se simţea în formă. Iar la întrebarea „ce faci acum?“ a răspuns cu un zîmbet că scrie o carte.

– Oh, Doamne, sper că nu un roman cu cheie, a exclamat editorul, iar Fiona a izbucnit în rîs.

– N-aş putea face asta prietenilor mei. Scriu un roman ce nu are nimic de-a face cu industria modei sau cu lumea publicistică. Secretele voastre sînt în siguranţă la mine. Editorul respectiv a respirat uşurat. Apoi, Fiona s-a întors spre Adrian după plecarea editorului. Scrierea unei cărţi despre modă ar dezlănţui iadul asupra mea. Au rîs amîndoi şi s-au năpustit asupra unui imens platou cu profiterol, ce le fusese servit la desert. El s-a bucurat să o vadă mîncînd cu poftă, deşi a fumat tot timpul mesei.

– De ce nu-ţi iei un alt cîine? Adrian se gîndise să-i sugereze acest lucru încă de mult, dar aşteptase să i se vindece rana provocată de pierderea lui Sir Winston. Ea şi-a aprins o altă ţigară şi a scuturat din cap.

– Mă mai ţii minte cum eram? Acum sînt un alt om. Fără responsabilităţi, fără ataşamente, fără obligaţii. Nu vreau să deţin nimic, să iubesc pe nimeni sau să mă ataşez prea mult de oameni, locuri ori lucruri. Este o regulă ce pare să funcţioneze bine în ceea ce mă priveşte. Asta i-a dat de înţeles lui Adrian că ea este încă afectată de cele întîmplate şi poate că întotdeauna va fi. Şi rana provocată de John, indiferent cît de puţin timp fusese el în viaţa ei, era cea mai adîncă dintre toate. Adrian însă avea impresia că ea, cel puţin, a început să se ierte pe sine pentru greşelile comise şi pentru tot ceea ce nu putuse face pentru John. Pentru prima dată de cînd plecase de la revistă şi se mutase la Paris, Adrian avea impresia că ea procedase bine. Era mai serioasă, mai profundă şi mai înţeleaptă decît fusese pînă atunci. Ducea o viaţă mai puţin frivolă, fără valeţi bizari, care să umble îmbrăcaţi în şalvari. Era mai puţin interesată de modă şi de hainele

pe care le purta. Părea mult mai relaxată şi mai raţională, în multe privinţe, şi spunea că-i face plăcere să-şi cureţe singură apartamentul. Singurul lucru care-l îngrijora însă pe el era faptul că ea ducea o viaţă solitară. La patruzeci şi patru de ani, era încă prea tînără ca să se izoleze de lume. Ea susţinea că nu o interesează contactele sociale. Tot ceea ce voia era să-şi termine cartea. Îşi propusese s-o încheie la sfîrşitul verii, după care intenţiona să vină la New York, pentru scurt timp, să găsească un agent care să i-o vîndă. Stătea la Paris pe perioada verii, aşa că putea lucra nestingherită şi aproape că a sărit ca arsă cînd Adrian a întrebat-o dacă n-avea de gînd să meargă la St. Tropez. Fără îndoială că el atinsese un punct nevralgic. Erau o serie de locuri unde ea nu mai voia să se ducă. A spus că acestea nu o mai interesează. Amîndoi ştiau însă că îi provocau prea multă suferinţă.

El a mai rămas cîteva zile după show-urile de modă, ca să mai viziteze cîte ceva cu ea şi, cînd Adrian a plecat, la începutul lui iulie, ea şi-a reluat activitatea. Fusese însă un interludiu plăcut întrevederea cu Adrian. Ei vorbeau frecvent la telefon, dar s-a bucurat să-l vadă şi au luat aproape în fiecare zi masa de prînz la Le Voltaire. Odată, ea i-a pregătit cina în apartamentul său şi au stat pe terasă mîncînd brînză şi bînd vin. El s-a văzut nevoit să recunoască faptul că ea nu-şi alesese o viaţă urîtă şi, într-un fel, chiar o invidia. Totuşi, el avusese şansa de a prelua vechea ei slujbă şi făcuse o serie de schimbări importante de la plecarea ei.

– Poate că am să vin la Paris şi o să scriu o carte după ce mă maturizez, a spus el întinzîndu-şi picioarele. Purta o fabuloasă pereche de pantofi Manolo, de piton.

– Tu ar trebui să o scrii pe cea pe care n-am scris-o eu, a spus Fiona cu un zîmbet. Despre lumea modei. Tu cunoşti mai multe secrete decît mine. Toţi îi făceau confidenţe lui Adrian şi el păstra o discreţie absolută. Ea ştia întotdeauna că secretele ei erau în siguranţă cu el.

– Toţi au făcut aranjamente pe seama mea. Şi dacă nu le-au făcut încă, poate că asta nu se va întîmpla niciodată. Lui i-a plăcut ideea ei, dar mai avea încă mulţi ani înainte. Era în acelaşi loc în care fusese şi ea la vîrsta lui.

După plecarea lui, a lucrat cu şi mai mult spor şi rareori îşi lua cîte o pauză. Se trezea în zorii zilei, făcea cafea, aprindea o ţigară şi se aşeza la masa de lucru. Şi majoritatea timpului nu-şi lua ochii de pe computer, pînă la prînz. Mînca nişte fructe, se întindea puţin şi îşi relua lucrul. Timp de două luni, a muncit zi şi noapte. Parisul era pustiu vara; chiar şi turiştii preferau să se ducă în alte părţi, în Anglia, în sud, sau, Italia ori în Spania. Ea nu-şi părăsea apartamentul decît ca să-şi cumpere mîncare.

A fost o superbă zi însorită, la finele lui august, cînd ea a scris o propoziţie şi s-a oprit uitîndu-se la ea cu lacrimi în ochi. Terminase cartea.

– Oh, Doamne! a exclamat încetişor, după care a scos un strigăt de bucurie şi a început să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Oh, Doamne..., am făcut-o! Citea şi răscitea ultima propoziţie. Reuşise. Cartea în care ea îşi pusese tot sufletul era terminată. Îi luase exact opt luni.

I-a telefonat lui Adrian. La New York era dimineaţă, şi el tocmai ajunsese la muncă. De îndată ce a aflat că îl caută Fiona, a ridicat receptorul.

– Acum te poți întoarce la slujba ta, a spus el părînd exasperat. Sînt înnebunit. Trei dintre cei mai buni redactori tocmai au plecat.

– Vei găsi alții. Nimeni nu este de neînlocuit, inclusiv eu. Ghicește ce s-a întîmplat, a spus ea agitată.

– Ești însărcinată. Sau ai întîlnit un tip drăguț. Mută-te înapoi la New York, te rog, și lucrează pentru mine.

– Doamne ferește, nu. Nimic din tot ce mi-ai spus. Tocmai am terminat cartea! Ea nu-și putea stăpîni emoția.

– Sfinte Sisoe! Nu pot să cred! Deja? Ești un geniu! Era și el la fel de emoționat ca ea. Știa ce mult însemnase pentru ea și, ca întotdeauna, era mîndru de realizările ei. Erau amîndoi fratele și sora pe care nici unul dintre ei nu le avusese. Vii acum acasă? a întrebat el plin de speranță.

– Aici este acum casa mea. Dar voi veni la New York peste cîteva săptămîni. Vreau să vorbesc cu cîțiva editori. Dar, mai întîi, trebuie să-mi revizuiesc manuscrisul. Am de gînd să fac unele schimbări și corecturi. În final însă, acest lucru i-a luat mai mult timp decît a crezut.

Abia în octombrie ea a reușit să ajungă la New York. Avea de văzut trei editori și urma să stea la Adrian. Ea mai avea încă chiriași, dar se decisese să-și vîndă casa. Urma să o pună în vînzare în timp ce era în oraș, și intenționa să le facă o ofertă, mai întîi, chiriașilor săi. Dacă ajungeau la o înțelegere, scăpau și de taxele percepute de agenții imobiliari, ceea ce era un lucru bun și pentru ea și pentru chiriașii cărora le plăcea casa. Ea luase decizia de a nu se mai întoarce să locuiască la New York. Era fericită la Paris și nu o mai lega nimic de New

York, cu excepția lui Adrian, care putea să vină la Paris, să o vadă. De îndată ce se va întoarce, intenționa să scrie o altă carte.

Fiona s-a întîlnit cu Adrian la revistă şi a avut o senzație ciudată, de parcă ar fi vizitat o casă în care copilărise şi unde locuiau acum alți oameni. S-a simțit şi mai ciudat cînd şi-a vizitat propria ei casă. Încăperile erau zugrăvite în alte culori, şi mobila i s-a părut oribilă, dar acum casa aparținea altora. Chiriaşii au fost încîntați cînd au aflat că pot cumpăra casa. În decurs de două zile au stabilit, de comun acord, un preț acceptabil, evitînd taxele agenților imobiliari. Numai din acest punct de vedere putea considera reuşită călătoria ei.

Ea şi cu Adrian şi-au petrecut serile în apartamentul lui şi ea a luat legătura cu agenții literari pe care-i avusese în vedere. Doi dintre ei i-au displăcut profund, dar cel de-al treilea părea omul potrivit. Era inteligent şi ambițios, îşi cunoştea foarte bine meseria şi avea cam aceeaşi vîrstă ca ea. Ea i-a expus subiectul cărții şi lui i-a plăcut. I-a lăsat un manuscris şi a avut senzația că şi-a lăsat copilul la nişte străini. Se simțea sfîrşită cînd s-a întors în apartamentul lui Adrian, în acea seară. Stătuse ceasuri întregi cu agentul şi Adrian cinase deja aşteptînd-o. El ştia cît de stresantă fusese pentru ea întîlnirea cu agenții literari.

– Dacă nu-i place? a spus ea îngrijorată. Purta un pulover alb cu guler înalt şi pantaloni gri, cu mocasini gri şi, la mînă, brățara ei cu turcoaze. Fiona nu se gîndea decît la carte. Nici nu se machiase şi, de fapt, rareori o mai făcea. Avea însă o piele atît de frumoasă şi ochi atît de mari, încît Adrian s-a gîndit că era, în realitate, mai drăguță aşa.

– Nu-i adevărat că nu-i va plăcea. Tu scrii minunat, Fiona, iar povestea este captivantă. Ea îi citise pasaje, îi trimisese prin fax pagini şi-i arătase modificările pe care le făcuse.

– N-o să-i placă. Ştiu asta, a spus ea golind un pahar cu vin. Se cam ameţise stînd acolo, ceea ce i se întîmpla foarte rar. A doua zi dimineaţă era convinsă că agentul va respinge cartea, ceea ce o va obliga să-şi azvîrle manuscrisul undeva într-un sertar. Se concentra deja asupra noii cărţi.

Telefonul a sunat, la Adrian, devreme în acea după-amiază. De obicei, Fiona lăsa robotul să înregistreze apelul, însă de astă dată a răspuns, gîndindu-se că ar putea fi Adrian. Ei încercau să fie împreună la cină, în seara aceea, deşi el era mai ocupat decît fusese ea pe vremea cînd deţinuse acelaşi post. Singura diferenţă era că el nu dădea petreceri şi nu lăsa niciodată fotografi sau modele să stea la el. Recunoscuse însă faţă de ea, cu un an înainte, cînd ea plecase, că-l angajase pe Jamal. Fiona fusese bucuroasă să-l vadă cînd s-a întors. Adrian îl îmbrăcase într-o uniformă cu pantaloni negri şi cămaşă albă, o mică jachetă albă şi o cravată pe care le purta în rarele ocazii în care Adrian avea oaspeţi. Adrian spunea că Jamal nu era la fel de fericit cu el, pentru că nu putea lua de la el lucruri aruncate la gunoi, pantofii lui fiindu-i prea mari. Jamal părea însă mulţumit de noua sa slujbă.

– Alo? a spus Fiona precaută, cînd a ridicat receptorul. Vocea de la celălalt capăt al firului nu-i era cunoscută. Spre marea sa surpriză, vocea a întrebat de ea. Era Andrew Page, agentul literar pe care ea îl vizitase cu o zi înainte.

El i-a dat vestea rapid. Ştia cît de îngrijoraţi sînt autorii, aşa că i-a spus aproape pe loc că i-a plăcut cartea. Era unul din cele mai bune romane de debut pe care le citise în ultima vreme. I-a sugerat să facă unele mici modificări, dar nu multe, şi a asigurat-o că are deja un editor pentru carte. În ziua următoare, va discuta cu un senior editor dacă, firește, ea vrea să încheie contract cu el. A rugat-o să vină a doua zi dimineaţă să semneze contractul.

– Vorbeşti serios? aproape că a ţipat ea la el. Glumeşti?

– Fireşte că nu glumesc, a rîs el. Pentru o femeie atît de înzestrată, era uimitor de neîncrezătoare în talentul său literar şi în multe alte privinţe, şi lui i-a plăcut asta la ea. Este o carte excelentă.

– Şi tu eşti un agent extraordinar! a spus ea rîzînd. Ei şi-au fixat o întîlnire pentru a doua zi şi ea a închis telefonul. Două minute mai tîrziu, l-a chemat pe Adrian pe telefonul lui mobil. Ia ghiceşte ce s-a întîmplat!

– N-o lua de la început, a rîs el.

Ea se bucura ca un copil, cerîndu-i să ghicească, dacă poate, ce lucru fantastic i se întîmplase. Şi chiar părea un copil la telefon. El ştia că era o veste bună.

– Lui Andrew Page i-a plăcut cartea mea! Semnez mîine cu el contractul. Se va întîlni cu un senior editor ca să discute despre carte... Părea o femeie care tocmai născuse doi gemeni şi, într-un fel, cam aşa şi era. Îi spusese deja de cea de-a doua carte şi el urma să facă demersurile necesare ca să-i obţină un contract pentru două sau trei titluri.

Editorilor le place să ştie că nu este vorba de o singură carte a unui autor şi era limpede că ea avea mari proiecte de viitor.

– Trebuie să par surprins? a întrebat Adrian mimînd blazarea. Ţi-am spus că-i va plăcea cartea. Ea îmbrăţişase o nouă carieră. După aceea, el o va vinde unui producător de film şi noi toţi ne vom duce la Hollywood la premieră. Şi dacă scrii tu scenariul, vreau să te însoţesc cînd vei primi Oscarul.

– Te iubesc şi-ţi mulţumesc pentru votul tău de încredere, dar exagerezi. Acum tu trebuie să iei masa cu mine diseară, ca să sărbătorim evenimentul. El încă mai încerca să scape de un aranjament anterior, dar i-a promis că o s-o scoată în oraş ca s-o distreze puţin. Au căzut de acord să se întîlnească la ora opt la La Goulue, care mai era încă restaurantul ei preferat din New York.

Şi cînd s-a urcat în taxi ca să se întîlnească cu el, ea purta singura rochie mai elegantă pe care şi-o adusese. Era o rochie de cocteil neagră, vaporoasă, de la Dior, pe care o cumpărase la Didier Ludot în Palais Royal. Arăta minunat în ea. Îşi lăsase părul liber, care-i lucea ca arama şi, în cinstea noii sale cariere, de autor în devenire, se şi machiase. Rochia era scurtă şi-i punea în valoare picioarele. Purta nişte sandale Manolo Blahnik, cu tocuri uimitor de înalte, cu cureluşe peste glezne care aproape că l-au scos din minţi pe Jamal. Ea arăta aproape la fel ca Audrey Hepburn în *Breakfast at Tiffany's*, cu excepţia părului roşu aprins.

Şeful de sală de la La Goulue a fost emoţionat să o vadă, şi i-a reproşat că n-a mai trecut pe acolo de un an.

Ea i-a explicat că se mutase la Paris şi, în timp ce el o conducea să se aşeze pe o banchetă, la o masă în colţ, toate capetele s-au întors spre ea. Fiona arăta mai bine ca oricînd. Era tocmai pe punctul de a se aşeza cînd o figură familiară i-a atras atenţia. În mod obişnuit, nu l-ar fi salutat, părea mai simplu să nu o facă dar, întrucît se afla doar la o distanţă de două mese de a ei, ar fi fost prea nepoliticos din partea ei. Era John.

Ea s-a oprit şi i-a zîmbit, în amintirea vremurilor trecute. A observat că femeia care stătea cu el la masă avea un aer respectabil şi era foarte blondă. Aproape că părea sora geamănă a fostei sale soţii. Era conducătoarea Ligii locale a Juniorilor. Se vedeau de şase luni şi aveau aerul oamenilor care se cunosc bine unul pe celălalt.

Pentru o clipă, John a părut tulburat, apoi s-a ridicat cu eleganţă ca să o salute pe Fiona şi a prezentat-o politicos însoţitoarei sale. A fost extrem de stingherit cînd cele două femei şi-au dat mîna.

– Elizabeth Williams, Fiona Monaghan.

Cele două femei s-au examinat una pe cealaltă şi blonda a lăsat impresia că o recunoaşte. Evident că ea auzise despre Fiona şi se simţea puţin tulburată în prezenţa ei. Fiona arăta ca un model şi cu zece ani mai tînără faţă de vîrsta pe care o avea. Era genul de femeie care ar fi făcut-o pe oricare altă femeie să se simtă intimidată, ştiind că bărbatul cu care este într-o relaţie se culcase cu ea sau, mai rău, fusese îndrăgostit de ea. La urma urmelor, John o părăsise şi nu invers. Aşa că, probabil, nu-i ducea dorul.

– Mă bucur că te văd, John, a spus Fiona amabilă, după ce a făcut cunoştinţă cu femeia cu care el cina. Ea

n-a dat mare atenție numelui ei. Era exact genul de persoană cu care Fiona se așteptase să-l vadă pe John. Și el arăta bine. În primul moment, ea a vrut să-i spună despre cartea sa și despre noul ei agent, dar i s-a părut cam stupid să o facă, așa că s-a abținut.

– Ce mai faci? a întrebat el ca și cum fuseseră vechi parteneri de tenis care nu se mai văzuseră în ultimul an, sau ca și cum i-ar fi legat o activitate profesională comună.

– Foarte bine. Locuiesc la Paris, a spus ea, dar chiar dacă nu-l mai văzuse de un an, își simțea inima bătîndu-i cu putere. Spre marea ei amărăciune, chiar și după atîta vreme, magia nu încetase. Nu era vindecată. El însă, părea că se lecuise. El știa că ea plecase de la revistă, și-și imaginase că se dusese la Paris pentru cîteva luni. Nu-și dăduse seama că, de fapt, se mutase acolo. Tocmai mi-am vîndut casa, și am scris o carte! Aproape că ar fi vrut ea să-i spună, dar s-a abținut. El a dat din cap, iar Fiona a plecat și s-a așezat la masa ei. Spera ca Adrian să vină cît mai repede.

Dar Adrian a avut nevoie de încă o jumătate de oră ca să ajungă acolo și ea era pe punctul să facă o criză de nervi cînd l-a văzut sosind, deși părea stăpînă pe ea și reținută și își nota ceva într-un blocnotes, fără a-l privi pe John. Se străduise să pară liniștită și indiferentă.

– Ai văzut cine stă acolo? i-a șoptit lui Adrian printre dinți, cînd el s-a așezat în fața ei, cu spatele la John.

– Este o persoană deosebită? a întrebat el și ea l-a avertizat să nu întoarcă capul.

– Era, a șoptit Fiona. Este John. E însoțit de o blondă care arată ca și cum ar vrea să mă ucidă.

– Este cu o fată tînără? a întrebat-o Adrian surprins. Nu-l vedea pe John într-o asemenea postură.

– Nu, cred că este mai în vîrstă ca mine. Este chiar genul care i se potriveşte.

– Totul e în ordine? a întrebat el grijuliu.

– Nu. Ea era pe punctul să izbucnească în plîns, dar mai bine ar fi murit decît să se dea în spectacol şi îi era chiar rău. E foarte dureros. Recursese la întreaga sa putere de stăpînire ca să păstreze aparenţa de indiferenţă pînă la venirea lui Adrian.

– Ştiu că este. Ea renunţase la o viaţă, la o meserie, la un oraş, la o casă şi chiar la o ţară, pentru el şi ca să scape de el. Văzîndu-l acum, din nou, se simţea mizerabil. Vrei să plecăm? i-a şoptit Adrian cu compasiune. N-ar fi condamnat-o dacă o făcea.

– Arăt eu ca o laşă? Ea şi-a reţinut lacrimile şi nimeni n-ar fi ghicit acest lucru.

– Bine. Atunci stai jos şi zîmbeşte. Ia lucrurile în glumă. Fă-te că te distrezi teribil. Hai... aşa... arată-mi dinţii, Fiona... mai mult... vreau să te prefaci că n-ai fost niciodată mai fericită în viaţa ta.

– Şi dacă nu pot?

– Te ucid. Apropo, de unde ai luat această rochie? E mortală. Ce-i venise lui Adrian să-i observe rochia tocmai într-un asemenea moment? Ea a zîmbit şi i-a răspuns:

– Didier Ludot. Este modelul Dior din colecţia pentru anii '60. Abia dacă-mi acoperă fundul.

– Perfect. Sper că şi el s-a simţit la fel de rău ca tine văzînd la ce a renunţat. Fiona a părut surprinsă.

– Credeam că tu mă socoteşti doar pe mine vinovată din cauza compromisurilor şi schimbărilor pe care nu le-am făcut.

– N-am spus niciodată asta, a contrazis-o Adrian şi ea arăta iritată.

– Ba da, ai făcut-o.

– Fiona, eu sînt prietenul tău. Eu îţi spun cînd cred că greşeşti. Aşa fac prietenii. Am fost întotdeauna sincer cu tine, aşa că ţi-am spus că, după părerea mea, ar trebui să faci unele compromisuri. Cred însă că el este un laş ticălos pentru că a şters totul cu buretele şi a dat bir cu fugiţii după cîteva luni. Tu ai operat multe schimbări şi ai mai fi făcut şi altele dacă ai fi putut, de exemplu, să-ţi goleşti pentru el dulapurile şi să reduci la minimum haosul. El ar fi trebuit însă să renunţe la fetele lui, să-şi concedieze menajera şi să-şi omoare cîinele şi să rămînă alături de cea mai extraordinară femeie care există pe lume. A fost nebun de legat. Fiona era uluită şi încîntată. El nu-i spusese niciodată cît de rău îi părea pentru ea sau cît de supărat era pe John. Ea suferea atît de mult, încît el a încercat să minimalizeze gravitatea celor întîmplate, pentru ca ea să-şi poată reveni şi să fie din nou stăpînă pe situaţie. Se temuse întotdeauna că prea multă compasiune i-ar induce Fionei o stare proastă. În schimb, ea reuşise, în mod remarcabil, să-şi revină.

– Chiar crezi cu adevărat? S-a simţit, în final, dezvinovăţită şi dorea ca el să-i fi spus adevărul. Pentru ea conta foarte mult poziţia şi empatia lui.

– Fireşte că da. Nu eşti tu singura de condamnat. Tu ai fost prostuţă şi nechibzuită uneori şi ar fi trebuit să

mi-l dai mai demult pe Jamal. Un tip ca John nu poate tolera asemenea excentricităţi. Ar fi trebuit să semeni mai puţin cu Holly Golightly şi mai mult cu Audrey Hepburn, mai ales că ai ceva din aerul ei în rochia asta. Acum şi-a putut permite să fie sincer cu ea. Fiona era o femeie extraordinară, chiar dacă rănile mai erau vii. Supravieţuise.

– Cu care din ele semăn? a glumit ea, dar i-a plăcut ce i-a spus el.

– Cu Miss Hepburn, desigur.

– Am crezut întotdeauna că tu m-ai socotit doar pe mine vinovată.

– Fireşte că nu. El aproape că ţi-a distrus viaţa. Mai întîi, te-a făcut să te măriţi cu el, după care te-a lăsat pentru că tu aveai un valet nebun şi prea multe haine în dulapuri, iar fetele lui sînt nişte afurisite. Eu, Fiona, cred că l-ai speriat de moarte. Amîndoi ştiau că era adevărat.

– Da, aşa s-ar părea. Şi el a făcut prea mare caz în legătură cu fetele lui.

– Asta a pus capac la toate. Nu-ţi poţi lăsa copiii să te şantajeze ca să renunţi la cineva pe care-l iubeşti. El s-a îndrăgostit de tine aşa cum erai, după care a fugit ca un iepure speriat, pentru că nu erai Heidi. Mă rog, tipul nu ştia ce face. Adrian era iritat şi Fiona rîdea.

– Presupun că acum avem o dovadă grăitoare în acest sens. El o ajuta să treacă mai uşor peste întîlnirea cu John şi ea s-a simţit imediat mai relaxată. Aproape că radia. Şi John a văzut şi el sau, cel puţin, aşa spera Adrian.

– El ar fi trebuit să fie alături de tine şi să facă orice în acest sens. Pentru că a venit vorba, acum că eşti pe cale de a deveni o autoare faimoasă, ce ai de gînd să faci cu viaţa ta?

– Ce viaţă? Ea părea absentă. Aproape că uitase că John stătea la distanţă de două mese cu acea WASP* din visurile lui.

– Tocmai asta este. N-ai o viaţă proprie. Eşti prea tînără ca să renunţi la tot. Uită-te la tine, eşti cea mai bine femeie din acest restaurant. Nu ai nevoie să fii editorul revistei *Chic* ca să ai o viaţă personală. Trebuie să începi să faci o schimbare.

– Te gîndeşti la o relaţie? În nici un caz. Ea s-a îngrozit la acest gînd.

– Nu-mi face asta, a dojenit-o el. Trebuie să cunoşti lume la Paris. Ieşi la cină, la masa de prînz. Nu mai vorbim de o relaţie dacă nu eşti pregătită pentru asta dar, pentru numele lui Dumnezeu, cel puţin nu mai sta tot timpul în casă.

– De ce? Sînt fericită cînd scriu. De fapt, plănuia să înceapă o altă carte.

– Îţi iroseşti viaţa şi vei regreta cînd vei îmbătrîni. Ieşi şi distrează-te. Altfel ce rost ar avea să trăieşti la Paris?

– Pentru că pot să fumez.

– Am de gînd să vin acolo şi să te scot cu forţa afară din casă, dacă nu faci ceva în acest sens. Devii o singuratică.

---

* Anglo-saxon alb protestant; un american cu strămoşi europeni sau britanici protestanţi; clasă privilegiată în SUA (n. tr.).

– Sînt deja, a spus ea cu un aer încrezător. Fiona avea ceva ce le lipsea celorlalte femei şi, de acolo, de unde stătea, la distanţă de două mese, vedea şi John acest lucru. Avea forţă, măreţie şi stil, la care se adăuga o înfăţişare senzaţională. Şi lui Elizabeth Williams nu-i făcea nici o plăcere. John încercase să nu se uite la Fiona de cînd ea se aşezase la masă, dar forţa ei de atracţie era irezistibilă, aşa că nu şi-a luat ochii de la ea. Ea părea că se simte extraordinar de bine. De cînd se aşezase pe scaun, nu-i aruncase nici o privire.

– Nu mi-ai spus niciodată că este atît de frumoasă şi de tînără, i s-a adresat Elizabeth pe un ton plîngăreţ. Parcă ziceai că are patruzeci de ani.

– Atît are, doar că arată bine pentru vîrsta ei. Aspectul exterior este foarte important în profesia ei. Conduce o revistă de modă, mai bine zis o conducea. El se întrebase mereu de ce renunţase la slujbă. Auzise nişte zvonuri cu privire la unele probleme de sănătate, dar nu ştia dacă era adevărat. I se părea că arăta destul de sănătoasă. Se întreba dacă nu cumva se plictisise de slujba sa. Nu-i trecuse prin minte că ar putea avea vreo legătură cu ceea ce se întîmplase între ei. Uneori, bărbaţii nu dau dovadă de prea multă perspicacitate în asemenea privinţe. John nu se gîndise niciodată că ea îşi părăsise slujba din cauza lui.

– Este o femeie foarte frumoasă, a spus Elizabeth îngăduitoare, după care a continuat să-i vorbească despre problemele pe care le avea cu show-ul de modă al Ligii Juniorilor. Oricine, în afară de Elizabeth şi-ar fi dat seama că John era plictisit. Ei îi plăcea să se audă vorbind.

Spre marea uşurare a Fionei, cînd mîncarea pe care ea şi Adrian o comandaseră le-a fost adusă, John a plătit pentru cina pe care o luase cu Elizabeth şi, fără să o privească, cei doi s-au ridicat şi au plecat. Cînd au ajuns afară, el a aruncat o privire în restaurant, prin ferestrele deschise, şi a văzut-o pe Fiona rîzînd şi vorbind cu Adrian. Şi la fel ca şi Adrian, a observat şi el asemănarea ei izbitoare cu Audrey Hepburn. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, dar Elizabeth n-a observat. Ea se plîngea de fiica sa în vîrstă de douăzeci şi unu de ani şi de fiul de paisprezece ani. Rămăsese văduvă şi l-a bătut la cap pe John să-şi petreacă mai mult timp cu ei, dar el ezita să o facă. Nu voia să-i amăgească pe copiii ei şi nu era încă sigur în privința sentimentelor sale față de mama lor. Avusese nevoie de timp ca să o uite pe Fiona şi era sigur că reuşise. Pînă în seara aceasta. Aproape că uitase cît era ea de frumoasă şi, doar văzînd-o a fost complet dat peste cap. Fără vreo intenție sau fără să ştie, ea reuşise din nou să-l tulbure.

– Nu asculți ce spun, s-a plîns Elizabeth şi John şi-a îndreptat din nou atenția asupra ei. Nu m-ai ascultat toată seara. El nu auzise nici o vorbă din cele spuse de ea, de cînd Fiona intrase în restaurant.

– Îmi pare rău, mă gîndeam la altceva.

– Am spus să mergem la tine, pentru că puştii mei sînt acasă.

– Scuză-mă, Elizabeth. Am avut o migrenă îngrozitoare toată ziua. Te superi dacă te las la tine? El voia să se ducă acasă şi să fie singur cu gîndurile sale. Nu avea dispoziție să facă dragoste cu ea în seara aceea. Uneori,

simplul fapt că era împreună cu ea i se părea extrem de obositor. El a lăsat-o la ea acasă, după cîteva minute, apoi s-a dus cu taxiul la apartamentul lui.

Fiona şi Adrian şi-au terminat cina şi au plecat la el acasă vorbind despre Andrew Page. Ea era nerăbdătoare să afle cum va decurge întrevederea acestuia cu editorul, a doua zi. Preocuparea pentru cartea sa era singurul lucru ce-i putea abate atenţia de la John.

Capitolul 14

A doua zi, Fiona a semnat contractul cu Andrew Page şi, spre seară, el a sunat-o pe celular. Întrevederea decursese bine şi editorul a fost de acord să citească şi cartea ei. Editorul s-a arătat interesat de carte atunci cînd Andrew i-a prezentat-o şi a fost impresionat să afle că Fiona era autoarea. Ştia cine este. Nu se punea problema că nu va obţine un tiraj corespunzător. Imaginea şi stilul nu însemnau totul, dar fireşte că atîrnau greu în balanţă.

La sfîrşitul săptămînii, Fiona terminase tot ceea ce avea de făcut la New York. Îşi vînduse casa, îşi petrecuse timpul cu Adrian, găsise un agent literar şi o editură importantă pentru cartea sa. A doua zi, Andrew îi trimisese editorului manuscrisul. Fiona îl văzuse pe John întîmplător, ceea ce a afectat-o într-o oarecare măsură, dar se descurcase. Trebuia să se întîmple odată şi odată. Nu se simţea complet vindecată, dar făcuse progrese şi era pe drumul cel bun. Acum era nerăbdătoare să ajungă la Paris şi să înceapă noua sa carte. Intenţiona să lucreze mai mult la structura planului.

Adrian promisese să-şi petreacă Crăciunul cu ea la Paris. La întoarcere, ea urma să facă efortul de a găsi o casă pe care să o poată cumpăra. Fiona îşi lăsase lucrurile depozitate la New York, dar dorea foarte mult să intre

din nou în posesia lor. Apartamentul în care stătea îi plăcea, însă ea voia ceva permanent. Fiona ştia acum sigur că nu se va întoarce să locuiască la New York. Nu-i venea să creadă că plecase de un an. Se bucura să constate că nu-i mai lipsea slujba sa. La început, îi dusese dorul, dar s-a dedicat scrisului. Îşi îndeplinise un vis, chiar dacă altele muriseră.

În prima săptămînă după înapoierea sa, Fiona văzuse două case ce nu-i plăcuseră şi începuse cea de a doua carte. Era într-o permanentă agitaţie şi de Ziua Recunoştinţei, a început cu adevărat să scrie. Tot atunci a aflat de la editor că îi fusese respinsă cartea. Ea a crezut că a fost prea serioasă pentru ei şi, întrucîtva, incomodă. Andrew nu era însă descurajat şi i-a spus şi ei să nu fie. Trimisese deja cartea altui editor.

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, a sunat-o Adrian. El se trezise la ora cinci ca să pregătească curcanul. Avea treizeci de persoane la cină şi spunea că e în pragul unei crize de nervi.

– Mă simt ca un ginecolog. Tocmai am băgat mîinile în cinci păsări, ca să le folosesc ca umplutură.

– Eşti dezgustător, a rîs ea.

– Tu ce faci astăzi?

– Nimic. Aici nu este sărbătoare. Lucrez la cartea mea.

– Este un sacrilegiu, a dojenit-o el. Atunci pentru ce eşti tu recunoscătoare? S-a gîndit să-i amintească faptul că trebuia să fie foarte recunoscătoare pentru multe lucruri, chiar dacă acestea n-au mers aşa după cum plănuise ea.

– Pentru tine, a spus ea fără să ezite, şi pentru munca mea. Era recunoscătoare că-şi terminase prima carte şi că o începuse pe a doua.

– Doar atît? Este o listă prea mică.

– Este destul, a spus ea liniştită. Încă nu făcuse nimic în privinţa vieţii sale sociale şi, de fapt, nici nu-i păsa. Abia aştept să te pot vedea peste cîteva săptămîni, a spus ea fericită. El venea de Crăciun şi urma să stea la ea, aşa cum şi ea locuise, la el, la New York. Conveniseră să se ducă la Chartres, întrucît nici ea nu mai fusese acolo. El va reveni în ianuarie pentru *haute couture.* Se bucura la gîndul că-l va vedea de două ori în următoarele două luni. Era încă cel mai bun prieten pe care-l avea.

I-a urat succes cu dineul şi a fost nostalgică, pentru o clipă, după care şi-a amintit că nu trebuie să fie. Avea lucruri mai importante de făcut decît să-şi plîngă de milă, deşi îi era dor de casă, cînd se gîndea la dineul oferit de el la care ar fi vrut să poată şi ea participa.

Tocmai reîncepuse să scrie cînd a sunat telefonul. Ea a crezut că s-ar putea să fie din nou Adrian, ca să-i ceară sfatul în legătură cu păsările pe care le pregătea. Rareori îi telefona cineva. Cu Andrew Page vorbise cu o zi înainte. Nimeni altcineva decît Andrew şi Adrian nu o suna, iar agentul ei nu i-ar fi telefonat de Ziua Recunoştinţei.

– De ce mă suni? Nu ştiu să gătesc, a spus ea aşteptîndu-se să audă vocea lui Adrian şi a fost uimită cînd şi-a dat seama că nu este el. Era o voce familiară dar, în primul moment, n-a recunoscut-o. Apoi, i-a zvîcnit inima cînd şi-a dat seama că era John.

– Este chiar o recunoaştere. Adevărul iese la iveală Întotdeauna ai susţinut că ştii.

– Îmi pare rău, a spus ea pe un ton vioi. Credeam că este Adrian. El pregăteşte dineul de Ziua Recunoştinţei la New York. Habar n-avea de unde o sună John şi nici nu era sigură că-i pasă. Fireşte că-i păsa, dar nu voia să se mai implice. Îşi promisese asta încă de la New York. Era ciudat că-i telefonase. Nu o mai făcuse de cînd o părăsise. Comunicaseră doar prin intermediul avocaţilor lor. Ea a tăcut, aşteptînd să afle de ce a sunat-o.

– Tocmai am avut nişte afaceri la Londra şi m-am oprit la Paris în drum spre casă, a explicat el. Mi-a venit un gînd năstruşnic. Este Ziua Recunoştinţei şi m-am întrebat dacă ai vrea să iei dejunul sau cina cu mine la La Voltaire. El ştia că era restaurantul ei preferat şi îi plăcuse şi lui atunci cînd fuseseră acolo împreună. Părea cam stingherit cînd a întrebat-o. A urmat o lungă pauză înainte ca ea să răspundă la telefon.

– De ce? a întrebat ea.

– În amintirea vremurilor trecute, sau cam aşa ceva. Am putea rămîne prieteni. Ea nu voia însă să fie prietena lui. Îl iubise şi încă îl mai iubea. Ştia asta de cînd îl văzuse la New York. Şi el găsise o femeie care arăta întocmai ca Ann.

– Nu sînt sigură că am nevoie de un prieten, a spus Fiona fără..... Eu n-am mai fost divorţată pînă acum. Sînt o ageamie în această privinţă. Chiar crezi că putem fi prieteni?

– Dacă vrem acest lucru, a spus el prudent, deşi îi venea greu să-i răspundă. Mi-ar plăcea să fiu prietenul tău, Fiona. Cred că relaţia noastră a fost deosebită. Numai că, din păcate, nu a mers.

Aparent nu, de vreme ce el a părăsit-o, după mai puțin de șase luni și încă mai încerca să se justifice în fața ei. Ea și-a amintit ce-i spusese Adrian, că socotea că a fost o ticăloșie din partea lui să plece de la ea și că ea nu fusese singura vinovată. S-a simțit mai bine după ce Adrian i-a spus asta.

– Nu sînt supărată pe tine, l-a asigurat ea. Cred că doar rănită sufletește. De fapt, fusese foarte, foarte rănită. Era doar o slabă încercare de a minimaliza ceea ce simțise ea. În primele luni, își pusese întrebarea dacă își mai poate continua viața și pentru aceasta își părăsise slujba, renunțase la cariera ei, la casa sa și se mutase la Paris. Suferința era imposibil de descris. În final însă, lucrurile s-au aranjat. Avea o carieră nouă și, cu puțin noroc, își va vinde cartea.

– Știu, a spus John cu tristețe, ca răspuns la reproșul Fionei, că fusese răutăcios. Mă simt vinovat pentru asta.

– Așa și este. Ea nu i-a spus că și Adrian avea aceeași părere.

– Nu am reușit să mă acomodez cu viața ta. Eram atît de diferiți. Mult prea diferiți. El a încercat să-i explice, dar ea nu l-a mai lăsat să vorbească. Era un capitol încheiat.

– Cred că noi am depășit faza asta. Ce face prietena ta?

– Care prietenă? El s-a făcut că nu înțelege.

– Doamna de la Liga Juniorilor, cu care te-am văzut la La Goulue.

– De unde știi că este de la Liga Juniorilor? Vă cunoașteți? Elizabeth nu-i spusese și el a părut surprins.

– Nu. Dar așa arată. Seamănă cu Ann.

– Da, seamănă. După care a rîs şi s-a decis să fie sincer cu ea. Era un mic pas spre prietenia despre care-i pomenise la telefon. Sincer să fiu, mă plictiseşte.

– Oh, îmi pare rău. Fionei nu-i plăcea să recunoască acest lucru, dar s-a bucurat cînd a auzit ce i-a spus el. Arată bine.

– Şi tu la fel. Parisul îţi prieşte. Ce faci aici?

– Scriu. Romane. Am terminat o carte în vara aceasta şi acum am început alta. Este amuzant. Îmi place. Am fost la New York ca să găsesc un agent.

– Şi ai găsit? a întrebat-o el cu interes. Întotdeauna l-a interesat totul în legătură cu ea. Încă mai socotea că ea era plină de surprize. Renunţase la una dintre cele mai reuşite cariere din New York şi se mutase la Paris, unde începuse alta. El era sigur că va fi un bestseller cartea ei.

– Am semnat contractul cu Andrew Page.

– Este impresionant. Nu ţi-a spus nimic pînă acum?

– Nu, dar am avut parte de primul refuz, aşa că acum cred că sînt, în mod oficial, o scriitoare. Ea bănuia că şi alţi editori îi vor respinge lucrarea, dar Andrew părea încrezător că va putea găsi unul dispus s-o publice, aşa că nu era îngrijorată.

– De ce nu vorbim la dejun despre acest lucru? Dacă stăm la telefon prea mult timp, după aceea, nu vom avea ce să ne mai spunem. Ea nu era prea sigură că ar mai fi fost şi alte lucruri de discutat. Vrei să te întîlneşti cu mine la Le Voltaire sau în altă parte? El părea mai sigur pe sine decît era în realitate, iar ea se simţea iritată. De ce o sunase? Totul se terminase între ei. Ea nu dorea prietenia lui. Ezitase un timp îndelungat înainte să-i dea

un răspuns şi el s-a îngrijorat. Hai, Fiona. Te rog. Simt nevoia să vorbesc cu tine. Nu vreau să te rănesc.

Nu mai trebuia să o facă, pentru că deja o făcuse. Credea că-l iertase, dar acum începea să se îndoiască.

– Nu pot sta mult, a spus ea în final, iar el a respirat uşurat. Trebuie să mă întorc la lucru. Îmi vine greu s-o iau de la capăt după ce fac o pauză.

– Este Ziua Recunoştinţei. Putem comanda curcan sau pui, sau altceva. Sau profiterol. El îşi amintise de slăbiciunea ei pentru această prăjitură. Erau o mulţime de lucruri pe care el şi le amintea în legătură cu ea. Majoritatea bune. Doar rareori se gîndea la cele rele. Şi nici nu mai era atît de important. Multe dintre ele i se păreau prosteşti. Ca de exemplu, dulapurile, oamenii bizari pe care ea îi cunoştea şi-i iubea şi Jamal, care alerga prin casă în sarong* şi cu sandalele ei aiurite. La ce oră te poţi întîlni cu mine?

– La ora unu, a spus ea cu o voce plată, simţindu-se nesăbuită pentru că se lăsase convinsă de el. Era însă foarte convingător, iar ei îi plăcuse întotdeauna vocea lui.

– Să trec să te iau? Sînt la Crillon şi am o maşină. Ea nu avea maşină, dar asta nu-l privea pe el. Putea merge pe jos pînă acolo.

– Ne întîlnim la restaurant.

– O să rezerv o masă. Îţi mulţumesc că ai acceptat invitaţia la dejun. Mă bucur să te văd. El nu-şi mai putuse

---

* Îmbrăcăminte făcută dintr-o lungă fîşie din pînză drapată în jurul trupului, purtată ca o cămaşă sau rochie de către bărbaţi şi femei, mai ales în insulele Pacificului (n. tr.).

scoate din minte imaginea ei cînd o văzuse la La Goulue. Elizabeth o pomenise şi ea de mai multe ori. Vedea în ea o rivală de temut.

După ce a închis telefonul, Fiona s-a aşezat în faţa oglinzii studiindu-se. Regreta că fusese de acord să-l întîlnească. Se simţea obosită, părul îi era murdar şi avea cearcăne sub ochi din cauza scrisului în zori de zi. Dar, indiferent de felul în care arăta, ea şi-a spus în sine că nu voia să-l vadă şi a gemut cînd şi-a dat seama că, de fapt, dorea acest lucru. A intrat repede în acţiune. S-a spălat pe cap, a făcut o baie, şi-a epilat picioarele, fără nici un motiv special şi a început să caute, în dulap, o rochie potrivită. În final, a optat pentru nişte pantaloni negri de piele, un tricou alb şi o jachetă de vizon care-i plăcea lui Adrian. Ea luase jacheta de la Didier Ludot, vestitul magazin din Paris, unde îşi făcea cumpărăturile în mod regulat şi de unde achiziţionase şi o colecţie de poşete Hermès. A ales una mare, roşie, de crocodil, Kelly, şi a scos şi pantofi cu tocuri joase, care să se asorteze.

Cînd a ajuns la Le Voltaire, era extrem de nervoasă. Nu ştia de ce fusese de acord să se întîlnească cu el. Îşi lăsase părul lung, pe spate. Nu-şi dădea deloc seama cît de frumoasă era, atunci cînd a intrat, aproape fără să respire, cu un halou de păr moale ce îi încadra faţa şi cu ochii ei mari şi verzi la care el se gîndea adeseori. Pantalonii negri, de piele, îi scoteau în evidenţă supleţea siluetei şi-i amintea lui tot ceea ce pierduse. În timp ce o privea, se gîndea cît de nebun fusese.

– Îmi pare rău că am întîrziat, s-a scuzat ea. Am mers pe jos.

– Nu ai întîrziat. Unde locuieşti? a întrebat-o, în timp ce şeful de sală îi conducea la o masă de colţ, pe care ea şi cu Adrian o preferau. John primise de la informaţii numărul ei de telefon, dar nu avea adresa ei.

– În cel de-al şaptelea arondisment, a spus ea vag. Am găsit un apartament drăguţ. Acum intenţionez să cumpăr o casă.

– Stai aici? a întrebat el. Ea a dat aprobator din cap. După ce s-au aşezat, el a privit-o peste masă şi i-a zîmbit. Era la fel de frumoasă cum şi-o amintea, dar mai vulnerabilă şi mai accesibilă decît fusese la New York. Acolo i se păruse mai fascinantă în rochia ei de cocteil, neagră şi sexy. Aici însă, părea mai tînără şi mai reală. Cum îi place lui Sir Winston la Paris? a întrebat el cu un surîs timid, în timp ce Fiona privea în depărtare.

– A murit acum un an, a spus ea simplu şi a luat meniul ca să nu izbucnească în plîns.

– Oh, Doamne! John a părut copleşit. A vrut să o întrebe ce s-a întîmplat, dar n-a îndrăznit. Îmi pare rău. Ştiu cît de mult însemna el pentru tine. Îl avea de cincisprezece ani cînd a murit. Ţi-ai luat un alt cîine?

– Nu, a spus ea simplu, privindu-l din nou. M-aş ataşa prea mult. Nu este o idee bună.

John şi-a dat seama că ea se referea şi la el. Scurta lor căsnicie o marcase profund, chiar mai mult decît pe el. Putea vedea aceasta în ochii ei. Suferinţa încă existentă, pe care a întrezărit-o, l-a atins drept în inimă.

– Ar trebui să iei un buldog francez. Ţi s-ar potrivi.

– Nu mai vreau cîini. În plus, asta înseamnă prea multă muncă. Ea a încercat să pară tare, dar n-a reuşit

să-şi alunge tristeţea. El a rămas cu impresia că, de fapt, vorbeau despre el însuşi. Deci, ce vom mînca?

– Au ei un meniu de Ziua Recunoştinţei, a tachinat-o el, dar nu-şi putea lua gîndul de la cîine. Sir Winston probabil că a murit la scurt timp după ce o părăsise el, şi John ştia ce lovitură îngrozitoare se adăugase celei pe care i-o dăduse.

Au optat pentru o salată de ciuperci, pe care ea o lua întotdeauna şi ea a oscilat între lebăr şi caltaboş, în timp ce el părea oripilat.

– Este cumplit să mănînci aşa ceva de Ziua Recunoştinţei. Trebuie, cel puţin, să existe un preparat din pasăre. În final, ea s-a decis să ia viţel, iar el a comandat un muşchi tartar. Au fost de acord să-şi împartă *pommes frites,* specialitatea casei. Apoi a întrebat-o de cartea ei.

Au vorbit despre asta timp de o oră şi lui i s-a părut fascinantă.

– Pot să împrumut un manuscris? Mi-ar plăcea să-l citesc.

– Nu mi-a mai rămas nici unul. Ea încă era precaută în privinţa lui, dar i-a dezvăluit o mulţime de lucruri despre carte. Îţi voi da un exemplar atunci cînd se va publica, dacă asta se va întîmpla vreodată.

– Ce subiect are noua carte? Ei au mai petrecut o altă oră vorbind despre asta. Şi, în acelaşi timp, îşi împărţeau profiterolurile.

– Cît stai aici? l-a întrebat ea în timp ce înghiţea cu poftă ultima bucăţică din delicioasa prăjitură cu ciocolată. El ştia cît de mult îi place ciocolata şi ea s-a delectat şi

cu boabele de cafea învelite în puțină ciocolată, ce se serveau întotdeauna la sfîrșitul mesei.

– Doar două zile. Am petrecut cîteva zile la Londra și mîine urmează să închei niște afaceri aici. Mă întorc acasă sîmbătă. Oferta mea pentru cină este încă valabilă, dacă la dejun m-am comportat bine, din punctul tău de vedere.

– Te-ai comportat foarte bine, a încuviințat ea. Nu voiam să vin.

– Știu, mi-am dat seama cînd am vorbit la telefon. Mă bucur că ai venit. Regret cele întîmplate. Am fost un mare prost. Fiona era uimită de sinceritatea lui. Într-un fel, o dezvinovățea pe ea.

– Da, ai fost un prost, dar și eu am făcut o mulțime de lucruri stupide. E de-ajuns să amintesc de fotograful care a făcut o orgie cu dealerul lui de droguri în living-room. Îmi pare rău că s-au întîmplat asemenea lucruri prosteşti. Te anunț că atunci cînd m-am mutat, am aruncat cea mai mare parte din hainele mele. Nu știu de ce eram atît de posesivă cu dulapurile mele. Cred că eram obsedată de garderoba mea. Aici e mult mai simplu. Nu mi-am adus aproape nimic. Totuși, își cumpărase cîte ceva, în principal de la Didier Ludot. Viața mea este mai simplă acum din multe puncte de vedere. Vreau să o păstrez neschimbată. Părea hotărîtă.

– Ca de exemplu? El ar fi vrut să știe cum era viața ei acum. Fiona părea întrucîtva diferită. Deopotrivă fragilă și puternică, dar și mai profundă și mai liniștită. Ca și cum suferise mult și acum se vindecase. El știa că lui i se datorează, în cea mai mare parte, suferința ei. Ea însă

a avut de înfruntat şi alţi demoni vechi, cum ar fi abandonul tatălui ei, moartea mamei, chinurile din copilărie şi un tată vitreg ce o violase, deşi ea nu spusese nimănui acest lucru, cu excepţia terapeutului său, şi nici măcar lui John. Totul era în cartea sa. Ea făcuse mulţi ani terapie după incidentul cu tatăl vitreg şi îşi revenise cu multă vreme în urmă.

– Am eliminat din viaţa mea tot ce era inutil, a spus ea simplu. Oameni, haine, obiecte, posesiuni. O mulţime de lucruri nu mă interesau sau nu-mi trebuiau şi eu eram convinsă de contrariu. Asta simplifică mult viaţa. Şi, într-un fel, o purifică. L-a privit apoi cu luare-aminte. Îmi pare rău pentru felul cum m-am comportat cu fetele tale.

– N-ai făcut nimic rău, Fiona. Ele s-au purtat mizerabil cu tine. Eu trebuia să mă ocup mai mult de ele. N-am ştiut ce să fac, aşa că am dat bir cu fugiţii.

– Trebuia să-mi fi dat mai multă osteneală cu ele. Nici eu n-am ştiut cum trebuia să procedez. Nu mă pricep la copii. N-am avut niciodată propriii mei copii.

– Regreţi acest lucru?

– Nu, nu regret. Cred că nu m-aş fi descurcat. Propria-mi copilărie a fost prea chinuită. Singurul lucru pe care-l regret este că am eşuat în relaţia cu tine. Este probabil cel mai evident eşec din viaţa mea. Am fost prea angrenată într-o serie de lucruri fără importanţă, ca de exemplu persoana mea şi munca la revistă. Cred că m-am lăsat prea mult dusă de val şi mi-am supraapreciat posibilităţile. Lui îi plăcea, în multe privinţe, felul în care gîndea ea acum. Îi plăcuse însă şi atunci. Îl făcuse să-şi piardă echilibrul şi încă o mai putea face cu puţin

efort. Ea însă nu-şi dădea seama de efectul pe care-l producea asupra lui. Era prea ocupată să-şi reprime sentimentele pe care încă le mai nutrea pentru el.

– Îţi lipseşte munca ta?

– Nu. Cred că era vremea să plec. Iar Adrian face o treabă excelentă. Şi ea se descurcase de minune. Am avut o perioadă bună, iar acum îmi place să-mi scriu cărţile. Ea putea face orice, cel puţin aşa credea el.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd apartamentul, a spus brusc John, în timp ce plătea nota şi Fiona s-a uitat la el siderată.

– De ce?

– Relaxează-te. Doar din curiozitate.Tu ai mult gust. Probabil că este extraordinar.

– Este foarte mic, a spus ea circumspectă. Îl lăsase deja să meargă prea departe. Dar mie îmi place. Mi se potriveşte. Nu sînt foarte sigură că vreau să mă mut, însă cred că o voi face. Aş dori ca proprietarii să-mi vîndă întreaga casă. Ei locuiesc în Hong Kong şi nu vin niciodată la Paris. Ea discutase în acest sens cu agentul ei imobiliar, care le scrisese o scrisoare proprietarilor, dar încă nu aveau nici un răspuns. Amplasamentul era perfect, iar casa i se părea adorabilă. Dorea foarte mult să o cumpere, în măsura în care era posibil.

El avea, afară, o maşină cu şofer. După-amiaza devenise răcoroasă. Ea tremura din cauza vîntului, în ciuda jachetei de vizon şi el s-a întors spre ea cu un aer grijuliu. Se bucurase foarte mult că luase masa cu ea. Într-un fel, şi ei îi părea bine că acceptase invitaţia. Li se oferise prilejul să recunoască faptul că amîndoi greşiseră, în unele privinţe. Poate că el avea dreptate şi că puteau

fi prieteni, deşi ea nu era încă foarte sigură. Voia să se gîndească la asta.

– Pot să te conduc cu maşina? s-a oferit el şi ea a ezitat, după care a dat din cap. S-a urcat alături de el şi i-a dat şoferului adresa.

El a fost impresionat cînd a văzut clădirea. Era un hotel particular impozant, din secolul XVIII, dar cel mai mult i-a plăcut curtea din spate, unde locuia ea. Ea i-a dat explicaţii în timp ce a arătat spre terasa de pe acoperiş. Abia dacă se putea vedea casa ei, în spate. Şi apoi, după o uşoară ezitare, ea l-a întrebat dacă vrea să urce.

– Doar pentru o clipă. Trebuie să-mi reiau lucrul, a spus ea pe un ton categoric. El a încuviinţat.

A urmat-o prin poarta imensă din faţa clădirii, prin care trecuseră odinioară trăsuri trase de cai, şi au intrat într-o curte ce lui i s-a părut adorabilă. Într-adevăr, i se potrivea de minune, iar casa în care locuia Fiona era la fel de încîntătoare după cum îi spusese ea. Ea şi-a folosit cheia şi codul, a închis alarma, el a urmat-o pe scările întortocheate şi, o clipă mai tîrziu, au ajuns în apartamentul ei care, aşa după cum bănuise el, era minunat şi frumos decorat. Ea îl umpluse cu orhidee, atîrnase cîteva tablouri şi-şi cumpărase nişte piese de mobilier. Dădea senzaţia de confort şi căldură şi avea un incontestabil farmec exotic. O reprezenta, în totalitate, pe Fiona. Ea l-a condus apoi pe nişte scări pînă la studioul cu grădina de pe acoperiş, unde lucra ea şi el a surîs încîntat cînd l-a văzut.

– Te reprezintă întru totul. Îmi place. Lui i-ar fi plăcut să stea jos şi să bea o ceaşcă cu ceai, dar ea nu l-a invitat.

Părea nerăbdătoare ca el să plece. Fuseseră destul de mult timp împreună. Ea simţea nevoia să rămînă singură. Dîndu-şi seama de acest lucru, el a plecat în scurt timp.

Abia după cîteva ore, ea s-a apucat de treabă. Gîndindu-se la prînzul pe care îl luaseră la Le Voltaire, nu se putea concentra. Reţinuse ceea ce îi spusese el. Mergînd de-a lungul Senei şi apoi coborînd pe Faubourg St. Honoré, el îi văzuse chipul, îi auzise vocea şi-i simţise parfumul. Ea continua să-l tulbure prin frumuseţea sa, aşa cum o făcuse şi înainte, poate chiar mai mult acum, întrucît se părea că se maturizase. Îi plăcea transformarea ei, ce pe ea o costase însă destul de scump. Cu toate acestea, el se simţea mai puţin vinovat decît înainte.

A sunat-o în seara aceea, dar ea n-a răspuns la telefon. El a bănuit că era acolo, cînd i-a lăsat mesajul pe robot. Ea l-a ascultat şi s-a întrebat de ce îi telefonase. El i-a mulţumit că i-a permis să vină să-i vadă locuinţa.

Şi, a doua zi, vrînd doar să fie politicoasă, ea l-a sunat şi i-a mulţumit pentru prînz.

– Ce-ai zice să luăm cina în seara asta? a sugerat el, aşa cum o făcuse şi în ziua precedentă, iar ea a părut nefericită cînd a scuturat din cap.

– Nu cred că este o idee bună.

– De ce nu? a întrebat el cu tristeţe. Simţea că-i lipseşte mai mult decît în anul anterior şi avea sentimentul înspăimîntător că lăsase să-i scape printre degete un diamant nepreţuit. Şi, în felul ei, şi ea simţea acelaşi lucru. Era însă bucuroasă că supravieţuise acestei pierderi. Îşi schimbase viaţa şi nu dorea să redeschidă vechile răni. Ştia că, indiferent cît de mari ar fi regretele, nu trebuie

să te întorci niciodată din drum. Şi îi spusese acest lucru şi lui. N-am sugerat să ne întoarcem din drum, ci să mergem mai departe. În fond, de ce n-am putea rămîne prieteni?

– Nu sînt sigură că aş putea. Mă întristează prea mult. Este ca şi cum m-aş uita la fotografiile lui Sir Winston. Nu pot face altfel. Aş suferi prea mult.

– Îmi pare rău să aud asta, a spus el cu regret. Avea o întîlnire de afaceri la care trebuia să participe şi nu mai putea zăbovi cu ea la telefon. I-a promis să o sune mai tîrziu dar, înainte de a o face, i-a trimis un imens buchet de flori de la Lachaume. Gestul lui a tulburat-o şi a îngrijorat-o totodată. Nu voia să reînnoade relaţia cu el. Ea îi lăsase un mesaj la hotel prin care îi mulţumea, ştiind că ieşise, aşa că nu mai trebuia să vorbească cu el. Şi, cînd el a sunat-o, ea nu a ridicat receptorul. L-a lăsat să vorbească pe robot. El şi-a reînnoit invitaţia la cină. A sugerat Alain Ducasse sau ceva asemănător. Ea nu l-a sunat ca să-i dea răspunsul şi a stat la masa sa de lucru pînă seara tîrziu. Era încă la biroul ei, în blugi şi un pulover vechi, cînd a auzit soneria. Nu şi-a putut imagina cine este şi a răspuns la interfon, din studioul ei.

– *Qui est-ce?* a întrebat ea în franceză.

– *Moi,* a spus o voce familiară. Era ora unsprezece.

– Ce faci aici? Era John.

– Ţi-am adus cina. Mi-am închipuit că n-ai mîncat. Pot să urc? Fără tragere de inimă, i-a dat drumul să intre şi s-a dus să deschidă uşa din faţă. El stătea acolo cu o cutie într-o pungă de hîrtie.

– Nu trebuia să faci asta, a spus ea încruntîndu-se la el şi încercînd să-şi compună o figură gravă. Era o privire ce i-ar fi îngrozit la culme pe editorii juniori, dar el o cunoştea mai bine şi nu s-a speriat. Ea a dus punga în bucătărie şi, cînd a deschis-o, a văzut că erau profiteroluri de la Le Voltaire. S-a întors spre el cu un surîs. Asta este ca şi cum dealerul meu de droguri s-ar ivi la uşă.

– Mi-am imaginat că ai nevoie de energie sau calorii. Era drăguţ din partea lui, dar ea nu voia să se lase din nou sedusă de el. Profiterol, flori, prînz...

– Nu vrei şi tu? a întrebat ea punînd profiterolurile pe o farfurie. În ciuda rezervelor sale, ea n-a putut rezista tentaţiei şi, după ce i-a dat şi lui o linguriţă, s-a aşezat la masa din bucătărie. A mîncat şi el una din prăjituri. Nu vreau să dau de bucluc cu tine, a spus ea. Mi-ai zdrobit inima o dată. A fost destul. Era o declaraţie tranşantă, ce l-a îndurerat profund.

– Ştiu. De cîte ori sînt în preajma ta, Fiona, mă pierd cu firea. Era un eufemism clasic. El fusese mai mult decît tulburat.

– Am încercat să stau departe de tine. Este mai bine pentru amîndoi.

– Mă îndoiesc, a spus el. Ei fuseseră întotdeauna sinceri unul cu celălalt şi ei îi plăcea acest lucru. Sau îi plăcuse. Poate că ar trebui să renunţăm la ideile preconcepute.

Ea a scuturat din cap, şi el a zîmbit văzînd că avea ciocolată pe buza de sus.

– Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt. Pentru binele amîndurora. Nu trebuie să ne distrugem din nou vieţile. Am făcut-o o dată.

– Dar dacă de data asta merge? a spus el plin de speranță, dorind s-o convingă și pe ea dar, în același timp, fiind el însuși speriat de moarte.

– Și dacă nu merge? Amîndoi am suferi. Mult prea mult. Era la fel ca decizia ei în privința cîinilor. Ea nu mai voia un cîine. Nu mai dorea să poarte de grijă cuiva. Și nici pe el nu-l mai voia. De fapt, nu mai dorea suferința ce inevitabil ar fi survenit, și nici pe copiii lui sau pe menajera lui sau pe cîinele lui îngrozitor de agresiv. Dar nu i-a spus nimic din toate acestea. În plus, fetele tale își vor ieși din fire din nou.

– Acum sînt și ele mai mari. Eu știu mai bine. Doamna Westerman s-a retras în Dakota de Nord. Ea a avut o imensă influență asupra lor. Și pe Fifi putem întotdeauna să o stăpînim. Apropo, ce-ți mai face glezna?

– Este doar un cîine afurisit, a rîs Fiona.

– Un cîine diabolic, a corectat-o el și ea s-a amuzat din nou. Este cu Hilary la Brown. Îl lasă acolo împreună cu alți cîini. Poate că Fifi își va revizui atitudinea.

– Vrei un pahar cu vin sau altceva? s-a oferit ea și el a ezitat cîteva clipe. Îi tulburase liniștea și era conștient de acest lucru, dar nu voia să piardă ocazia de vreme ce era la Paris.

– Te reții de la lucru?

– Da, dar ai făcut-o deja. Oricum, acum sînt prea obosită, iar profiterolurile nu mă îmbie la lucru. Nu vrei un pahar cu porto? Ea își mai amintea cît de mult îi plăcea lui această băutură, dar el a optat pentru un pahar cu vin și ea a umplut unul pentru el și altul pentru ea.

S-au dus în micul ei living-room, John a aprins focul din şemineu şi au vorbit, din nou, despre cartea ei, munca lui şi despre noul apartament pe care el voia să-l cumpere la New York. Au trecut de la un subiect la altul şi amîndoi s-au simţit bine. El încă îi mai vorbea despre o casă pe care o văzuse la Cape Cod şi care-i plăcuse foarte mult, cînd ea s-a întins să-i toarne un alt pahar cu vin, iar el s-a ridicat uşor şi i-a atins obrazul.

– Te iubesc, Fiona, i-a şoptit el la lumina focului. Ea era mai frumoasă ca oricînd în puloverul ei vechi şi cu părul lăsat pe spate.

– Şi eu te iubesc, i-a şoptit la rîndul ei, dar nu mai contează acum. Rataseră şansa ce li se oferise. Dar tocmai cînd se gîndea la asta, el a sărutat-o şi a tras-o spre el şi, mai înainte ca ea să se împotrivească sau să schiţeze gestul de a-l respinge, îl săruta şi ea pe el. Era tocmai ceea ce nu voise să se întîmple, dar nu şi-a mai amintit pentru că timp de un an amîndoi tînjiseră unul după celălalt şi, acum, cînd se aflau din nou împreună, nu mai putuseră rezista tentaţiei, iar cîteva clipe mai tîrziu erau în patul ei. Amîndoi s-au lăsat dominaţi de pasiune şi abia după cîteva ceasuri au revenit cu picioarele pe pămînt. Ea era pe jumătate adormită.

– A fost o idee grozavă, i-a şoptit ea cu capul pe pieptul lui, cuibărindu-i-se în braţe ca să adoarmă, iar el i-a zîmbit cu tandreţe.

– A fost cea mai bună idee pe care am avut-o noi vreodată, a spus el, lăsîndu-se, la rîndul său, pradă somnului.

Şi cînd ea s-a trezit dimineaţă, întrebîndu-se dacă nu visase, s-a holbat la el nevenindu-i să creadă. „Oh, Doamne", şi-a spus ea privindu-l. El era deja treaz, stătea întins şi o ţinea în braţe cu un aer fericit.

– Nu pot să cred că am făcut acest lucru, a spus ea părînd sfîrşită. Trebuie să fim nebuni.

– Sînt bucuros că am făcut-o, a spus el foarte mulţumit, întorcîndu-se să o privească şi a zîmbit cînd i-a văzut faţa. Faptul că te-am părăsit a fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată. Şi, pe parcursul anului ce s-a scurs, mi-am dorit o a doua şansă. N-am crezut niciodată că ar fi posibil sau că m-aş putea apropia de tine mai curînd. Credeam că mă urăşti. Şi pe bună dreptate. Am fost surprins că nu este aşa. Credeam că trebuie să las totul la voia întîmplării, oricît de mult te-aş iubi. Dar cînd te-am văzut la La Goulue, la New York, n-am mai rezistat. Ştiam că trebuie cel puţin să te văd şi să-ţi vorbesc.

– Pentru ce voiai o a doua şansă? Ea s-a ridicat şi s-a uitat la el. Să mă părăseşti din nou? Nu mă întorc la tine, a spus ea cu un aer hotărît, sărind din pat în timp ce el îi admira frumoasele ei picioare lungi. Noi nici nu mai locuim în aceeaşi ţară, a spus ea ca şi cum ar fi fost singurul motiv ce i-ar fi împiedicat să reînnoade relaţia. Nu cred în dragostea la distanţă şi eu, oricum, nu mă întorc la New York. Sînt fericită aici.

– Ei bine, acum că am lămurit lucrurile, o să pregătesc micul dejun. Şi dacă nu te întorci la mine, Fiona Monaghan, asta va face din tine o femeie de o noapte şi tu nu eşti acest gen de femeie, după cum nici eu nu sînt un astfel de bărbat.

– Atunci o să învăţ să fiu. N-o să mă mărit cu tine din nou.

– Nu te mai cer o dată, a zis el dîndu-se jos din pat şi luînd-o în braţe. Te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti. Rămîne de văzut ce vom hotărî în această privinţă.

– Nu vreau să discut despre asta, a spus ea neîndu-plecată, dar incapabilă să-i respingă îmbrăţişările. Ea se bucurase tot atît de mult ca şi el de noaptea petrecută împreună. Credeam că ai plecat.

– Am avion la ora patru. Nu trebuie să plec la aeroport înainte de ora unu. Ceasul de pe noptiera ei arăta ora nouă. Mai aveau exact patru ore ca să rezolve problema. Putem discuta la micul dejun.

– Nu avem ce discuta, a spus ea intrînd în baie şi trîntind uşa, iar el şi-a tras pantalonii şi s-a dus să pregătească micul dejun. A venit şi ea zece minute mai tîrziu, după ce s-a spălat pe dinţi, şi-a periat părul şi şi-a pus un halat de baie roz.

– L-ai furat de la Ritz? a întrebat-o el cu un surîs. El făcea ouă scrob, prăjea slănina şi arăta nespus de fericit.

– Nu, a mîrîit ea, l-am cumpărat. Nu-mi vine să cred că m-am culcat cu tine. Este cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu revin niciodată asupra trecutului.

– Mă bucur că mi-o spui.

– Aş putea să-ţi spun lucruri şi mai rele şi chiar ar trebui să o fac, a zis ea, băgînd o baghetă în cuptor ca să o încălzească şi punînd la foc un ibric pentru cafea. A fost un lucru absolut prostesc.

– De ce? Doar ne iubim. Nu mai fusese atît de fericit de cînd o părăsise.

– Ar fi lipsit de sens să-ţi amintesc că tu ai divorţat de mine? Şi, din cîte ştiu, ai avut dreptate să procedezi astfel. Vieţile noastre sînt complet diferite.

– Totul este acum diferit. Tu eşti o scriitoare care rabzi de foame şi locuieşti la Paris, într-o mansardă. Ai putea să te măriţi cu mine pentru bani.

– Am şi eu banii mei. N-am nevoie de ai tăi.

– Păcat. Dacă umblai după banii mei, totul era perfect.

– Nu vorbeşti serios, l-a dojenit ea în timp ce scotea bagheta din cuptor şi turna cafeaua în ceşti.

– Vorbesc foarte serios. Tu nu eşti serioasă. Mi se pare normal să te culci cu un tip şi să-i ceri a doua zi dimineaţa să dispară. Mai ales dacă el spune că te iubeşte.

– Nu vreau o relaţie, nu vreau un iubit şi nu vreau un soţ. Vreau să fiu lăsată în pace să-mi scriu cartea. Uite, noi am făcut o prostie. Am cedat ispitei. O mulţime de foste soţii şi de foşti soţi fac acest lucru. Este o lipsă de raţiune. Acum am făcut-o. S-a terminat. Tu te întorci la New York. Eu rămîn aici. Vom uita ce am făcut.

– Eu refuz să uit. Sînt subjugat de trupul tău, a tachinat-o el în timp ce punea ouăle pe farfurii şi adăuga slănina, după care s-a aşezat la masa din bucătărie.

– Te-ai descurcat bine fără trupul meu în ultimul an. Participă la un program în douăsprezece trepte.

– N-ai nici un haz, a spus el serios.

– Nici tu. Ce am făcut noi noaptea trecută a fost o mare prostie.

– Nu mai spune asta. Este jignitor. A fost minunat. Şi ştii de ce? Pentru că noi ne iubim.

– Noi ne iubeam. Acum nici măcar nu ne mai cunoaştem unul pe celălalt. Practic, am redevenit doi străini.

– Atunci, cunoaşte-mă.

– Nu pot. Din punct de vedere geografic, eşti indezirabil. Şi eu ştiu mai bine asta, John, a spus ea cu gravitate ţinînd în mînă o furculiţă plină cu ouă ce erau delicioase. Fii rezonabil. Te-am scos din minţi. Ai detestat să fii însurat cu mine. Ai spus acest lucru şi m-ai părăsit.

– Am fost speriat. Nu ştiam ce să fac. Lumea ta şi întreaga ta viaţă îmi erau total necunoscute. Acum îmi lipsesc. Îmi lipseşti tu. Mă gîndesc tot timpul la tine. Nu vreau o blondă plicticoasă de la Liga Juniorilor. O vreau pe roşcata mea nebună.

– Nu sînt nebună, a spus ea părînd ofuscată.

– Nu, dar viaţa ta a fost într-o oarecare măsură. Sau cel puţin excentrică.

– Poate că acum eşti plictisit. Acum eu duc o viaţă retrasă.

– Cel puţin nu eşti frigidă, a tachinat-o el.

– Aş putea învăţa să fiu, dacă asta te-ar convinge să stai departe de mine. Gîndeşte-te la noaptea trecută ca la un dar de rămas-bun pe care ni l-am făcut unul altuia. Lasă lucrurile aşa. Vom rîde de toate astea peste douăzeci de ani.

– Doar dacă sîntem împreună, a spus el ferm.

– Te asigur că nu vom fi. Nu mă întorc la tine. Tu nu mă mai vrei, cu adevărat, aşa cum ai făcut-o înainte. Te amăgeşti singur pentru că nu mă poţi avea.

– Fiona, te iubesc, a spus el, părînd disperat.

– Şi eu te iubesc, dar nu am de gînd să te mai văd niciodată. Comportamentul nostru dovedeşte că nu putem fi prieteni.

– Atunci să fim iubiţi.

– Locuim în oraşe diferite.

– Voi veni eu aici la weekenduri.

– Nu vorbi prostii, este o nebunie.

– Nu este, dacă vrei să fii cu persoana pe care o iubeşti şi pe care ai iubit-o suficient ca să te căsătoreşti cu ea.

– Şi ai urît-o la fel de mult ca să divorţezi, i-a reamintit ea şi el şi-a ridicat privirea, în timp ce mesteca o bucată de slănină. Cafeaua fusese delicioasă. Ea făcuse întotdeauna cafea bună.

– Nu te-am urît, a corectat-o el părînd stînjenit.

– Ba da, ai făcut-o. Tu ai divorţat de mine, a spus ea afectată, terminîndu-şi ouăle şi uitîndu-se la el.

– Am fost un neghiob. Recunosc.

– Nu, nu-i adevărat, i-a spus ea cu tandreţe. Ai fost minunat, de aceea te iubesc. Numai că nu vreau să se mai repete. Am făcut-o. S-a terminat. De ce să întinăm amintirile frumoase? Aproape că am uitat de lucrurile rele şi tu vii acum şi vrei s-o luăm de la început. Ei bine, eu nu vreau.

– Bine. Să nu o facem. Să luăm doar partea bună a lucrurilor.

– Am făcut asta, noaptea trecută. Acum te poţi întoarce la New York, la prietena ta de la Liga Juniorilor şi să-ţi continui viaţa fără mine.

– Tocmai mi-ai distrus-o. Acum îmi datorezi ceva, a spus el lăsîndu-se pe spate în scaunul său şi privind-o

mulţumit de sine. A fost destul să te culci cu mine şi să-mi întorci viaţa pe dos pentru ca apoi să mă dai la o parte ca pe un lucru fără valoare. Dacă rămîn însărcinat? a întrebat-o el cu un aer ofensat şi ea a rîs după care s-a aplecat asupra lui şi l-a sărutat.

– Eşti, cu adevărat, nebun, a spus ea fericită.

– M-am molipsit de la tine, a zis el şi a sărutat-o la rîndul lui şi s-a uitat la ceas, după care i-a zîmbit. Şi, de vreme ce ai de gînd să mă foloseşti şi să mă dai apoi la o parte şi să mă uiţi, ce-ai spune dacă ne-am oferi unul altuia ceva mai mult, ca un remediu împotriva uitării, înainte de a prinde avionul de New York? Mai am vreo două ore disponibile dacă încetezi să mai vorbeşti. Ea era pe punctul să-i spună că era o idee prostească dar, cînd el a sărutat-o din nou, şi-a dat seama că se înşelase. Cinci minute mai tîrziu, erau înapoi în patul ei pe care nu l-au mai părăsit următoarele două ore.

El s-a ridicat din pat la prînz, plin de regrete. A trebuit să-şi facă duş, să se radă, să se îmbrace şi să-şi ia lucrurile de la Crillon. Îi dăduse şoferului drumul din seara trecută şi-i spusese că va lua un taxi pînă la hotel. Aranjase să-l întîlnească, a doua zi, la hotel, la ora unu, ca să-l ducă la aeroport.

– Detest să te părăsesc, a spus el trist, punîndu-şi sacoul. Nu ştia cînd o va mai putea revedea sau dacă ea îi va mai permite acest lucru. Ea era incredibil de încăpăţînată şi părea absolut hotărîtă să pună capăt relaţiei lor.

– Mă vei uita înainte de a ateriza la New York, l-a asigurat ea din nou.

– Şi tu mă vei uita chiar mai curînd?

Ea a zîmbit şi apoi l-a îmbrăţişat.

– Nu te voi uita niciodată. Te voi iubi mereu, a spus Fiona, şi el aproape că a început să plîngă cînd a sărutat-o.

– Fiona, mărită-te cu mine... te rog... te iubesc... jur. Nu te voi mai părăsi niciodată. Te rog ajută-mă să repar acest lucru. Am făcut o imensă greşeală cînd te-am părăsit. Nu ne pedepsi pe amîndoi pentru că am fost atît de nesăbuit.

– N-ai fost nesăbuit. Ai avut dreptate. Şi eu nu pot face lucrul ăsta. Te iubesc prea mult. Nu vreau să sufăr din nou sau să te fac pe tine să suferi. Este mai bine aşa.

– Nu, nu este. Dar n-a mai putut sta să discute cu ea. Trebuia să prindă avionul. A sărutat-o pentru ultima oară înainte de a pleca şi apoi a coborît în grabă scările şi a traversat curtea în timp ce ea stătea şi-l urmărea cu privirea. Şi, după ce el a plecat, ea s-a tîrît din nou în pat şi a stat acolo toată ziua. La căderea nopţii, ea încă zăcea în pat plîngînd şi gîndindu-se la el. El a sunat-o de la aeroport, dar ea n-a răspuns la telefon. I-a lăsat un mesaj pe robot, spunîndu-i cît de mult o iubeşte şi ea şi-a închis ochii şi a plîns şi mai tare.

Capitolul 15

Fiona nu i-a spus lui Adrian ce făcuse, atunci cînd el a chemat-o a doua zi la telefon ca să-i relateze despre dineul de Ziua Recunoştinţei. Ea a ascultat şi s-a prefăcut interesată, dar nu se putea gîndi decît la John. De cînd plecase, el o sunase de zeci de ori, dar ea nu-i răspunsese şi nici nu-i dăduse vreun semn de viaţă. Nu avea de gînd să mai vorbească cu el. Se terminase. Noaptea petrecută împreună fusese un scurt interludiu în viaţa lor separată. Aceasta făcuse ca totul să fie şi mai greu, ceea ce îi întărise hotărîrea de a nu mai vorbi cu el şi de a nu-l mai vedea. Nu mai iubise pe nimeni ca pe el şi nu voia să sufere din nou din cauza lui. Îl iubea mult prea mult ca să reînnoade relaţia cu el. Ea ştia că, de fapt, nu o va mai suna.

Fiona a avut nevoie de aproape o săptămînă ca să-şi poată relua munca. S-a plimbat, a fumat, a vorbit singură, a încercat să lucreze şi n-a putut. Era ca o dezintoxicare de un drog ce provoacă o foarte mare dependenţă. Îl dorea cu înfocare şi-i simţea lipsa. Toate acestea îi dovedeau cît este el de primejdios pentru ea.

John plecase de o săptămînă cînd Andrew Page a sunat-o şi i-a spus că un al doilea editor vrea să-i publice cartea. În plus, îi oferea un contract pentru trei cărţi. A fost prima şi singura veste bună pe care a primit-o de la

plecarea lui John şi, după ce a închis telefonul, şi-a dat seama că nici măcar acest lucru nu i-a ridicat moralul. Se simţea aproape la fel de mizerabil ca atunci cînd el divorţase de ea. Şi, în ultimele două zile, el încetase, în cele din urmă, să o mai sune.

Ea a ieşit în după-amiaza aceea să cumpere diverse lucruri de la băcănie, ceea ce părea o prostie pentru că oricum nu mînca, dar avea nevoie de ţigări şi de cafea. Intrînd în curtea ei şi ducîndu-şi pungile cu cumpărături, a auzit paşi în urma sa. S-a întors să vadă cine o urmărea şi l-a văzut pe John stînd şi uitîndu-se la ea. El părea răvăşit. Nu i-a spus nici un cuvînt, ci doar s-a îndreptat spre ea.

– Ce faci aici? a întrebat ea pe un ton neutru. Nu avea energia să-l înfrunte. Ea se ţinuse de cuvînt în tot ceea ce-i spusese lui şi suferinţa ei din săptămîna ce trecuse confirma acest lucru. El reprezenta un pericol pentru ea. De data aceasta, nu intenţiona să se culce cu el, indiferent din ce motiv venise el la Paris.

– Nu pot trăi fără tine.

– Ai putut timp de un an şi jumătate, i-a reamintit Fiona, şi a pus jos pungile lîngă ea. Erau grele. El le-a luat şi a rămas cu ochii pironiţi asupra ei.

– Te iubesc. Nu ştiu ce aş mai putea să-ţi spun. Am făcut o greşeală îngrozitoare. Trebuie să mă ierţi.

– Am făcut-o demult. Ea părea tristă şi neajutorată.

– Atunci de ce nu vrei să mai încercăm o dată? Ştiu că de data asta va merge.

– Am avut încredere în tine şi tu m-ai trădat, a spus ea simplu.

– Mi-aş smulge inima din piept înainte de a-ţi mai face aşa ceva din nou.

– Nu ştiu dacă voi mai avea vreodată încredere în tine.

– Lasă-mă pe mine să ţi-o cîştig.

Ea a stat şi l-a privit mult timp rememorînd lucrurile pe care Adrian i le spusese demult despre compromis şi adaptare. Nu făcuse suficiente compromisuri. Şi el fusese dispus să aibă încredere în ea. Acum era sigură de faptul că-l iubea.

Fără să-i spună nici un cuvînt, s-a întors, a urcat treptele şi a descuiat uşa. El a urmat-o înăuntru, ducîndu-i cele două pungi cu alimente şi a închis uşa în urma lui.

Capitolul 16

Zăpada cădea în Ajunul Crăciunului şi Adrian venise la Paris în acea dimineaţă. Îi adusese daruri şi avea şi ea pentru el o mulţime de pachete ambalate în staniol, ce erau puse grămadă sub bradul pe care-l împodobise cu o zi înainte. Apartamentul ei arăta primitor şi plăcut, iar Fiona era mai sobră decît o văzuse el vreodată.

Ea purta o rochie albă de catifea pe care o cumpărase de la Didier Ludot, cu o mică jachetă cu garnitură de hermină. Fusese făcută în anii '40 de Balenciaga şi Adrian s-a gîndit că n-a văzut-o niciodată atît de elegantă. Ei reţinuseră o masă la Le Voltaire, pentru cină şi urmau să meargă, înainte, la slujba religioasă de la St. Germain d'Auxerrois. Bisericuţa gotică din piatră era în întregime luminată de lumînări cînd ei au ajuns acolo. Mergînd cu maşina spre biserică, ea nu i-a spus nimic lui Adrian şi nici el nu i-a pus vreo întrebare. Ea a stat şi s-a uitat în tăcere pe geam. El i-a luat mîna şi i-a ţinut-o îndelung.

Cînd au ajuns la biserică, John o aştepta acolo. El a zîmbit în momentul în care a văzut-o. Întîmpinase unele dificultăţi, dar John reuşise să rezolve toate detaliile. Actele lor erau în ordine. Înainte se căsătoriseră într-o biserică protestantă, aşa că acum puteau să o facă într-o biserică catolică, ceea ce i s-a părut ei mai oficial. Ea îi

spusese lui Adrian, înainte de a veni, în cazul în care ar fi vrut să-şi anuleze călătoria, dar el insistase să fie acolo. El s-a dus să-şi viziteze nişte prieteni în Maroc cînd ea şi cu John au plecat în Italia, în luna de miere. Urmau să petreacă împreună Crăciunul, aşa cum era planificat şi a doua zi să plece în respectivele lor călătorii. Ea dorise ca Adrian să fie acolo, ca martor. Ei încă i se părea că făcuse o nebunie şi se mira de sine însăşi că fusese de acord cu căsătoria. Nu se gîndise să aibă din nou încredere în el, dar ştia că o va face. Şi, în final, ceea ce-şi datorau unul altuia la fel de mult ca dragostea, era iertarea.

Preotul a oficiat slujba în franceză, dar ei şi-au rostit jurămintele în engleză, aşa că au ştiut ce au spus. Şi cînd John i-a luat mîna într-a lui şi i-a pus în deget inelul, ea s-a simţit mai aproape de el ca oricînd. Amîndoi aveau lacrimi în ochi cînd şi-au făcut jurămintele. A fost un moment de neuitat. Şi cînd preotul i-a declarat soţ şi soţie, John a ţinut-o mai mult timp lipită de el înainte de a o săruta. Cînd au plecat, biserica a rămas toată luminată în urma lor şi ei au stat o clipă privind zăpada, după care s-au urcat în maşină rîzînd, cu Adrian în spatele lor, care arunca zăpadă în loc de orez.

Au sărbătorit evenimentul în acea seară la Le Voltaire şi la ora zece erau acasă. Adrian stătea la Ritz şi John i-a spus ceva înainte ca el să plece. La miezul nopţii, a sunat soneria de la uşă în timp ce ei erau în pat. John şi Fiona stăteau lungiţi şi vorbeau. El urma să facă naveta de la New York, în weekenduri, timp de două luni şi reuşise să-i convingă pe cei de la agenţie să deschidă un birou la Paris, pe care să-l conducă el. Trebuiau să găsească o

casă, urmînd ca el să-şi vîndă apartamentul de la New York. Ea încă mai încerca să-i convingă pe proprietari să-i vîndă ei casa în care locuia, dar ei nu se deciseseră încă. John avusese o discuţie serioasă cu fetele lui chiar înainte de a se întoarce el, la Paris, ca să se căsătorească cu ea. Le spusese, în termeni fără echivoc, care sînt condiţiile. El nu le putea obliga să o iubească pe Fiona. Dar trebuiau să fie respectuoase, civilizate şi politicoase cu ea. Ar fi trebuit să le spună asta cu doi ani înainte.

– Cine crezi că este? a întrebat Fiona privindu-l îngrijorată cînd a sunat soneria. Ea nu cunoştea pe nimeni la Paris care ar fi sunat la uşa ei în miezul nopţii.

– Trebuie să fie Moş Crăciun, a spus John cu un zîmbet. El părea liniştit şi fericit cînd s-a dus să deschidă uşa şi un băiat de la Ritz i-a înmînat ceva.

– Cine era? Ea s-a uitat la el ciudat.

– Am avut dreptate. Era Moş Crăciun. El ţi-a transmis salutări şi alte urări de bine. Spunînd asta, i-a pus în braţe o legătură şi s-a uitat la ea în timp ce desfăcea o mică păturică albastră. În clipa următoare, o feţişoară neagră a ţîşnit de acolo şi a privit-o. Arăta ca o încrucişare între un liliac şi un iepure şi ea l-a apropiat de faţa ei şi a făcut ochii mari. Era un buldog francez, în vîrstă de opt săptămîni.

– Oh, Doamne, doar n-ai... a spus ea în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji şi ea se uita cînd la căţeluş, cînd la soţul ei. S-a aşezat pe pat şi a văzut că era o mică femelă. Nu pot să cred că ai făcut asta!

– Îţi place? a întrebat-o el, aşezîndu-se pe pat alături de ea. Nu era Sir Winston, ci o rudă îndepărtată, franceză

şi o altă legătură între ei. El ştia cît de mult trebuie să-i fi lipsit cîinele.

– O iubesc, a spus Fiona cu ochii larg deschişi, privind întocmai ca un copil bradul de Crăciun. Ea îi cumpărase un tablou frumos pictat de un artist ale cărui lucrări îi plăceau lui, dar ei i se părea că nimic nu era atît de minunat ca această cățeluşă. Ţinînd cățeluşa în brațe, ea s-a întins şi l-a sărutat. Uitîndu-se la el, Fiona ştia că de data aceasta lucrurile vor merge mai bine. Avea din nou încredere în el, ceea ce era un miracol în sine. Îl iubise întotdeauna.

– Îți mulțumesc pentru că ne-ai dat o a doua şansă, i-a şoptit John, în timp ce cățeluşa îi lingea fața şi apoi l-a muşcat uşor de deget, iar el se uita drăgăstos la soția sa. De data aceasta, jurămintele au însemnat mai mult pentru amîndoi şi ei au făcut tot posibilul ca dragostea să le întărească.